

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK PROGRAMI

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK KONFERANS BELGELERİ

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK PROGRAMI

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK KONFERANS BELGELERİ

Muharrem Aşkın Kara

Umut Yayımcılık

UMUT YAYIMCILIK
Mart 2006

Baskı: Kayhan Matbaa

ISBN: 975-7919-35-7

Umut Yayıncılık
Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam Murat Sk. No:14/1
Aksaray/İstanbul
Tel: 0212 521 34 30 Fax: 0212 621 61 33
e-mail: umutyayimcilik@ttnet.net.tr

İçindekiler:

SUNU.....	5
AÇILIŞ KONUŞMASI.....	8

ANA SUNUMLAR

DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE GENÇLİĞİN ROLÜ

Ülkemizde Demokratik Mücadele ve Demokrasi-Devrim İlişkisi.....	10
Demokratik Devrimde Gençliğin Görevleri.....	15
Demokratik Devrimde Örgütlenme Bilincinin Önemi.....	18
Halk Gençliğini Politik ve İdeolojik Olarak Halk Devrimi Perspektifiyle Şekillendirmenin Önemi.....	22

ANTI-EMPERYALİST MÜCADELE

VE ENTERNASYONAL DAYANIŞMANIN ÖNEMİ.....

Anti emperyalist Mücadele ve Görevlerimiz.....	31
--	----

YDG PROGRAMININ KURUMSALLAŞMADAKİ YERİ VE ÖNEMİ

YDG Programı 'nın Önemi.....	37
Kurumsallaşma Anlayışımız, Yarı Legal Çalışma Tarzı Ve Örgüt Birliği.....	38
Örgüt Disiplini ve Kolektivizm.....	42

ÇALIŞMA GRUPLARI SONUÇ BİLDİRGELERİ

1- İşçi Gençlik Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi.....	46
2- Köylü Gençlik Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi.....	50
3- Üniversiteli Gençlik Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi.....	54
4- Liseli Gençlik Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi.....	57
5- Ulusal Sorun Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi.....	63
6- Avrupa Birliği ve Gençlik Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi.....	72
7- F Tipi/Tecrit/Terörle Mücadele Yasa Tasarısı Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi.....	74
8- Genç Kadın Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi.....	79
9- Kültürel Yozlaşma ve Gençlik Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi.....	82

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK KONFERANSI'NA ENTERNASYONAL ÖRGÜTLERDEN SUNULAN SUNUMLAR VE MESAJLAR

MEPR (Halkın Öğrenci Hareketi) Brezilya.....	88
KJÖ Avusturya Komünist Gençlik.....	94
Yunanistan Militan Öğrenci Hareketi.....	94
Red Block (İtalya).....	101
Özgür Irak Komitesi (Norveç).....	105
Afrika Sosyalist Halk Hareketi.....	109
Direnış Destekleme Komiteleri-Komünizm İçin-İtalya	111
Tüm Pakistan Sendikalar Federasyonu.....	112
ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu).....	113
Tohum Kültür Merkezi.....	115
ILPS Avrupa Koordinasyon Komitesi.....	116

YDG KONFERANSI SONUÇ DEKLARASYONU.....120

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK PROGRAMI.....122

SUNU

Emperyalizmin krizi derinleştikçe iyice gemi azıya almayaya başladığı bir süreçten geçiyoruz. Irak'ın işgaliyle başlayan süreç İran ve Suriye'yi tehditle devam ediyor. Emperyalizmin azgınlaşmasına paralel dünya denen yaşam küresinde emperyalizme karşı kitlelerin hareketlenmesi de gelişmektedir. Daha yirminci yüzyılın sonlarına doğru yer kürenin sahte efendilerinin yani dünyanın üsttekilerinin yirmi birinci yüzyılın, lanetli kölelerin yani dünyanın alttakilerinin ayaklanacağı tespiti ve korkularının yirmi birinci yüzyılın daha ilk emekleme zamanlarında gerçekleşmeye başladığını görüyoruz.

Elbette kitlelerin emperyalizme karşı bugünkü hareketliliği; sınırsız bir yaşam, açlığın, yoksulluğun ve zulmün olmadığı bir dünya yaratmaktan uzak ama ideolojilerin öldüğü, tarihin sonunun geldiği söylemlerin yalan olduğunu göstermesi açısından da çok önemli bir noktada olduğu, emperyalizmin makyajlanmış halinden başka bir şey olmayan küreselleşme balonlarının yavaş yavaş söndüğünü ve "tarihin ye-

niden harekete geçtiği”, sınıf mücadelesinin tüm yakıcılığıyla sürdüğünü göstermesi açısından da dikkate değerdir.

Tüm bu kitle hareketliliği içerisinde gençlik önemli bir yer tutmaktadır. Gençliğin gelecek olduğunu söylüyorsak -ki tartışmasız öyledir- bu hareketliliğin önemli bir kısmını gençliğin oluşturması daha da önemlidir. Çünkü bu kitle hareketliliği, kitlelerin kendi geleceğini belirleme hakkını kullanmak istediğini gösteriyor.

Varolan bu durum bizi bir başka gerçeğe daha götürüyor. Gençlik başta anti-emperyalist mücadele olmak üzere her türlü gericiliğe karşı en önemli mücadele dinamiklerinden biridir ve olmak zorundadır. Bu gerçeklik ülkemiz açısından da böyledir. Zira ülkemizdeki anti-emperyalist tepkinin yoğun ancak mücadelenin bu tepkiye oranla daha geri olduğunu düşünürsek, halk gençliğine karanlığı yıkmak görevinde daha fazla iş düştüğü tartışmasızdır. Bugün açısından halk gençliğinin en önemli görevi geniş kitleleri bilinçlendirerek kendi hakkını alması ve emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı tavır takınması için bilinçlendirmektir. Kitleleri bilinçlendirmenin en önemli yolu ise bunu pratikte gerçekleştirmektir. Kitlelerin hakkını aramasını sağlamak istiyorsak gençlik olarak hakkımızı arayarak göstereceğiz. Geniş kitleleri emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı hareketlendireceksek ilk önce anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-faşist bir gençlik hareketlenmesini sağlamak zorundayız. Halk gençliğine düşen en önemli görev budur.

Yeni Demokrat Gençlik 17 yıldır anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-faşist bir gençlik hareketi yaratma görevini yerine getirmeye çalışıyor. Yer yer bu görevi yerine getirmekte ciddi sıkıntılar yaşasa da, 17 yıllık pratiğiyle eksik ve yetmezliklerinin üstesinden gelme anlayışı ile devrimci mücadeledeki ısrarıyla, halk gençliğinin önemli bir mücadele mevzisi olmayı başarmıştır.

Bu 17 yıllık mücadele deneyimini ve yaklaşımını, 2005'in Mayıs ayında programatik hale getirme perspektifiyle hareket etmiş ve halk gençliğini programını oluşturma sürecine çağırarak çalışmalarını bu yönelimle ele almıştır. Yoğun ve hareketli sayılacak program tartışmalarıyla sürecini; politik çalışmalarını yoğunlaştırarak, belli başlı konularda tartışma platformu ile derinleştirerek ve çeşitli alanlardaki çalışmaların deneyimini ortaklaştırma hedefi ile 2005'in Aralık ayında düzenlediği Uluslararası Konferansla taçlandırmıştır.

Yeni Demokrat Gençlik, kurumsallaşma ve sorunlarının tartışılması boyutuyla küçük ama o küçük adımın aksine **anlamı büyük olan önemli bir adım** attı. En nihayetinde de geçmiş 17 yıllık deneyiminden ve derslerinden hareketle, hedeflerinin ve amaçlarının ne olduğunu ve bunları nasıl gerçekleştireceğini ifade eden bir programa çevirmiştir. Yayınladığımız bu çalışmada YDG'nin bu konferansında kabul edilen program yer almaktadır.

Bunun yanında YDG; 2 günlük bu konferans çalışmalarında çeşitli konulara dair tartışılan gündemleri halk gençliği için; bugün önemli bir rehber yarın için önemli bir deneyim olacak belge şeklinde hazırlama yaklaşımını benimsemiştir. Bu anlamıyla bu kitapçık halk gençliğine YDG'nin yaklaşımını anlatacak, halk gençliğini örgütlemeye çağırarak bir vafsa da sahiptir. Konferansta tartışılan, üzerinde çalışılan pek çok konuya ve yine konferansa hem uluslararası hem de ülke içinden gönderilen mesajlara bu çalışmada yer verdik.

Bu çalışmanın; halk gençliğinin elinde emperyalizme, feodalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı mücadelelerinde önemli bir silah olacağı umuduyla.

Umut Yayımcılık
Mart 2006

AÇILIŞ KONUŞMASI

Merhaba Dostlar;

Hepinizi gerçekleştirmekte olduğumuz konferansımızın coşkusuyla selamlıyor ve hepinize hoş geldiniz diyoruz. Konferansımızın ülkemiz halk gençliğinin mücadelesi ve enternasyonal gençlik hareketine katkı sunacak olmasının bilinci ve umuduyla hepinizi selamlıyoruz. Kendimizi adadığımız, dünyayı temellerinden sarsacak olan davamızın haklılığı ve meşruluğu ile selamlıyoruz. Bu davanın bizden önce bayrağını taşıyanlar, bizleri bu bayrağı daha yukarılarda dalgalandırmakla görevlendirdiler. Bu göreve layık olabilmenin emeği ve çabasıyla selamlıyoruz.

Dostlar,

Bilindiği gibi ülkemiz ezilenleri ve dünyanın milyonlarca lanetlileri baskı, yoksulluk ve zulüm cenderesi altında ezilmeye, sindirilmeye ve yok edilmeye çalışılıyor. Katliam ve kıyımların bilançosu her gün biraz daha artarken, bu kıyımların karşılığı olarak ezilenlerin mayalanan öfkesi sokaklarda yankısını buluyor. Geçtiğimiz ay Paris'in ışıklı caddelerinin gerçek yüzünü gösteren "kara kafalı" isyancılar, mayalanan öfkenin nasıl patladığını tüm dünyaya duyurdular. Irak'ta işgalci emperyalistlere diz çöktürenler, Filistin'de siyonizme karşı isyan türkülerini söyleyenler ve zulmün olduğu her yerde direnişi adım adım örenler yıkılmaz denilen o saltanatın hiçbir anlam ifade etmediğini çok açık göstermekteler.

Gerçek olan ezilenlerin haklı ve onurlu direnişi ise, kazanmaya muktedir olan da yalnızca bu direniştir. Bu gerçek tarihin sayfalarında yazılıdır. Bugün ezilenlere bu tarihi unutturmaya ve yok saymaya çalışanlara inat, gelişen tepki ve yaygınlaşan isyanlar bu gerçeğin silinemeyeceğine kanıttır.

Ülkemizde tırmandırılan devlet terörü ise bu gerçeklerden ve gelişmelerden bağımsız değildir. Sokak ortasında kaçırıp

ve tecavüz edenler,13 yaşında birbedene 13 kurşun sıkanlar, sokak ortasında infaz edenler, hapishanede devrimci iradeyi teslim almaya çalışılanlar, en demokratik hakkı için sokağa çıkanlara panzer ve gazlarla saldıranlar korkuyorlar. Onlar bizden, haklının gücünden ve ebediyete dek bu saltanatlarını koruyamayacak olduklarını bilmelerinden korkuyorlar. Onlar halkın örgütlü hak alma mücadelesinin ivmelemesi gerçeğinden korkuyorlar. Bu korkuyu büyötmek ise sadece ve sadece rehber ideolojinin yön gösterdiği biçimde örgütlenmekten ve halk kitlelerini ve özelimizde de halk gençliğini örgötmekten geçmektedir.

“Örgütlü halk yenilmezdir” gerçeğinden hareketle, örgötenme çalışmalarımızı daha da yoğunlaştırmak zorundayız. Uzun bir dönemdir sürdürdüğümüz program tartışmalarımızda kitleleri örgötleme ve bir program etrafında toparlama hedefi ve amacıyla hareket ettik. YDG programını tartışırken ve belirlerken bu süreci halk gençliğinin eğitilmesi, örgötenmesi süreci olarak kavradık. Yaptığımız çalışmaların tümünü bu zeminde ele aldık ve yürüttük. Gerçekleştirdiğimiz konferansımızla bu tartışma sürecimizi noktalayarak programımızı belirleyecek ve daha ileri bir gençlik hareketinin yaratılması amacımızı daha sistemli yaşama geçirme mücadelesi içinde olacağız.

Konferansımız sınıf mücadelesinin kendini yakıcı bir biçimde herkese, her kesime dayatan bir konum aldığı şartlarda toplanmaktadır. Süreç bizlerin omuzlarına önemli görevler yüklemektedir. Son şeklini vereceğimiz programımız emperyalizme, faşizme ve feodalizme karşı mücadele manifestomuzdur.

ANA SUNUMLAR

DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE GENÇLİĞİN ROLÜ

Ülkemizde Demokratik Mücadele Ve Demokrasi-Devrim İlişkisi

Benim anlatmaya çalışacağım konular ülkemiz devriminin genel özellikleri; Yeni Demokratik Devrim ile burjuva devrimler arasındaki farklar; ülkemizde yaşanan son gelişmeler ve kısaca Halk Savaşı konuları olacak. Bunun için de ilk olarak ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı üzerine kısaca durmakta fayda var diye düşünüyorum.

Ülkemiz feodalizmin özellikleri ile kapitalizmin özelliklerinin yüzlerce çeşidinin iç içe girdiği ve aynı zamanda birçok emperyalistin ortak sömürsüne maruz kalan yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Böyle bir toplum üzerinden yükselen anti-emperyalist, anti-feodal çelişmeler bizim önümüze **Yeni Demokratik Devrim** görevini koymaktadır. Bu devrimin stratejik hedefi emperyalizmi, feodalizmi ve komprador kapitalizmi yıkmak, **Demokratik Halk İktidarı'nı** kurmak ve böylece de **Yeni Demokratik Türkiye'yi** yaratmaktır. Yarı-sömürge, yarı-feodal statüdeki ülkemiz toplumunun bu niteliği, devrimimizin iki aşamaya bölünmesi gerektirdiği sonucunu doğurur. **Bu aşamalardan birincisi**; toplumu bağımsız, demokratik, özgür bir toplum haline getirmek; **ikincisi** ise devrimin sürekliliği şiarı ile sosyalist bir toplumu inşa etmektir.

Yeni Demokratik Devrim, öz olarak uluslararası burjuvaziye yöneltmiş bir devrimdir. Ancak bu devrim toplumsal ve ekonomik özü bakımından hala burjuva niteliktedir. **Kısacası Yeni Demokratik Devrim**, bir yandan kapitalizmin gelişmesi için olanak yerirken, diğer yandan da sosyalizmin ön şartlarını yaratır. Yani Yeni Demokratik Devrim,

sosyalizme ulaşmak için bir kuvvet toplama dönemi, ona gerekli zemini hazırlama süreci olarak ele alınabilir. Bu devrim ulusaldır, çünkü emperyalizm ve uşaklarına karşı ülkenin bağımsızlığı için savaşılmaktadır. Demokratiktir, çünkü köylü yığınlarını feodal baskıdan kurtarmak için mücadele etmektedir. Bu açılarından bakıldığında denilebilir ki, **Yeni Demokratik Devrim** proletarya önderliğinde geniş emekçi yığınların **anti-emperyalist, anti-feodal** devrimidir.

Bir diğer başlık olarak bu devrimin yani Yeni Demokratik Devrim'in eski tip burjuva devrimlerden farklarını açmaya çalışırsak; Yeni Demokratik Devrim toplumsal niteliği açısından aslında esas olarak hala **burjuva demokratik** bir karaktere sahiptir. Bu devrim, içeriği gereği kapitalizmin temellerini etkilemeyecektir. Yeni demokratik devrimin sınıfsal önderliği eski tip burjuva devrimlerde olduğu gibi burjuvazide değil, proletaryanın elindedir. Bu da iki devrimi birbirinden ayıran kritik noktalardan biridir. Yani devrimde gövdeyi oluşturan köylülüğün üzerinde duran kafa proletaryaya aittir. Onun ideolojik, politik ve örgütsel önderliği anlamına gelir. Özet olarak diyebiliriz ki **Yeni Demokratik Devrim**, sosyalist devrim için bir ön hazırlık iken sosyalist devrim de Yeni Demokratik Devrim'in kaçınılmaz bir sonucudur.

Anlatmaya çalıştığımız sosyo-ekonomik yapı ve bu özgünlüklerden kaynaklı ülkemizde demokrasi meselesi devlet tanımı ile ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıdır. Bu nedenle demokrasi meselesinden, demokrasi mücadelesinden bahsederken, devletin tahlilinden ve ülkemizdeki faşist niteliğinden de bahsetmek gereklidir. İlk olarak belirtmek gerekir ki demokrasi kavramı sınıfsal bir kavramdır ve demokrasi devlet biçimlerinden birisidir. Devlet ise en bilinen tanımı ile bir sınıfın diğer bir sınıf üzerindeki baskı aracıdır. **Yani kölecilik döneminde köle sahiplerinin, feodal dönemde toprak ağalarının, kapitalist dönemde burjuva-**

zinin çıkarlarını savunmak ve bu çıkarlara karşı duranları, bunlara karşı mücadele edenleri ezmek için oluşturulmuştur.

Yani devlet var olduğu sürece bugün bolca dillendirilen, reklamı yapılan “**demokratikleşiyoruz**”, “**tam demokrasi**”, “**herkes için demokrasi**” vb. kavramlar söz konusu dahi olamaz. Ülkemizde yaşanan özellikle son gelişmeler de devletin “**demokrasi**” anlayışını ya da “**demokratikleşmeden**” neyi anlamamız gerektiğini ortaya koymaktadır. Özet olarak denilebilir ki toplumda sınıflar var olduğu sürece devlet de var olacaktır ve bir devlet biçimi olan demokrasinin niteliği de sınıfsal temelde olacaktır. Yani bir sınıfın diğer bir sınıfı ezmesinin bir aracı olacaktır.

Ülkemize dönersek; TC’nin kuruluşundan beri düzen emperyalistlere, kapitalistlere ve uşaklarına, demokrasi sunmuştur. Emekçilere sunduğu ise koyu bir diktatörlüktür. Ülkemizdeki faşizmi tanımlamak ve buna bağlı olarak da Halk Savaşı ve bunun bir parçası olan gerilla savaşını yürütmenin zorunluluğunu anlamak açısından özellikle son dönemde devlet tarafından geliştirilen saldırılara bakmak ve bunları anlamak oldukça önemlidir.

Bilindiği gibi ülkemiz jeo-politik ve jeo-stratejik konumu açısından oldukça kritik bir ülkedir. Ortadoğu ülkeleri içinde geçiş ve merkez ülke oluşu onun önemini belirleyen temel etkidir. Emperyalizme bağımlı bir niteliği olan ülkemiz, gerek ekonomik gerekse de siyasi olarak yaşanan gelişmelerden direkt etkilenmektedir. Emperyalizmin artan tıkanıklığı ülkemizi dolaylı değil direkt etkilemektedir. Mevcut tıkanıklığın aşılması için emperyalistlerin özellikle de ABD emperyalizminin dünya halklarına yönelik saldırısı ülkemiz egemenleri tarafından hem bu saldırılarda rol alma, yani ABD emperyalizminin Ortadoğu’da ileri bir karakolu olma misyonunu üstlenmek iken, diğer bir yanını da ülkemizdeki emek-

çilere ve Kürt ulusuna yönelik saldırıların derinleştirilmesinde anlam bulmaktadır.

Son dönem ülkemize ABD savaş kurmaylarının yaptığı ziyaretler önümüzdeki dönem açısından atılacak adımlarda Türkiye'nin üstleneceği rolün belirlenmesi anlamında önemli bir yerde durmaktadır. Mevcut sistemin genel anlamdaki tıkanmışlığı yani yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istememesi, yönetenlerin ise eskisi gibi yönetememesi ezilenlere yönelik saldırıda önemli bir noktada durmaktadır. Bu gerçek önümüze şu tabloyu çıkarmaktadır: 2005 yılı itibarıyla yapılan özelleştirmeler sonucu binlerce işçinin işsiz kalması ve işsizler ordusunun sayısının gittikçe artması, eğitim emekçilerinin ana dilde eğitim gibi en demokratik hakkı savunmalarının sonucu olarak Eğitim-Sen'in kapatılmasının gündeme getirilmesi, CMK, CİK ve TMY gibi saldırı yasalarının hazırlanması ve bunlara bağlı olarak hapishanelerde ve sokaklardaki hak alma mücadelesinde saldırıların tırmandırılması, keyfi gözaltı ve tutuklamaların emekçilerin hak alma mücadelesinde ciddi bir tehdit olarak gündeme getirilmesi ve uygulanması, yargısız infazların gerçekleştirilmesi, Uğur Kaymaz ve babasının katledilmesi bunun en sıcak örneğidir, gerilla cenazelerinin yakılması ve işkence edilmesi, sokak ortasında kaçırılan devrimci kadınlara tecavüz edilmesi, demokrasi ve devrim mücadelesi yürütenlere karşı bu yöntemin bir yıldırma silahı olarak kullanılması ve son olarak Şemdinli'de patlak veren devlet gerçeği. Egemenler olayı "lokal" olarak değerlendirse de, yaşananların bizler açısından ülkemizdeki devletin niteliğinin anlaşılması ve bütünün kendisini ifade etmesinin ötesinde bir anlam taşımamaktadır. Yani yaşananlar kimi siyasi çevrelerce ifade edildiği gibi çete değil bizzat devlet gerçeğinin kendisidir. Açığa çıkan bu gerçeğe karşı tepkisini sokaklarda ifade edenlerin katledilmesi ise devletin ipliğinin pazara çıkması gerçeğine karşı gösterdiği tutumdur.

6 Kasım'da 12 Eylül postalları altında kurulan YÖK'ün iptalini isteyen gençliğin üzerine panzerlerle yürüyen devlet, halkı katleden iyi çocuklarını sahiplenmiş ve korumuştur.

Bu durum egemenlerin sözünü ifade ettiği AB demokrasisinin ne anlama geldiğinin anlaşılması açısından da oldukça önemlidir. Tüm bu gerçeklere ve gelişmelere bağlı olarak bir diğer önemli nokta da **silahlı mücadelenin ülkemiz topraklarında mücadelenin temel bir özelliği olmasıdır**. Yani Halk Savaşı meselesi ve bunun bir parçası olan gerilla mücadelesi meselesidir. Ülkemizde devrimci mücadelenin esas biçiminin silahlı mücadele olmasının nedeni Türkiye'nin az önce de anlatmaya çalıştığımız yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke ve devletin niteliğinin faşist olmasıdır. Az önce de değindiğimiz gibi Türkiye'deki burjuvazi kendi ayakları üzerinde durabilen nitelikte değildir, emperyalizme göbekten bağımlıdır, güçsüzdür ve bu güçsüzlüğünden kaynaklı zoru esas almıştır ve almaktadır. Geniş halk yığınlarının her ayağa kalkışına, mücadelesine, hak arama talebine yanıtı saldırı, katliam olmaktadır.

Özetlersek bu koşullarda ve bu nitelikten kaynaklı ülkemiz devriminin esas özelliği de devrimci zorun kullanılması olmak durumundadır. Bunun ülkemiz topraklarındaki adı da Halk Savaşı'dır. Halk Savaşı yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, komünist partisi önderliğinde geniş halk yığınlarının emperyalizme ve ülke egemenlerine karşı yürüttükleri siyasal iktidar mücadelesidir; yani Komünist Parti önderliğinde işçi sınıfının savaş stratejisidir. İşçi-köylü temel ittifakına dayanır ve tüm halk kitlelerinin başından sonuna kadar silahlı mücadele içerisinde örgütlenmesi genel perspektifini baz alır. Zayıf bir gücün kendinden daha büyük bir güce karşı, basitten karmaşığa doğru yürüttüğü bir savaştır. Bu savaş içerisinde şehirler kırlardan kuşatılır, bu şekilde kızıl siyasi iktidarlar kurulur ve geliştirilir, iktidar parça parça inşa edi-

lerek nihai sonuca ulaşılır. Bu tez yani Halk Savaşı, aynı zamanda birçok yenilgiden ve başarısızlıktan geçerek başarıya ve zafere ulaşılabilceğinin de tezidir.

Bu şartlarda, genel olarak ve ülkemiz koşullarında Halk Savaşı, kuşkusuz düz bir çizgi izlemeyecektir. İnişler ve çıkışlar, ileri atılımlar ve geri çekilmeler, yenilgiler ve zaferler biçiminde zor ve uzun bir mücadele olacaktır. Bu zorlu mücadelelerin zaferimizin garantisi, Proletarya Partisi'nin önderliğindedir. Bu önderlik sayesinde, ezilen sınıflar arasındaki ittifak ilkeli bir temelde sürdürülebilir. Bu önderlik sayesinde savaşın kazanımları sürekli kazanımlara dönüştürülebilir. Ve bu önderlik sayesinde nihai zaferimize, nihai hedefimize ulaşabiliriz. Bu mücadele içinde zaferimizi garantileyen koşullardan birisi de her şeyi eninde sonunda siyasetin belirlediği gerçeğidir.

Siyaset ise gücünü haklı ve doğru olmasından alır. Bu nedenle biz diyoruz ki, haklı ve meşru olanı temsil ediyoruz ve bu yüzden biz kazanacağız.

Ve şunu biliyoruz ki Halk Savaşı stratejisi, kitlelerin savaşıdır. Böyle olduğu için de, savaş, kitleler örgütlenerek, onlar seferber edilerek yürütülebilir; ancak, kitlelere dayanılarak zafer kazanılabilir ve çünkü her şeyi belirleyen, her şeyi muzaffer kılan, gerçek kahraman kitlelerdir. Ve son söz olarak diyoruz ki; "Binlerce, onbinlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim." (Mao)

Demokratik Devrimde Gençliğin Görevleri

Ülkemizin, emperyalizmin yarı-sömürgesi olması toplumsal gelişimini de birinci dereceden belirlemektedir. Bur-

juva demokratik dönüşümünü tamamlayamayan ülkemizde, yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapının varlığı aynı zamanda ülkemizde demokratik gelişimin varlığını da etkilemektedir. Türkiye coğrafyasında burjuva-feodal sistem, faşizm sopasını daima işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin toplumsal mücadelelerini bastırmak için kullanmış, kendi devamlılığını bu şekilde sürdürmüştür. Parlamento ve seçimler yoluyla halk kitlelerine ısmarlama bir “demokrasi” sunulmuş, bunun dışında burjuva demokrasisinin kırıntıları dahi, ya sözde verilmiş ya da emekçi kitlelerin tarafından kanlı bedeller ödenerek kazanılabilmektedir. Bunun dışında TC devleti gerektiğinde üzerinde parlamento yazılı demokrasi maskesini çıkararak, toplumsal muhalefeti ezmek için asıl yüzünü sergilemekten kaçınmamıştır. TC devletinin tarihi kuruluşundan itibaren katliamlarla anılmaktadır. Bu onun esas olarak sınıfsal karakteriyle birlikte Osmanlı devletinin mirası üzerine kurulmuş olmasından ileri gelir. Daha başından beri halkın değil emperyalistlerin çıkarı için kurulmuş ve varlığını bu işlevle sürdürmüş olan TC devleti, ülkemizde demokrasi mücadelesinin önündeki en büyük engeldir.

Buradan hareketle diyebiliriz ki ülkemizde demokrasi mücadelesi demek toplumsal bir devrim mücadelesi demektir. Kapitalist sistem, feodal sisteme karşı doğuşunda ilerici bir sınıf olan burjuvazinin ekonomik sosyal ve siyasal sisteminin adıdır. Burjuvazinin tarih sahnesinde iktidar olmasıyla birlikte gereksinim duyduğu demokrasi, kendi diktatörlüğünü sağlaması açısından önemli bir araç olmuştur. Burjuvazi süreç içerisinde doğası gereği aşırı kâr hırsı ve tekelleşme süreciyle birlikte yarattığı son ve en üst düzey ekonomik sistem olan emperyalizmle birlikte gerici ve bağınaz bir sınıf özelliğini kazanmıştır. Ekim Devrimiyle birlikte siyasal anlamda bu süreç tam anlamıyla tamamlanmıştır. Özellikle Ekim Devriminin getirdiği korku ve telaş burjuvazinin son ilerici barutlarını da

bir daha kazanmamak üzere kaybettirmiştir. Bu, sınıf savaşı-
mı yasalarının doğal bir gelişim süreci olarak görülmelidir.
Bu süreçten sonra emperyalist-kapitalist sistem gerek kendi
içinde özellikle faşizmi krizlerini aşmanın bir yöntemi olarak
ortaya çıkartmış, gerekse de sömürge, yarı sömürge ülkelerde
oturttuğu ekonomik ve politik sistemlerle proletaryanın
omuzlarına aynı anda birçok görev yüklemiştir. Kapitalist ge-
lişimini tamamlayamamış olan ülkelerde aynı zamanda prole-
tarya, demokratik devrim görevini de yüklenmiştir.

Kapitalizm sürecini tamamlayamayan ülkelerde özellikle
ekonomik ve politik sistem feodal güçlerle emperyalizmin gü-
dümünde gelişen komprodar güçlerin gerici ittifakı üzerine ku-
rulur. Bu ittifak çok çeşitli sınıfsal katmanlar üzerinde oluşan
bir diktatörlük olarak belirginleşir. Kendi pazarını oluşturma
uğraşı veren milli burjuvazinin (özellikle emperyalizme ba-
ğımlılığı görece dışlayan sol kanat üzerinde) üzerinde de, fe-
odal sömürü biçimi (ağalık, tefeci tüccar sömürüsü vs) içinde
ezilen köylü kitlesi üzerinde ve bunun yanında şehir küçük
burjuvazisi üzerinde de azgın bir sömürü ve baskı politikası iz-
ler. Bu durum özellikle bu gibi ülkelerde proletaryanın gelişi-
mini köstekleyen ve nicelik olarak zayıf kalmasına neden olan
bir durumla birlikte dönemin ana çelişkisini proletarya dikta-
törlüğü ile değil demokratik halk diktatörlüğü ile çözmeyi zo-
runlu kılar. İşte tam da tarihsel sürecin burjuvaziye yüklediği
bu görev artık emperyalizm olgusu ile birlikte proletaryanın
omuzlarına yüklenmiştir. Ülkemizde de bu durum geçerlidir.

Mevcut burjuva-feodal sistemin sömürü çarkları arasında
ezilen işçi, köylü, emekçi geniş halk yığınlarının bir parçası
olarak halk gençliği, varolan sistemin “hizmetlerinden” ken-
di payına düşeni almaktadır. Bu durum toplumun sınıfsal ya-
pısının kaçınılmaz sonucudur. Eğitim, sağlık, ulaşım, barın-
ma vb. her türlü sosyal hakkı alabildiğine kısıtlanmış ve gide-
rek kısıtlanan; fabrikalarda, atölyelerde, köylerde sömürü

çarkı içinde emeği harcanan; yoksulluk, yoksunluk, işsizlikle karşı kaşıya bırakılan; geleceği açlık ve sefalet tuğlalarıyla örülü olan ve tüm bunlar karşısında hakkını aramak istediğinde faşizmin copu, dipçığı ve hapishaneleriyle karşılaşan halk gençliğinin çıkarları da, geleceği de işçi sınıfı ve ezilen emekçi halk kitleleriyle ortaktır. Bu durumda geleceği kazanmak için ortak bir mücadele kaçınılmazdır. Gençlik, geleceği kazanma mücadelesinde konumunu kendi sınıfının yanında belirlemelidir. Burjuva-feodal sistemin halk gençliğine boş hayallerden başka verebileceği bir gelecek yoktur. Zira o kendisi zaten geleceği kaybetmiş olandır.

Zira bu saflarını belirleme olgusu sınıf mücadelesinin zorunlu bir yasasıdır. Özellikle halk gençliği geleceğin fetihçileri olarak bu görevde yani demokratik halk devrimi görevinde önemli bir yere sahiptir. Çünkü bu sürecin oluşmasında ve yaratılmasında ve elbette geleceğin doğru ve haksızlığı ortadan kaldıran bir şekilde inşa edilmesinden en çok halk gençliği etkilenecektir ve belirleyecektir. Bu önemli bir tarihsel görev olarak sosyal bir katman olan halk gençliğinin bilinci-ne yerleşmelidir. Tarihsel deneyimler bunu ispatlamıştır ve ispatlamaya devam edecektir. Bu ispat bugün bizim omuzlarımızdadır. Geçmişin mirasını geleceğe taşıma yükümlülüğüdür bu aynı zamanda...

Peki demokratik devrimde halk gençliğinin bugün için görevleri ve yükümlülükleri nelerdir? İdeolojik, politik ve örgütsel anlamda neleri başarmalıdır? Nasıl bir şekilleniş içerisinde olmalıdır?

Demokratik Devrimde Örgütlenme Bilincinin Önemi

Ülkemizde demokrasi mücadelesinde halk gençliğine düşen en önemli görev en başta, sömürücü egemen sınıflar kar-

şısında örgütlenmek ve devrim mücadelesine aktif olarak katılmaktır. Bugün halk gençliğinin örgütlenme düzeyine baktığımızda oldukça geri bir aşamada olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Ezilenlerin örgütsüzlüğü nasıl ki onların güçsüz olmalarına neden oluyorsa, bu durum ezen sınıflar için de büyük bir güç kaynağı olmaktadır. Onlar kendi düzenlerinin devamını işte bu güçle veya tersinden söyleyecek olursak ezilen sınıfların güçsüzlükleriyle sağlamaktadırlar. Emperyalist-kapitalist sistemin ve özelde TC devletinin, baskı ve zorla sahip olduğu teknolojik olanakları seferber ederek kurdukları, burjuva-feodal ideolojinin tahakkümü ile geniş emekçi yığınlarının örgütlenmelerinin önünde engel olmaya çalışmaları boşuna değildir. Sınıf mücadelesinin örgütlenmeden sürdürülemeyeceği açık bir gerçekliktir. Emperyalist ideologların “tarihin sonu” ve “sınıfların ölümü” üzerine sarf ettikleri onca söz tam da sınıf mücadelesi gerçeğinin ve ezilenlerin örgütlendiklerinde nasıl bir güç haline geldiklerinin bilincinde olmalarından kaynaklıdır. Bildikleri bu gerçek aynı zamanda onların korkularının da kaynağıdır. Geleceği kaybetmiş olanları sahip olduğu bu korku aynı zamanda onların saldırganlıklarının da nedenidir.

Örgütlenmek bilinçlenmek demektir. TC devleti, Osmanlıdan devralarak emekçi kitleler üzerinde sürdürdüğü baskının yanında, kitleleri her türlü ilerici düşünceden yalıtmak için de yoğun çaba içerisinde. Bunun için kendi yoz burjuva-feodal ahlakını kitlelerin bilincine elinden geldiğince yoğun bir çabayla pompalamakta, sömürü kültürünü yaygınlaştırarak emekçi kitleleri, sınıf mücadelesinden uzaklaştırarak, bireyciliğe mahkum etmektedir. Emekçi yığınların bilinci burjuva-feodal sistemin saldırıları karşısında dumura uğratılmaktadır. Halkın örgütlenmesi aynı zamanda kendi alternatifini yaratması demektir. Burjuva-feodal sistemin verdiği bilince değil, mücadele içinde kazandığı bilince sahip

olması demektir. Diğer yandan emekçi kitleler bilinçlendikçe örgütlenecek, kazandıkları bilinçle sınıf düşmanlarının karşısına her seferinde daha güçlü olarak çıkabileceklerdir. Özce söyleyecek olursak kitlelerin hak arama bilinçlerinin gelişimi ancak örgütlenme ile mümkündür.

Örgütlenmek mücadele etmek demektir. Emperyalist-kapitalist sistem kitlelerin örgütlenmesinin önüne geçemediği zaman, çareyi emekçi yığınları kendine yedekleyebileceği örgütlenmeler içerisine akıtmakta aramaktadır. Bugün tüm dünyada yaygınlaşan sivil toplumcu anlayış bunun en basit örneğidir. Emperyalizm bu şekilde kitlelerde bilinç bulanıklığı yaratarak, onların sisteme karşı gelişen tepkilerini törpülemeye ve ehlileştirmeye çalışmaktadır. Varolan sistemden hoşnut olmayan milyonlarca kitle bu sayede sınıf mücadelesinde atıl duruma getirilmekte, kendi geleceğini yine onu çalanlardan emperyalistlerden talep etmektedir. Halk gençliği geleceğini emperyalistlerden ve onların yerli uşaklarından talep etmek için değil, onlara karşı mücadele etmek için örgütlenmelidir. Ona sunulanı değil kendi alternatifini yaratmak için örgütlenmelidir.

Örgütlenmenin gerekliliği ve öneminin yanında nasıl bir örgütlenme anlayışı içinde olunacağı da bir o kadar önem kazanmaktadır. Örgütlenme perspektifi kendiliğinden ya da salt sistem karşıtlığı üzerinden olduğu taktirde orada eninde sonunda burjuvazinin ideolojik ve politik etkinliği hakim hale gelir. Örgütlenme kendini ileriye taşıyacak daha üst düzeyde örgütlenmeleri ve mücadeleleri doğuracak bir perspektifle ele alınmalıdır. Örgütlenme demokratik devrimin yaratılmasında belirleyici olan Halk Savaşı perspektifiyle ele alınmalıdır. Proletaryanın elinde demokratik devrimin gerçekleştirci çizgisi olan Halk Savaşı bu savaşın bileşenleri tarafından da her türlü örgütlenmeyle beslenen, kuvvetlendirilen ve bu savaşın ana hedefi olan iktidar mücadelesine hizmet eden bir

tarzda yaratılmalı ve uygulanmalıdır.

Bu savaşın önemli bir öznesi olan halk gençliği de yürüttüğü mücadelede Halk Savaşı anlayışına göre şekillenmek, bu çizginin ideolojik ve politik gerekliliklerini yaşama geçirmek üzere hareket etmelidir. Halk Savaşının en önemli gereği, devrimden çıkarı olan bütün toplumsal kesimlerini kendi özgün özellikleri ve çelişkileri temelinde doğru ve bilimsel bir şekilde harekete geçirilmesidir. Bu, elbette proletaryanın bilimsel ideolojisine ve yönelimine ayak uydurmak, bunu kavramaktır aynı zamanda.

Halk gençliği de bu yükümlülükle şekillenmek zorundadır. Görevi ve sorumluluğu ve elbette geleceği bu çizginin kendi özgün sorunlarıyla ele alınmasına bağlıdır. Halk gençliği hak alma mücadelesinden, çeşitli politik sorunlara yönelik bir örgütlenme anlayışını benimsediği ve bunu yaşama geçirdiği oranda demokratik taleplerin demokratik devrimle yaşam bulacağını kavrayacaktır. Örgütlenme aynı zamanda aktif mücadele pratiğinin de örgütlenmesi anlamına gelmelidir. Bu mücadele biçimi halk gençliği için militanlık olarak görülmelidir. Militan bir halk hareketi yaratmak, koşulların dayattığı zorunlu bir durumdur. Halk gençliğini buna göre şekillendirmemek halk gençliğini silahsız bırakmak anlamına gelecektir. Demokratik mücadelenin militan bir duruştan militan bir hareketten geçtiğini görmeden ele alınacak bir yaklaşım halk devrimini, demokratik devrimi askıda bırakacak talep ve istemlerin ileri bir noktaya taşınmasını engelleyecektir.

Militanlıktan anlaşılması gereken her türlü araç ve yöntemle sistemin saldırılarına karşı kitleleri donatmak ve onlara bu bilinci vermek olarak görülmelidir. Faşizm koşullarında militanlık daha genel anlamıyla zor, kitlelerin önemli bir silahı iken, bu silahın doğru bir politika ve ideolojiyle biçimlenmesi ve ele alınması belirleyicidir. Bu doğru ele alış işte militanlığın ya da zorun doğru bir şekilde, doğru bir yöntem-

le ve basitten karmaşığa yaşama geçmesi anlamına gelecektir. Bu doğru yaklaşım halk gençliğinde değişim ve dönüşümü beraberinde getirecektir. Halk gençliğinin hücrelerine işleyen bir ısrar ve sebatı sağlayacaktır.

Halk gençliğinin örgütlenmesi, örgüt bilincinin ileri taşınması ve elbette doğru bir siyaset ve ideolojik şekilleniş içerisinde olması bütün örgütlenmelerinde bu anlayışın özgün durumlar ve ele alışlarla yaşama geçmesiyle mümkündür.

Halk Gençliğini Politik Ve İdeolojik Olarak Halk Devrimi Perspektifiyle Şekillendirmenin Önemi

Doğru politika halk gençliğinin bağrından çıkan politika-dır. Mesele bu politikanın şekillendirilmesinde ve eksik ve yanlışların düzeltilmesinde saklıdır. Bu şekillendirme, düzeltme ise doğru bir ideolojik yaklaşımla mümkündür. Bu ideoloji ise Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir. Halk gençliğinden alınacak bilgiler eşsiz bir politik zenginliği sağlama-da zorunludur. Bu, öz olarak halkın siyasete katılması, politikayı benimsemesi ve bizzat yaşama geçirmesi anlamına gelecektir. Halkın siyasete katılması ve bunu doğru bir ideolojiyle yaşama geçirmesi aynı zamanda geleceğin zapt edilmesi, yanlış siyasetlerin bertaraf edilmesi demektir. Demokratik halk devriminin ve onun savaş çizgisi olan Halk Savaşının yaşama geçmesi öz itibarıyla bu ele alışın özümsemiyle mümkündür.

Halk kitlelerinin kendi çıkarına olan siyaseti ve ideolojiyi fark etmesi, keşfetmesi ve onu benimsemesi ancak onun bağrından çıkmasıyla mümkündür. Kendine ait olmayan, kendinden uzak olan şeyi halk kitleleri öz olarak benimsemez. Dönem dönem buna yatkın durur, kendi özünün dışındaki bu yaklaşımlardan yana saf tutabilir. Ancak bu geçici olan bir

şeydir. Mevcut egemen sınıfların bin yıllardır oluşturduğu ideolojik, politik ve kültürel şekilleniş bu duruma neden olur. Bu durumda halk kitlelerini doğruyu benimsetmek zaman ve süreç ve elbette ısrarla mümkündür. Onun özünden çıkanla birlikte yeniden doğru temelde üretmek ve yaşama geçirmek basitten karmaşığa gelişen bir dizi sürecin ve gelişmenin ve pratiğin sonucu yaşama geçer.

Bugün için halk gençliğini siyasetin bir parçası yapmak, devrimci bir siyasetle şekillendirmek önem kazanmaktadır. Bu devrimci siyaset, günün somut durumu üzerinden ele alınmalıdır. Somut gelişmeler ışığında sürekli ileriye taşınma hedefi güden bir politik yaklaşım içinde olmak, halk kitlelerini bu temelde bilinçlendirmek devrimi sahiplenmek açısından elzemdir.

Halk kitlelerini bu perspektifle harekete geçirecek, bu hedefi yaşama geçirecek, somut araçların olması büyük önem kazanmaktadır. Bu temelde YDG bir kitle örgütü olarak özellikle bu yönelimle yaşamı örgütleme, ideolojik politik ve kültürel anlamda demokratik halk devrimi yöneliminde halk gençliğinin adresi olma iddiasındadır. Halk gençliğini demokratik mücadelenin devrim mücadelesi olduğu bilinciyle bünyesine çekme perspektifine sahiptir. YDG, tüm çalışmalarını ülkemizde demokrasi mücadelesinin devrim mücadelesi olduğu ve kitlelerin katılımı olmadan demokrasi mücadelesinin başarısızlığa uğrayacağı gerçeğinin bilinciyle sürdürmelidir. Bugün halk gençliğinin örgütsüzlüğü göz önüne alındığında mücadelenin önümüze çıkardığı başlıca görevin halk gençliğinin örgütlenmesi ve sınıf mücadelesine daha güçlü bir şekilde seferber edilmesi olduğu açıktır. Halk gençliğinin emperyalizm ve yerli uşaklarının her türlü saldırısından korunabilmesi ve yine karşı saldırılarda bulunabilmesi ancak örgütlenmesi ile mümkündür. Bu nedenle YDG, örgütlenme anlayışını daha güçlü bir şekilde kitlelerle buluşturmalıdır.

ANTI-EMPERYALİST MÜCADELE VE ENTERNASYONAL DAYANIŞMANIN ÖNEMİ

Genel olarak dünyaya özel olarak yaşadığımız coğrafyaya baktığımızda ezilen halklara yönelik saldırı dalgasının giderek arttığını ve yayıldığını görüyoruz. Bu saldırılar ve sonuçları emperyalist ülkelerde ve diğer ülkelerde farklı farklı biçimlerde ortaya çıkmaktadır. Özellikle 11 Eylül sonrası “terörle mücadele” adı altında askeri işgaller, ekonomik, siyasi ve ideolojik saldırılar yoğunlaştı. Bunun sonucunda emperyalist ülkelerde işten atmalar ve temel demokratik hakların gaspı gündeme geldi. Elbette ki emperyalist metropollerde egemenlerin uyguladığı saldırıların yansımaları yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde daha yoğun bir şekilde yaşanmaktadır.

Ülkemiz, her yönüyle egemen sınıflar tarafından bir çıkmaza, geleceksizliğe sürükleniyor. Emperyalistlerle kolkola giren TC devletinin hükümeti, ordusu ve sermayedarları, yani bütün iktidar organları halkımızın açlığa, yoksulluğa, geleceksizliğe ve onursuzluğa sürüklenmesine yol açıyor.

Emperyalistlerin ülkemizi daha fazla sömürmesi ve talan etmesi için stand-by anlaşmaları imzalanıyor, faizi anaparasından fazla olan borçlanmalara gidiliyor, özelleştirmeler yapılarak halkımızın yarattığı değerler tekелci şirketlere ve onların sacayağı olan komprador burjuvaziye peşkeş çekiliyor. IMF ve Dünya Bankası’nın dayatmaları ile özelleştirmeler yaşama geçirilerek binlerce çalışan işten atılıyor. Bugün işsizlik 10 milyonun üzerindedir. Halkımızın büyük çoğunluğu yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır.

İşçi gençlik ucuz işgücü olarak sosyal haklarından yoksun, sendikasız ve en ağır işlerde, uzun saatler boyunca çalışmaya

mecbur bırakılmaktadır. En küçük itirazı işten atılma tehdidiyle karşılanmakta, işsizliğin yoğunluğundan kaynaklı büyüyen sömürü ve insanlık dışı uygulamalar acıyı katmerleştirmektedir. 10-11 yaşında çocuklar zorla çalıştırılmaktadır.

Tarımın tasfiyesi emperyalist kurumlar olan IMF ve Dünya Bankası tarafından dayatılmaktadır. Girdi fiyatlarının her gün artması köylünün üretim yapmasını her geçen gün daha da zora sokmaktadır. Bütün bunlara rağmen ürettiğinde ise ürünü elinde kalmaktadır. Köylülüğün toprak sorunu ülkemizin birçok yerinde yakıcılığını sürdürmekte, köylü tefeci-tüccar sömürüsüne maruz kalmaktadır.

Eğitim niteliksiz, şovenist ve ezbercidir. Emperyalizmin dayattığı Yeni YÖK Yasa Tasarısı'yla üniversitelerin özelleştirilmesi hedeflenmektedir. Eğitim paralıdır ve yoksul halk gençliğinin okumasının önünde engeldir. Türk olmayan ulus ve milliyetlerin anadilinde eğitim görmesi yasaktır. Öğrencilerin eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim, özerk-demokratik üniversite talepleri, zorla, baskıyla boğulmaya çalışılmaktadır.

Halkın en bilinçli, ileri kesimlerinin tutsak edilip konulduğu hapishanelerde devrimci tutsaklar üzerinde tecrit saldırısı tüm yoğunluğuyla sürdürülmektedir. Bu saldırılarda TC'ye ilham olan ise ABD'nin Guantamamosu, Ebu Garib hapishaneleri, AB'nin hücreleri olmaktadır.

Emperyalizmin sömürü ve baskı çarkında olan ülkemiz, yine emperyalizmin siyasal baskısı altındadır. Ortadoğu'da, Kafkasya'da, Balkanlar'da, Avrupa'da önemli bir konumda bulunan ülkemiz emperyalizmin Truva Atı işlevini görmektedir. Kuruluşundan bu yana, emperyalizmin istemlerine uygun olarak dünyanın dört bir yanına, Kore'ye, Yugoslavya'ya, Somali'ye, Afganistan'a asker gönderen sistem yoksul halk gençliğini kırdırmaktadır. Benzer şekilde ABD'nin Irak işgaline de halkın yoğun tepkisinden dolayı doğrudan katıla-

mayan düzen, Irak işgalini aktif olarak desteklemekte, üslerini, sınırlarını, havaalanlarını ve de baskılarını emperyalizmin uşaklığını yapan uşak iktidarlar aracılığıyla uygulamaktadır.

Emperyalistler kirli yüzlerini gizlemek için yalanlar söylemekte, demagoji yapmakta, utanmadan demokrasi, insan hakları gibi kavramları savunduğunu iddia etmektedir. Küreselleşme, Yeni Dünya Düzeni, ideolojilerin ölümü vb. safsatalarla varı yok, çirkefi güzel göstermeye çalışmakta, son dönemde Başkan Mao şahsında da görüldüğü gibi ideolojik saldırıganlığını yükseltmektedir.

Dostlar,

Emperyalist politikalar doğrultusunda şekillendirilmeye çalışılan dünyada, emperyalist çıkar dalaşlarının yarattığı saldırıganlığın birinci hedefi dünyanın ezilen, emekçi halkları olmaktadır. Emperyalizm, içinde bulunduğu durumu aşma adı altında uzunca bir süredir çeşitli politikalar uygulamaya çalışmaktadır. Bu politikalar sonucunda özellikle yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde ve bu ülkelerdeki işçi sınıfı ve ezilen mazlum halklara yönelik birbirleriyle birebir ilintili olan saldırılar gündemdedir. Bugün bunun ülkemizdeki somut açılımı halkımıza yaşatılan işsizlik, yoksulluk ve açlıktır.

Son 50 yıldır dünyanın jandarmalığına soyunan, dünyanın en büyük emperyalist devleti olan ABD, bugünkü süreçte ciddi bir kriz yaşamakta, hegemonik gücü zayıflamaktadır. Tabii bu durum salt ABD'ye özgü bir durum değildir, genel olarak diğer emperyalist-kapitalist ülkelerin ekonomileri de ekonomik krizi şiddetli bir şekilde yaşamaktadır. İşte bundandır ki emperyalistlerin kendi içlerindeki ve emperyalistlerle dünya halkları arasındaki çelişkiler keskinleşmektedir. Afganistan'ı, Irak'ı işgal ederek ülkeleri yıkıp yakan, ülke halklarına katliamlar, işkenceler yapan ABD önderliğindeki emperyalist güçlerin amacı bölgenin enerji kaynaklarını ele

geçirmek, hegemonyalarını artırmaktır.

Son yıllardaki saldırganlıklarla birlikte emperyalist-kapitalist sistemin özellikle yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelere yönelik, çeşitli kurumları vasıtasıyla uyguladığı yeniden yapılandırma süreci daha da ağırlaşarak hızlanmaktadır. Süreçle birlikte özellikle emperyalist-kapitalist ülkelerde Hitler'in ruhu canlanmış, yeni yeni yasalar çıkarılmaya başlanmıştır. Bizim gibi ülkelerde ise faşizm daha da koyulaştırılmıştır. En ufak hak talebine yoğun bir şekilde saldırılmaktadır.

Çeşitli milliyetlerden halk gençliği açısından, emperyalistlerin dünya üzerindeki egemenliği devam ettikçe yaşadığımız acılar bitmeyecektir. Bu nedenle, emperyalizme, onun sömürü ve talanına, yani ekonomik saldırılarına, yalan ve demagojilerine, siyasal baskılarına, Irak'ta olduğu gibi askeri saldırganlıklarına karşı çıkalım. Emperyalizme ve onun uygulamalarına yönelik öfke ve tepkimizi anti-emperyalist bilinçle geliştirerek halkların gerçek kurtuluş mücadelesine katılalım.

Dostlar, yoldaşlar;

Yeni Demokrat Gençlik, 17 yıllık mücadele tarihinde halk gençliğinin anti-emperyalist, anti-faşist bilinci yaygınlaştırmada ve bu bilinci harekete geçirmede önemli bir mevzisidir. Emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı halk gençliğinin yılmayan sesidir. İlerlememizin önündeki üç dağ olan emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı bağımsızlık, halk demokrasisi ve özgürlük mücadelesini büyütmede halk gençliğinin gerçek çıkarlarının savunucusu olmaktadır. Bu doğrultuda mücadele eden YDG'nin son yıllarındaki kampanyalarında emperyalizme karşı gelişen tepkilerin doğru bir siyasal hatta sürdürülmesi ve anti-emperyalist hatta berrak ve doğru hedeflerle yöneltilmesi gerektiğini sıkça vurguladık ve emperyalizmin saldırganlığının günbegün artarak devam edeceğini, buna karşı ise ezilen halk

kitlelerinin kendiliğinden tepkilerinin aynı şekilde artacağını belirttik. Bu durum, emperyalizme karşı mücadeleyi de daha bir sertleştirmeyi ve daha da boyutlandırmayı sağlayacak bir zemin yaratmaktadır. YDG olarak oluşan ve olgunlaşan anti-emperyalist mücadeleyi saflarımızda örgütlemek, geliştirmek, okların doğru hedefe saplanması açısından oldukça önemlidir.

11 Eylül saldırılarının ardından Afganistan ve Irak'ı işgal eden ve dünya halklarının en büyük düşmanı olarak kendisini teşhir eden emperyalizme karşı mücadeleyi yükseltmek, aynı zamanda emperyalizmini emirleri doğrultusunda hareket eden faşizme karşı da direnişi geliştirecektir. Bu anlamda devrimci gençlik hareketini yükseltme yönlü attığımız adımlarda emperyalizmi ve faşizmi ve bunlar arasındaki ilişkiyi teşhir etmeyi önümüze görev olarak koymaktayız. Bu doğrultuda 2003 Şubatında başlayan "Emperyalizmin ekonomik, siyasal, askeri saldırganlığına karşı YDG saflarında örgütlenelim!" kampanyası Irak işgaliyle halk katmanlarının karşılaştığı ekonomik ve siyasi saldırılar arasındaki bağı kurmakta ve mücadelenin doğru bir hatta ilerlemesine hizmet etmektedir.

Emperyalizm kâğıttan kaplandır. Emperyalizm yenilmez değildir ve bizim anti-emperyalist mücadeleden anladığımız devrimci mücadeledir. Emperyalizmi tarihin çöplüğüne yollama mücadelesidir. Halk gençliği yalnızca emperyalizmin yarattığı sonuçlara karşı çıkmamalı; onu yıkmak, emperyalizmi ve uşaklarını ülkemizden kovarak halk iktidarını kurmak için örgütlenmelidir. Bu doğrultuda 2003 Kasımında başlayan "Kağıttan kaplanlar halkların devrimci fırtınasıyla yenilecektir" kampanyası direnen kahraman Irak halkını selamlamakta, halk gençliğine ise durması gereken tarafı göstermektedir:

"İşgale değil, direnişe ortak ol!"

YDG'nin mücadele tarihinde emperyalizm ve faşizmin radikal bir eleştirisi sürekliliğini ve ısrarcılığını korumuştur. YDG bu eleştiriyi yaparken alternatifini de koymuş, politika-sına uygun bir pratikle radikal, militan bir mücadele hattını benimsemiştir. Bunu yaparken düzenin belirlediği sınırları kabul etmemiş, saldırı hakkı da dahil olmak üzere meşrulu-ğunu esasa almıştır. Yeni Demokrat Gençlik bulunduğu her alanda emperyalizme ve faşizme karşı en ön saftaki yerini al-mıştır. 13 Mart'ta, 6 Kasım'da olduğu gibi emperyalist işga-le ve emperyalizmin halk gençliğine saldırılarına karşı meş-ru saldırı ve savunma hakkına başvurmuş, faşizmin baskısı-na boyun eğmemiş, Ankara sokaklarında saatlerce taş, sapan, molotofla şiarlarını haykırmıştır. Yeni Demokrat Gençlik, sistemin mücadeleyi pasifize etme, denetime alma, düzen içine kaydırma çabalarına ısrarla ve cüretle karşı çıkmakta, devrimci değerlerle gençliğin ruhu ve coşkusuyla sarılmayı kendisine görev bilmektedir.

Yeni Demokrat Gençlik 2004'te İstanbul'daki NATO Zir-vesi karşıtı eylemlerde de aktif olarak yerini almıştır. Halkla-rın düşmanı, emperyalizmin saldırı aracı NATO'yu bulundu-ğu her alanda teşhir etmiş, Zirve esnasında da isyan ateşini İstanbul sokaklarına yaymıştır.

Anti-emperyalist bir gençlik örgütü olan Yeni Demokrat Gençlik aynı zamanda enternasyonalist bir örgüttür. Halkla-rın ortak düşmanı emperyalizme karşı verdiğimiz ortak mü-cadelede dünya halklarıyla dayanışmaya özel önem vermek-tedir. Tutarlı bir enternasyonalist örgüt olarak, dünya çapın-da mücadeleyi geliştirmek için ülkemizdeki mücadeleye omuz vermekte, ülkemizdeki devrimci mücadeleyi yükselt-mektedir. Bununla birlikte emperyalizmin tek merkezden saldırılarına karşı halkların ortak mücadelesini örgütlemek için de uluslararası platformda da görevler üstlenmektedir. Bu doğrultuda Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS)

Gençlik Komisyonu içinde faaliyetlerini sürdürmektedir. YDG Filipinler'deki, Hong Kong'daki Gençlik Komisyonu toplantılarında, Selanik direnişinde, ILPS 2. Kongresi'nde yerini almıştır. Brezilya'da kardeş örgüt MEPR'nin kongresinde devrimci gençlik hareketimizi temsil etmiştir. Asya Öğrenci Birliği Kongresi'ne katılmıştır. Bugün YDG, onlarca ülkede, yüzlerce örgütle iletişim içindedir. Bu örgütlerin bir kısmıyla, Yeni Demokrasi mücadelesi veren kardeş örgütlerle ve bölgedeki halkların gençliği ile bağlarını kuvvetlendirmektedir.

Dostlar,

Başkan Mao'nun şu sözlerini vurgulamama izin verin. "ABD emperyalizmi şimdi oldukça güçlüdür, fakat aslında güçlü değildir. Halk kitlesinden kopuk olduğu ve Amerikan halkı da dahil olmak üzere herkesin nefretini kazandığı için siyasi bakımdan çok zayıftır. Çok güçlü görünmesine rağmen aslında hiç de korkulacak bir şey değildir. Sadece kağıttan kaplandır. Dıştan bakıldığında kaplan gibi görünür, fakat kağıttan yapılmıştır ve ne yağmura ne de rüzgara dayanıklıdır.

Güçlü olan, yerini zayıf olana bırakmak zorundadır, bir bütün olarak tarih, sınıflı toplumun binlerce yıllık tarihi bunu kanıtlamıştır. Ancak emperyalizm ortadan kalktıktan sonra barış olabilir. Kağıttan kaplanların yok edileceği gün gelecektir. Fakat onlar kendi istekleriyle yok olup gitmeyeceklerdir; rüzgar ve yağmur tarafından parçalanmaları gerekecektir."

Dostlar, yoldaşlar,

Birikmiş aşırı üretim ve bu krizin kızıştırdığı emperyalistler arası dalaşın içinde bizim payımıza düşen; savaş, ırkçılık, soykırım, işkence, kontra faaliyetler ve sefalettir! İşte 1900'lerin başından 2000'li yıllara geçen sürenin her döneminde döne döne yinelenen emperyalizmin gerçekliği.

Emperyalistler ve uşak devletleri dünya halklarının düşmanıdır. Onların saldırganlık ve sömürüye dayanan varlık

gerekçeleri ile bizim var oluşumuz karşı karşıyadır.

Onların gelecek planlarıyla bizim özgür geleceğimiz asla ortaklaşamaz. Tüm dünyada mayalanan anti-emperyalist bilinç Türkiye coğrafyasında da yankısını buluyor. Bu mücadeleyi büyütmek, emperyalizme ve faşizme karşı devrimci gençlik hareketini yükseltmek için Yeni Demokrat Gençlik saflarına!

Anti-Emperyalist Mücadele Ve Görevlerimiz

Öncelikle hepinize hoş geldiniz diyorum ve ILPS Türkiye Seksiyonu olarak Yeni Demokrat Gençliği aylardır sürdürdüğü program çalışmaları ve bugün düzenlediği konferans için kutluyorum.

Konu başlığımız çok geniş bir alanı kapsamakla birlikte, süremiz oldukça kısıtlı olduğu için, sınırlı konuya değinmemiz mümkün görünüyor.

Ben öncelikle, anti-emperyalist mücadelenin özünde bizim için ne anlam ifade ettiğine değinmek istiyorum. Emperyalizmin çok uzun boylu tahliline girmeden kısaca kapitalizmden ayrı ve ondan nitel olarak farklı bir süreci ifade etmediğini, ancak kapitalizmin bir üst aşaması olduğunu söyleyelim. Bu anlamıyla da anti-emperyalizmin, özünde kesinlikle kapitalizme karşıtlığı barındırdığını yada barındırması gerektiği söyleyebiliriz. Bu ne anlama gelir? Kısaca kapitalizme karşı olunmaksızın emperyalizme karşı olmak mümkün değildir. Bunun içine emperyalist-kapitalist sistem içinde yer alan ancak bu nitelikte olmayan, yine de aynı kaynaktan beslenen ve aynı kaynağı besleyen rejimlerin hepsini içine almak zorundayız. Yani sömürge, yarı-sömürge, feodal, yarı-feodal tüm sömürücü sistemlere karşı olunmadan emperyalizme tutarlı bir karşıtıktan söz etmek olanaksızdır. Bu

anlamıyla da anti-emperyalist mücadele anlayışından bahsederken öncelikle ve kesinlikle kendi ülkemizdeki emperyalizmin kollarını esas hedef almak gerektiğinden bahsetmeliyiz. Ancak bunu yaparken de emperyalist-kapitalist sistemi ve uyguladığı talan ve sömürü politikalarına karşı ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini geliştirmek, dünya halklarının mücadelesini birleştirmek ve ona karşı militan anti-emperyalist bir güç oluşturmak vazgeçilmez önemdedir.

Anti-emperyalist demokratik mücadeleyi de bu anlamıyla sisteme yönelik ve onu yıkmayı hedefleyen mücadeleden ayrı düşünmek mümkün değildir. Sömürücü sisteme yönelik mücadele çok çeşitli araçlarla yürütülürken, anti-emperyalist demokratik mücadele ise bu mücadelenin önünü açan, onu besleyen bir anlayışla ve onun bir parçası olarak ele alınmak zorundadır. Zira halkların yaşamını bunca yakından ilgilendiren, onların yaşamlarını zindana çeviren emperyalizmi teşhir etmek, halkları bilinçlendirmek ve harekete geçirmek anti-emperyalist mücadelenin sistemi hedefleyen mücadeleye en önemli katkısıdır. Demokratik mücadelelerin tümü gibi anti-emperyalist mücadele de devrimlere kanal açar, onun nefes borusu olarak işlev görür. Yani sonuç olarak halk kitlelerini nihai mücadeleye kanalize eder/etmelidir.

Genel olarak bunları ifade ettikten sonra, kısaca bugünü-müze tarihsel süreçle birlikte bakmakta fayda var. Emperyalizmin 1990'lı yıllarda kullandığı en geniş argüman **Yeni Dünya Düzeni** ve sonrasında ise **“Küreselleşme”**dir. Bu dönem aynı zamanda Rus Sosyal Emperyalizminin de çöktüğü yıllardır. Bu çöküşle birlikte sanki çöken sosyalizmmiş gibi **“Tüm ideolojiler öldü”**, **“sınıf mücadelesi tarihe gömüldü”** gibi söylemler de ortaya atılıyordu. Rus Sosyal Emperyalizmin (RSE) çöküşünden ve bu yaygaradan etkilenen, tasfiyecilik rüzgarına kapılan birçok ulusal ve sosyal hareketler mücadeleden döndü. Tüm bunlar **“Küreselleşmenin”** mut-

laklığı, yenilmezliği olarak yansıdı. Artık dünyada sınıflar ve sınıf mücadeleleri yoktu, artık emperyalizme karşı mücadele etmenin bir anlamı yoktu, ve artık “küresel” dünyanın nimetlerinden herkes yararlanabilirdi. Neydi bu Küreselleşme masalı? **Küreselleşme**, emperyalist sermayenin tüm ülkelerin ekonomileri üzerindeki egemenliği idi. Paranın ve ticaretin dünya üzerinde serbestçe dolaşması idi. Yani emperyalizmin doğasında var olan olgular idi. Ama yine de halklara “**küreselleşme**”nin herkes için refah getireceği pompalanıyordu.

Oysa gerçekler hiç de böyle değildi. Gerçek olan ezenlerin ve ezilenlerin arasındaki çelişkinin hala sürmesi idi. **IMF, DB, DTÖ** vb. kurumlar aracılığıyla işçi sınıfının ücretlerinin kısılması, emeklilik hakkının gaspı, sosyal hakların sıfırlanması, örgütsüzleştirme idi. Köylülük için de geri bıraktırmış ülke tarımlarının tasfiyesi, bunun için sübvansiyonların kaldırılması, tarım giderlerinin yükselmesi Çok Uluslu Şirketlere (**ÇUŞ**) bağımlık vs. idi. Yani kısacası gerçekler, emperyalizmin değişmediğini, değişse de daha da saldırganlaştığını söylüyordu. En önemlisi de gerçekler bize “**küreselleşmenin**” aslında emperyalizmden başka bir şey olmadığını, hatta emperyalizmin en saldırganlaştığı en büyük zulümleri uyguladığı bir süreç olduğunu söylüyordu. Bunu **2000**’li yıllara geldiğimizde çok daha acı bir şekilde görecektik. Ama o dönemde bu gerçekleri çok az bir kesim görebiliyor ve dile getirebiliyordu.

İşte böylesi bir süreç aynı zamanda dünya üzerinde emperyalizmle ezilen dünya halkları arasındaki çelişki ve mücadelenin de keskinleştiği bir süreçtir. Bu evrensel bir gerçektir. Çelişki ve mücadele keskinleştikçe saflar da keskinleşir. Bu sadece düşmanla halk arasındaki çelişki açısından böyle değildir. Aynı zamanda halk safları içinde de çelişki güçlenir, güçlerin dizilişi farklılaşır. İşte bu dönemde de emperyalizmin sonuçlarına odaklanan ve bu sonuçlardan hareketle emperyalizmi “katlanılabilir” düzeye getirmek isteyen reformist

kesimlerle, halkların kurtuluşunu emperyalizmin ve onun işbirlikçi-uşaklarının iktidarlarının tamamen yıkılmasına bağlayan güçler arasında ayrışma kaçınılmaz hale geliyordu. Bu ayrışma mücadele yöntemlerinden, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine bakışa; başka bir dünyanın nasıl yorumlandığına kadar uzanan derin bir ayrışmadır. Ve çelişkinin derinleşmesine paralel olarak mücadele keskinleştikçe bu ayrışma büyüyecek, saflar daha da netleşecektir.

Bu saflaşmada hiç kuşkusuz sosyal forumcu anlayış önemli bir yerde durmaktadır. Yakından takip ettiğinizi tahmin ettiğim bir süreç olarak özellikle 1999'de Dünya Ekonomik Forumun düzenlendiği Seattle'da yüzbinlerce insan emperyalizmin dünya halklarına hiçbir şey veremeyeceğini haykırarak sokaklara dökülmüş ve bu süreçle birlikte "küreselleşme" ya da emperyalizm karşıtı hareket nerede bir emperyalist zirve varsa orada olmuştur. En son Dünya Ticaret Örgütünün Hong Kong'da yaptığı zirve de başta ILPS olmak üzere bir çok anti-emperyalist kurumun düzenlediği eylemlere çarpmıştır. Bu süreçten gerçek anti-emperyalist güçleri bir araya getirmeyi hedefleyen ILPS'nin yanı sıra, Dünya Sosyal Forumu adı altında ve başını ATTAC gibi reformist, troçkist örgütlerin çektiği ve emperyalizmin makyaj edilebilir olduğunu düşünen bir oluşum da ortaya çıkmıştır. Bu hareket yüzbinlerce insanı bir araya getirebilmektedir ancak yönelim olarak emperyalizmi hedeflemediği için bu sistemin bir yedek parçası haline gelmekten kurtulması mümkün değildir. ILPS ise Selanik-Yunanistan'da, Mumbai-Hindistan'da, Prag'da, Hong Kong'da gerçekleştirdiği eylem ve etkinliklerle gerçek hedefin emperyalizm olduğunu dünya halklarına anlatma ve onların mücadelesini uluslararası alanda birleştirmeye çabasında olmuştur ve olmaya devam edecektir.

Bugün küreselleşme yaygarası, emperyalistler açısından kullanım süresi dolmuş bir argümandan başka bir şey değil-

dir. Bugün emperyalist-kapitalist sistemle çelişkiler öyle bir noktaya gelmiştir ki, emperyalizmin ideologları piyasaya sürdükleri argümanları çok uzun süre kullanamamakta, yapılan makyajlar çok kısa sürede dökülerek altından emperyalizmin kanlı, sömürücü, işgalci yüzü ortaya çıkmaktadır.

Bugün bu çirkin yüz, Irak'ta işgale karşı direnen Irak halkı tarafından dünya halklarına defalarca gösterilmiştir. Bu irkin yüz, Filistin'de direnen halk tarafından onun işbirlikleriyle birlikte ortaya her gün serilmektedir. Nepal'de dünya halklarına kurtuluşun gerçek yolunu gösteren sınıf mücadelesiyle Nepal halkı göstermektedir bu yüzü. Filipinler'de, Hindistan'da, Kolombiya'da, Brezilya'da, Peru'da, ülkemizde çeşitli araçlarla sürdürülen mücadeleler gerçek hedefi ve bu hedefe ulaşma yöntemlerini göstermektedir bize. Anti-emperyalist demokratik mücadele yürüten ILPS tüm bu mücadelelerin destekçisi olduğunu bir kez daha ifade eder.

Emperyalizm, tüm kanlı araçları ve yöntemleriyle dünya halklarına saldırmaya devam ediyor. Ancak dünya halkları da her geçen gün, kimi yerde kendiliğinden, kimi yerde doğru devrimci önderlikler altında mücadelesini yükseltiyor. Dünya halkları, yaklaşık bir buçuk milyar insanı temiz içme suyundan, iki milyar insanı elektrikten, dört milyar insanı yeterli sağlık koşullarından mahrum bırakan, 1.2 milyar insanı günde bir doların altında bir kazançla yaşamaya mahkum eden bir emperyalist kapitalist sistemi yerle bir edecektir. Dünya halkları Bruney sultanının yeğeni olan bir kişinin günde 747 bin dolar harcarken, tedavisi çok basit olan ishal hastalığından yılda 4 milyon çocuğun öldüğü bir sistemi tabi ki ortadan kaldıracaktır. Bundan kimsenin şüphesi yoktur. Buna belki bizden daha çok inananlar da bu sistemin efendileridir. Bu nedenledir korkuları, saldırganlıklarını artırmaları. Öyleyse hep birlikte korkularını büyütelim, kabuslarını gerçeğe çevirelim.

YDG PROGRAMI

KURUMSALLAŞMADAKİ

YERİ VE ÖNEMİ

Tüm YDG'lilerin de bildiği gibi örgütümüz, Mayıs ayından itibaren yoğun bir çalışma ile programını tartışarak oluşturmaya başlamıştır. Geçirdiğimiz süre zarfında YDG'nin misyonu ve amaçları üzerine tartışmalar örgütledik ve programımızın önemini ortaya çıkarmaya çalıştık. Bu sunum, farklı alanlarımızdaki tartışmalardan elde edilen sentezlerle ve YDG'nin demokratik bir kitle örgütü olma misyonuyla birlikte ele alınarak, YDG Programının önemi ve programımızın kurumsallaşmadaki yeri üzerine bir taslak oluşturmaya yöneliktir.

YDG Programı'nın Önemi

YDG Programının öneminden bahsetmeden önce kısaca “program” kavramından bahsetmek gerekmektedir. Program, kelime anlamıyla da baktığımızda, herhangi bir şeyi düzenlemeye yönelik yapılan çalışmaların bütünüdür. Gündelik yaşam içerisinde kullanımında da gördüğümüz gibi, tesadüf olmayan bir başarının arkasında, “programlı” çalışma ilkesi yatar. O halde kısaca program, verili bir zaman içerisinde “ne yapılacağını” düzenleme işidir. Başarının teminatı açısından “program” önemli bir yer tutmaktadır. Bir örgüt açısından da “program” böylesi bir işleve sahiptir. Örgütü oluşturan her bölgenin ve her bireyin aynı hedefe, aynı amaçlar doğrultusunda yürümesinin ve anlayış, ruh birliğiyle hareket etmesinin teminatı, aynı programın çatısı altında birleşmesine bağlıdır. Gerçekten de örgütümüz, görünürde aynı hedefe, aynı amaçlar doğrultusunda yönelmiş gibidir. Yine de buna rağmen farklı alanlarımızda farklı anlayışlarımızın olduğunu da

hepimiz biliyoruz. Bu nedenle programımız, bir çok noktada bu eksikliğimizi kapatacak ve bizi kitlelere net olarak tanıta-
cak bir araçtır. “YDG, ortaya çıktığı andan itibaren belirli il-
kelerle ve hedeflerle hareket etmiştir. Bu ilkeler doğrultusun-
da faaliyetini örmüş ve çalışmalar yürütmüştür. Ancak geç-
mişten bugüne YDG’nin misyonu, işlevi ve hedefleri nokta-
sında tam anlamıyla oturmuş bir anlayıştan ve ele alıştan
bahsedilemez.” (YDG, sayı: 98, s: 16) Hali hazırda Mayıs
ayından itibaren alanlarımızda yürüttüğümüz tartışmalarda
esasta birlik olsa da bazı konularda ne kadar farklı düşündü-
ğümüz ortaya çıkmıştır. Bu, geçmişten beri var olan farklı
anlayışların görülmesine de yardımcı olan bir tartışma süreci
olmuştur. YDG’nin demokratik bir kitle örgütü olup olmadığı
konusundan Demokratik Halk Devrimi karşısındaki ko-
numlanışına kadar birçok konuda birçok farklı fikrin olduğu
ortaya çıkmıştır. Bu anlamıyla YDG’nin programını oluşturma-
sı ve anlayış birliğine varması, önümüzdeki en önemli so-
runlardan birisidir. Bunun yanı sıra yukarıda da değindiğimiz
gibi YDG’nin kimliği olacak olan program, kendimizi kitle-
lere nasıl tanıtmamız gerektiğini de ortaya koyacaktır. Halk
gençliğini örgütlemeyi önüne hedef olarak koyan örgütümüz,
programımız sayesinde halk gençliğine net ve berrak bir an-
layış sunacaktır.

Kurumsallaşma Anlayışımız, Yarı Legal Çalışma Tarzı ve Örgüt Birliği

Programımız, yukarıda ortaya çıkardığımız konuları net-
leştirerek, kurumsallaşmamızı derinleştirecektir. Bir kitle ör-
gütünün kurumsallaşması; yasallık zemininde kendini örgüt-
lemesini, buna göre araçlarını ve işleyişini oluşturmalarını ve
nihayetinde bir dernek misyonu ile işlemesi anlamına gelme-
mektedir. Dernekleşmek ya da legal bir örgüt olmak, sadece

bazı süreçlerin getirileri ve götürüleri hesaplanarak kullanılacak farklı biçimlerdeki araçlardır. Örgütün yaşayan komitelerinin olması, anlayış, ruh ve irade birliğine sahip olması, bu araçlardan çok daha önemlidir. Yani, sadece programın netleşmesi bile yeterli olmasa da dernekleşme, legalleşme gibi araçlardan daha stratejiktir. İşte ilk ara başlık olarak belirlediğimiz program konusunun önemi de burada yatmaktadır. Ancak programın tek başına yeterli olamayacağını da belirttikten sonra diğer bir önemli konu olan kurumsallaşma konusuna değinmekte fayda var. Programın belirlenmesi önemli bir adım olmakla birlikte eğer sadece kağıt üzerinde kalacaksa bunun bir anlamının olmayacağı açıktır. Aynı hedefler doğrultusunda örgütlenmek, yani aynı ağacın farklı dallarını oluşturmak da sürecin önemli bir ayağıdır. Bu anlayış doğrultusunda YDG komiteleri oluşturarak, programımız doğrultusunda örgütlenme faaliyeti yürütmemiz gerekmektedir.

YDG komiteleri, programımızı halk gençliğine taşıyacak olan örgütlenmelerdir. Faaliyet yürüttüğümüz her alanda YDG komiteleri kurmamız ve bu komiteleri halk gençliğini örgütleme becerisiyle donatmamız gerekmektedir. Komiteleşme kurumsallaşmanın önemli araçlarından biridir. Komiteler YDG'nin genel anlayışları doğrultusunda faaliyet yürüttükleri alanlarda politika üretmekle yükümlüdürler. YDG komiteleri demokratik merkezîyetçiliği ilke edinen bir çalışma tarzını esas alır.

Yarı legal çalışma tarzı faaliyette yasallığın sınırları içerisine hapsolmemek açısından önemlidir. Bunun nedeni, egemen sistemin yasalarının, halkın çıkarlarıyla çelişmesi ve bu yasaların halkın gerçek anlamda kurtuluşunu sağlayacak istem ve taleplerini yani bugün için demokratik halk devrimini ret etmesinden kaynaklanmaktadır. YDG, yarı legal bir örgüt olarak, bu nedenle halkın çıkarlarını, egemen sistemin yasalarından üstün tutmaktadır. Halkın çıkarlarını demokra-

tik halk devriminde görmektedir. Meşru olan, haklı olan budur. Bugün için bu talep ve istemin sistem tarafından dillendirilmesinin ve bu temelde mücadele yürütülmesinin sınırlanmış olmasından kaynaklı yarı legal örgütlenme ve çalışma tarzını benimser. Bu, bizim istemimizin dışında objektif bir olgu olarak faşizmin varlığının koşulladığı bir durum olarak görülmelidir. Örneğin Nazi Almanyası dönemi, bugün tüm dünyada meşruluğunu kaybetmiş bir dönemi ifade etmektedir. Nazi Almanyası döneminde Nazi yasalarına karşı illegal mücadele yürütmek, reddedilemeyecek derecede meşru bir mücadele tarzıdır. Faşizm, halkların amansız düşmanı olduğundan kaynaklı, ülkemizde de faşist sistemin yasalarına rağmen örgütlenmek ve mücadele etmek zorunda kalmak, karşılaşılabilecek bir durumdur. YDG, demokratik zeminde mücadele veren bir kitle örgütü olmasına rağmen, bazı durumlarda, faşizmin saldırılarına karşı hazırlıklı olmak ve mevcut örgütlenmelerinin faşizm tarafından dağıtılmasını engellemek açısından ve misyonunu yerine getirebilmek için yasallıktan ziyade, meşruluğu kendisine ilke edinir. Elbette ki bu, YDG'nin yasal mücadeleyi küçümsediği anlamına gelmemelidir. Tam tersine YDG yasal hakların edinilmesini ve bu zeminde mücadele yürütülmesini destekler, savunur ve sahiplenir. Kendi dışındaki kitle örgütlerinin bu zeminde hareket etmesini kısıtlayan, engelleyen, dışlayan bir yaklaşım sergilemez bu örgütler içerisinde yer almayı bu zeminde bu örgütlenmeler içerisinde hareket etme perspektifini benimser. YDG, demokratik zemindeki mücadelesi, yasalarla engellenmediği müddetçe legal çalışma tarzını benimsemektedir. İşte YDG'nin yarı legal bir örgüt olmasının nedenini kısaca böyle açıklayabiliriz.

YDG'nin kurumsallaşma anlayışına bu çerçevede içerisinde değinmeye devam edelim. Az önce de söylediğimiz gibi YDG, yasallığı esas almayan örgüttür. Bu nedenle YDG'nin

dernekleşmesi meselesini de bu söylediklerimizi göz önünde bulundurarak tartışmalıyız. Gerçekten de YDG'nin dernekleşmesinin bize katacakları olacaktır. Dernekleşme meselesi, YDG açısından bir biçim sorunudur. Hiçbir aracı reddetmediğimizi hatırlarsak, dernekleşme meselesine karşı da kapalı olmamız beklenemez; ancak bugün açısından YDG'yi, kanunlar çerçevesinde sınırlı bir faaliyete zorlamak, onun misyonunu da sınırlamak anlamına gelecektir. Bu nedenle YDG'nin yarı legal bir tarzda faaliyetlerine devam etmesi gerekmektedir.

Elbette ki burada YDG'nin demokratik işleyişine de değinmek gerekmektedir. Daha önce de sıklıkla ifade edildiği gibi YDG, demokratik merkezîyetçi bir örgüttür ve bu ilke içerisinde esasen demokratik yönü ağırlıktadır. YDG'de pratik faaliyetin ve politikaların tartışılarak karar altına alınması oldukça önemlidir. YDG'nin alanlardaki faaliyetçileri, alanlara özgü politikaları, düzenleyecekleri YDG toplantılarıyla tartışarak belirlemelidirler. Burada dikkat edilmesi gereken diğer bir husus da, kararlar alınırken esasta ikna yönteminin kullanılması, karar bu şekilde alınamıyorsa da çoğunluğun görüşünün kabul edilmesi gerekmektedir. Burada tekrar hatırlatmak gerekir ki dernekleşme meselesi, YDG'nin demokratik işleyişini sağlayacak direkt bir araç değildir. Bu nedenle YDG'nin demokratik işleyişinin teminatı, faaliyetçilerinin tam da kendisidir. Örneğin YDG Konferansının bu konuda önemli bir adım olduğunu hatırlatmakta fayda var. Örgüt birliğimizin, irademizin sağlanması açısından bu konferansın önemi ortadadır. Bu nedenle konferanslarımızın süreklileştirilmesi de önümüzde duran bir görevdir.

Açıktır ki YDG'nin kurumsallaşması meselesi, halk gençliğinin örgütlenerek, aynı anlayış doğrultusunda hareket etmesini sağlamak demektir. Bu nedenle YDG'nin, halk gençliği içerisinde aktif bir faaliyet yürütmesi gerekmektedir. Bu-

nun yanı sıra kurumsallaşma anlamında örgüt birliğinin önemi büyüktür. Kurumsallaşma, bir örgütün, dört duvar arası bir mekanının olması demek değildir. Kurumsallaşma, halk gençliğinin, örgüt olarak adresi olabilmek, aynı anlayış, aynı ideolojik ve politik perspektif doğrultusunda hareket edebilmek demektir.

Aynı anlayış doğrultusunda hareket edebilmek açısından programın öneminden daha önce bahsetmiştik. Burada diğer bir önemli konu da örgüt birliğinin, pratikte de sağlanabilmesi konusudur. YDG'nin politik ve ideolojik yapısının kavranılması ile birlikte, örgütümüzün aynı ruh ve anlayış birliği ile hareket edebilmesi de sağlanmış olacaktır. Örneğin YDG, anlayış olarak, kendi dışındaki demokratik hareketlenmelere katılmayı savunur. Bu, YDG'nin, demokrasi ve devrim güçlerinin yanında yer almasıyla ilintili bir durumdur. Bu anlayışı doğru olarak kavrayan her YDG'li, dar grupçu kaygılara düşmeden, farklı bir örgütün eylemine de katılmayı savunacaktır. Hatta sadece savunmakla kalmayacak, direkt böyle bir eyleme katılacaktır. Nerede olursa olsun her YDG'linin bu konuya aynı doğrultuda yaklaşması, asgari oranda da olsa örgüt birliğinin oluşmasıyla alakalıdır. Bu, sadece bir örnektir. Bunun dışında örneğin kadın, çevre, diğer siyasetlerle ilişkiler vb. konularda da YDG'nin her yerde aynı anlayışla hareket etmesi önemlidir. Bu, az önce de ifade ettiğimiz gibi, YDG'nin politik ve ideolojik yapısını kavramakla ilintilidir. Bu nedenle her YDG'linin, örgütümüzün politikalarını kavrayarak kitleleri hedefleyen bir çalışma içerisine girmesi ve halk gençliğinin adresi olabilmesi, kurumsallaşma açısından daha önemlidir. Kurumsallaşma meselesi, doğal olarak örgütlenme meselesidir ve bu nedenle YDG, örgütlendiği oranda kurumsallaşacaktır.

Örgüt Disiplini Ve Kolektivizm

Bir örgütün, asgari ve azami hedeflerini yerine getirebilmesi ve sağlıklı bir faaliyet yürütebilmesi için kendi iç disiplinini oluşturması oldukça önemlidir. Örgüt disiplini, örgütün laçka ve başı bozuk tarzda hareket etmesini önlemek amacıyla oluşturulur. Aksi taktirde, örgüt disiplinini oluşturamayan bir yapılanma, hedeflerine ulaşmak yerine, bunun dışındaki örgütsel düzensizliklerle uğraşmak zorunda kalacaktır. Özellikle demokratik kitle örgütleri açısından vazgeçilmez olan ilke, demokratik merkezîyetçiliktir. Demokratik merkezîyetçilik ilkesi, örgüt disiplininin sağlanması açısından önemli bir ilkedir. Bir önceki konu başlığında da ifade ettiğimiz gibi, demokratik merkezîyetçilik, kararların alınması aşamasında demokrasinin uygulanması anlamına gelir. Bu nedenle alanlarında kararlar alınırken her YDG'nin konu hakkında fikirlerini ifade ederek karara katkıda bulunması, aksi düşündüğü durumlarda da geri kalan bileşimi ikna etmeye çalışması gerekmektedir. Burada unutulmaması gereken önemli bir nokta da demokrasi kadar merkezîyetçiliğin de önemle üzerinde durulması gereken bir konu olduğudur. Konu vesilesiyle bir ke-re daha hatırlatalım ki YDG bir tartışma kulübü değildir. Hedefleri olan bir örgüt olarak YDG, laftan çok pratiğe ihtiyaç duymaktadır. Bu nedenle karar alırken uygulanan demokrasi kadar, uygulamada da merkezîyetçi olabilmek gerekmektedir. Buradaki merkezîyetçilik, kararların, tüm YDG bileşimi tarafından uygulanması anlamına gelmektedir. Bu konunun dışında örgüt disiplini başlığı altında, belli başlı konulara değinmekte fayda var; demokrasi mücadelesinde önemli bir yere sahip olan YDG'nin, bu kimliğine uygun olarak kendi iç disiplinine sahip çıkması ve pratikte bu konuyu denetlemesi de gerekmektedir. YDG'nin denetim mekanizması doğal olarak kolektif bileşimin ta kendisidir. Örgütün politikalarına sahip

çıkma kadar, faaliyetçilerin disiplin anlayışını kontrol etmek de her YDG'linin görevidir. Alınan bir görevin yerine getirilip getirilmediği, sadece görevi alan faaliyetçilerin değil, tüm YDG'lilerin sorumluluğu altında olmalıdır.

Yine, politikaların ya da belli pratiklerin bir YDG'li tarafından olumlu bulunamayacağı durumlar da olabilecektir/olmuştur. Bu durumlarda YDG'lilerin olumlu bulmadıkları politika ve pratikleri, mutlaka eleştirerek alternatiflerini belirtmeleri önemlidir. Ancak örgüt disiplini açısından bu eleştirilerin düzensiz bir şekilde herkese değil, kolektif mekanizmaya sunulması gerekmektedir. Yine çoğunluğun görüşleri doğrultusunda kabul edilen bir politika doğru bulunmasa bile, eleştiri hakkı saklı tutulmakla beraber, mutlaka uygulanmalıdır. Örgüt, anlayış ve pratik birlikteliğinin sağlanması gereken, sistemli bir araçtır. Aksi taktirde, örgütün bir kaos merkezi haline gelmesi ve amaçlarını bir tarafa bırakarak salt iç meseleleriyle uğraşır hale gelmesi işten bile değildir. Bu konuda farklı çizgilere yaşam hakkı verilmemesi de azınlığın haklarının korunması ilkesiyle çelişen ve kabul edilemez olarak görülmelidir. Farklı anlayışların birbirleriyle tartışması olumlu, ilerletici bir durumdur. Sentez, yoğun bir tartışma sürecinin sonucunda da ortaya çıkabilir. Ancak gerçekten de farklı görüşlerin, farklı bakış açılarının bir potada erimesi ve bunun güçlü bir eylem ve irade birliğine dönüşmesi sürecin pekişmesini de sağlayacaktır. Burada yineleyerek tekrar hatırlatalım ki politikanın pratikle buluşması en önemli konudur ve asla tüm sürecin tartışmalarla boğulmasına da olanak verilmemesi gerekmektedir.

Son olarak sunumumuzda kolektivizm meselesine de kısaca değinmek gerekirse, daha önce anlattıklarımızla kolektivizm meselesinin birbirinden asla ayrılamayacağını ilk başta söylemeliyiz. Gerek kararların alınması konusunda olsun, gerek faaliyetçilerin birbirlerine olan eleştirilerini aktarması konusunda olsun, gerek örgütsel iş bölümü konusunda olsun gerekse de

tüm örgütsel faaliyetin düzenlenmesi konusunda olsun kolektivism meselesi, en temel meselelerden birisi olarak karşımıza çıkmaktadır. Elbette ki örgütsel işleyiş içerisinde kolektivizmin karşıtı, bireyciliktir. Yaşam alanlarının, yaşam tarzının ve örgütsel pratiğin bireycilikle beslendiği bir alanda örgütsel bakış açısından bahsedilemez. Kolektif yerine bireysel yeteneklerin öne çıkması (burada bir konuya değinmek gerekirse; elbette ki bireysel yetenekler, örgütsel pratik açısından önemlidir. Ancak bu yetenekler, kolektif mekanizma içerisinde, kolektife mal edilerek geliştirilmeli ve kullanılmalıdır. Bireysel yetenekler ne kadar üstün olursa olsun, kolektif doğru çalışmadığı müddetçe anlam ifade etmeyecektir. Ya da etse bile, belirli bir zamanda elde edilecek verim, doğal olarak düşecektir) istenilen bir durum olmamalıdır. Aksi taktirde, yani bireysel yeteneklere daha fazla önem verildiği yerlerde kolektif bakış açısının da kaybolacağı ortadadır. Her şeyi, her görevi, her pratiği kolektif yerine belirli kişilerin üstlendiği bir alanda kolektif anlayıştan söz edilemez. Bu nedenle kolektivizm, her YDG'linin önemsemesi gereken bir konudur. Kolektif çalışmak güçlü bir örgüt yönelimini sağlamak demektir aynı zamanda. Ve kabul etmek gerekir ki kolektif çalışmak aynı zamanda kitle inisiyatifini açığa çıkaran bir eğitimi sağlamak anlamına da gelmektedir. Örgüt, görevleri belli insanlardan oluşur. Kendi alanlarında insanları atıl bırakan bir anlayış, yarın kitlelere de böyle yaklaşacaktır. Ters durumunda, kendisini pasif bırakan kişi de özne olmayı öğrenemeyecek ve böylesi konularda sürekli bağımlı kalacaktır.

Belirli bir çerçevesini çizmeye çalıştığımız kurumsallaşma anlayışımız, programın önemi ve örgütlenme sorunları konularında elbette ki söylediklerimiz yeterli olmayacaktır. Bu konuların, tüm Türkiye'deki YDG'liler tarafından bizzat pratik içerisinde zenginleştirilmesi gerekmektedir. Bu konularda yapacağımız çalışmaların, sağlıklı bir faaliyet açısından oldukça önemli olacağı ortadadır.

ÇALIŞMA GRUPLARI SONUÇ BİLDİRGELERİ

1-İşçi Gençlik

Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi

İşçi sınıfı, ülkemizde Demokratik Halk Devrimi'nin önder gücünü oluşturmaktadır. Devrimden çıkarı olan diğer halk katmanlarını arkasına toplayarak devrimi gerçekleştirmede öncülük edecek tek sınıftır. İşçi sınıfının örgütlenip, önderlik-öncülük etmediği bir devrim nihai sonuca yani insanlığın tam anlamıyla kurtuluşuna ulaşamaz.

İşçi sınıfının üretimin içerisinde yer alıp, üretim araçlarına sahip olmaması, bilinen deyimle “Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeylerinin olmaması” onu var olan sınıflar içerisinde farklı bir yere koymamızı beraberinde getirir. Bu durum ona en devrimci sınıf olma özelliğini kazandırır. Üretim içerisindeki yeri ve konumu işçi sınıfını-sömürücü sınıflara karşı mücadele etmeye iter. Bu mücadele en çıplak şekilde ‘ekonomik’ alanda kendisini göstermektedir.

Genç işçiler, işçi sınıfının en dinamik, cesur, fedakâr ve değişime en açık kesimini oluşturmaktadır. Genç işçilerin değişime olan açıklıkları, gençliğin enerjisi ve dinamizmi, ezilmeye ve sömürülmeye karşı duydukları kin, ezen sınıfların korkularını artırmaktadır. Bu korkudan kaynaklı da genel olarak işçilerin özellikle de genç işçilerin sınıf bilinciyle donanmasını istemezler.

Türkiye’de işsizlik oranı genç nüfus içerisinde % 32,7’dir. Bu durum işsizliğin gençlik açısından ne kadar büyük bir sorun olduğunu göstermektedir. İşsizliğin bu kadar yoğun olmasının nedeni burjuva-feodal sistemdir. Emperyalistler ve onların uşakları olan komprador patron-ağaların çıkarına göre düzenlenen ekonomi ve yasalar, halk gençliğinin işsiz ve zor bir yaşam sürmesine neden olmaktadır. Teknoloji araçlarının sürekli gelişmesi, işçinin üretkenliğini artırmakta, daha az işçiyle daha fazla ürün elde etmekte, bu durum işçilerin işlerinden

olmasına neden olmaktadır. Kâr üzerine kurulu sistem, daha fazla kâr elde edebilmek için daha az işçiyi daha çok çalıştırmakta, bu durum ise işsizler ordusunun doğmasına neden olmakta, işsizler ordusu ise patronlara daha ucuz iş gücüne ulaşmayı sağlamaktadır. Burjuva-feodal sistemin efendileri işsizliği bitirmek isteseler de bitiremez hatta daha ucuz iş gücüne ulaştıkları için bitirmek istemezler. Yine burjuva feodal sistemin emperyalizme bağımlılığı iş sahalarının dar ve sınırlı olmasını ve doğallığında bu durum yoğun bir işsizliğin doğmasını beraberinde getirmektedir. Bu sorunların ve diğer sorunlar temelinde emperyalizme göbekten bağımlı bir ekonomik sistemin benimsenmesi yatmaktadır. Komprador kapitalizmin, emperyalizmin ihtiyaçlarına ve sömürüsüne göre şekillenmesi, doğallığında var olan iş alanının emperyalizmin ihtiyaçlarına ve sömürüsüne göre şekillenmesini beraberinde getirir. Bu anlamıyla da hâkim sınıflar işsizlik sorununu çözemezler/çözmezler. Üstelik belli bir işsizlik oranı onlar açısından, işçi sınıfını kontrol etmek-edebilmek açısından önemlidir.

Ülkemizde çocuk işçilerin sayısının da çok fazla olduğunu görmekteyiz. Sözde uluslararası yasalarla yasaklanmış olan çocuk işçiliği normal ücretin kat be kat altında bir ücret ile ve çocuğun zayıf bedeninin kaldıramayacağı ağır şartlarda yaygın biçimde yaşanmaktadır. Gözlerini kâr hırsı bürümüş egemen sınıflar bu çocukların emeklerini azgınca sömürmekte, kendilerinin kölesi haline getirmektedirler.

Tüm bu sorunlarla birlikte burjuva-feodal sistemin genelinde tüm kadınlara, özelde işçi kadınlara yüklediği cinsel meta olma rolü yıllardır devletten, babasından ve kocasından gördüğü şiddeti-baskıyı bir de patronundan ve iş yerindeki diğer çalışanlardan görmesine sebep olmaktadır. Genç işçi kadınlar da bu anlamda iki kat fazla sömürüye maruz kalmaktadırlar. ***“İşçinin kurtuluşu işçinin kendi eseri olmalıdır diyoruz, bunun gibi kadın işçilerin kurtuluşu da kadın işçilerin ken-***

di eseri olmalıdır.” (LENİN) Bizim gibi yarı-feodal ülkelerde kadının durumu, ezilmişliği ve kadının kurtuluş sorunu emperyalist ülkelere kıyasla çok daha katmerli ve önemlidir. Kadın ve erkeğin sınıfsal temeldeki mücadelesinde kadınların kendi özgünlüklerinden kaynaklı ayrı örgütlenmelerini oluşturmaları gerekmekte, bu koşulların olmadığı yerlerde, var olan örgütlülükler içerisinde kadın işçilerin gelişiminin önünü açmalı ve gelişimlerine destek olunmalıdır.

İşçi gençliğin büyük bir çoğunluğu da bulunduğu bölgelerde ulusal, feodal baskılardan ve ekonomik nedenlerden kaynaklı büyük şehirlere yerleşmek zorunda kalmıştır. Bu bölgelere geldiklerinde ise öncesinde yaşadığı sosyal ilişkileri, yeni bölgeye getirmişlerdir. Bu durum önlerine iki seçenek çıkarmıştır; ya yeni geldiği bölgenin ilişki tarzına-kültürüne ayak uyduracak; ya da geldiği kültürü bulunduğu yerde yaşatmaya çalışacaklardır. Genel anlamda ise gençliğin değişmeye çalıştığını görmekteyiz. Fakat bu noktada da tam bir değişimin olabilmesi mümkün değil, çünkü ülkenin sosyo-ekonomik yapısı buna izin vermemektedir. İşçi gençlik sadece şekilsel olarak değişmekte, özde ise ciddi bir değişim olmamaktadır. Bundan kaynaklı işçi gençliğin tam anlamıyla arada kalmış bir kültürü “arabesk kültürü” yaşadığını söyleyebiliriz. Bireysel çıkışlarla isyanı tercih eden, çözüm bulamadığında ise kendine yönelip, kendine ve yakın çevresine zarar vermeyi “tercih eden” bir şekillenişe sahip olmaktadırlar. Zamanlarının büyük çoğunluğunu sokaklarda, kahvehanelerde, birahane gibi yerlerde geçirmekteler. Üretimden kopan gençler çareyi futbol fanatizmi, çeteleşme, fuhuş ve uyuşturucuda aramakta; bununla birlikte televizyonlarda gösterilen mafya dizileri gençleri kendi aralarında grup oluşturarak birbirleriyle çatışmaya girmelerine neden olmaktadır. Faşist sistemin ayakta durabilmesi için milliyetçiliği ve şovenizmi yaymakta, farklı dine, mezhebe ve şehre mensup gençler arasında çatış-

ma yaratılmaktadır. Faşist sistem gençliğe iş ve gelecek vermediği gibi mafyayı, uyuşturucu satımını ve fuhuşu el altından desteklemektedir. Bu nedenle işçi gençliğin ücret artışı, işsizliğin yok edilmesi, sigortalı çalışılması, çalışma koşullarının düzeltilmesi, sendikal hakların kazanılması, çalışma saatinin düzeltilmesi ve grev hakkının kullanılması yönlü bir mücadele verilmeli ve bu mücadelenin ancak ve ancak örgütlü bir şekilde olabileceği pratikte gösterilerek anlatılmalıdır.

İşçi gençliğin ekonomik-demokratik mücadele yürütecekleri örgütlenmeler yaratma ya da var olan sendikalara katılma çabası içerisinde olmalıyız. İşçi gençliğin çalışma alanlarını ve koşullarını göz önüne aldığımızda sendikal mücadele koşulu yoksa aynı sektörde bulunan genç işçileri dernek kurmaya yöneltmeliyiz. Ayrıca işsiz gençliğe yönelik dernekler de kurulabilir. Bu dernekler aracılığıyla ekonomik dayanışma, sosyal, kültürel, sportif vb. etkinlikler çerçevesinde de geniş işçileri bir araya getirebiliriz.

İşçi gençliği sadece ekonomik-demokratik mücadeleye sevk etmek yeterli değildir. Devrim perspektifine uygun olarak işçi gençliğin anti-feodal, anti-faşist ve anti-emperyalist mücadele bilincini de kazandırma çabası içerisinde olunmalıdır. Ülkemizde devrimin perspektifi, yolu Halk Savaşı olduğuna göre, işçi gençliğe sınıf bilinci vermek demek, işçi gençlik içerisinde Halk Savaşının propagandasını yapmak, Halk Savaşının öznesi olduğunu kavratmak demektir. Özellikle ülkemizde gelişen anti-emperyalist mücadeleye katılmasını sağlamak önemlidir. Sınıf bilinci kazandırmak sadece iş ve çalışma koşullarını düzeltme mücadelesiyle olmaz. İşçi gençlik bunlarla birlikte ülkede ve dünyada gelişen olaylara, diğer ezilen sınıfların sorunlarına kafa yormasına, bunlar için mücadele etme çabası içinde olmaya başladıkça gerçek anlamda sınıf bilincini kazanabilir.

2-Köylü Gençlik

Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi

Devrimimizin temel gücü olan köylülüğün örgütlenmesi devrimimiz açısından bir zorunluluktur. Bu anlamda YDG'nin temel görevlerinden birisi de köylü gençlik içinde örgütlülüğünü geliştirmek, devrimci bilinci yaygınlaştırmaktır. Günümüz koşullarında köylü hareketinde genel bir örgütsüzlükten bahsetmek mümkündür. Sistemin köylü düşmanı yüzü nedeniyle köylülüğün kendiliğinden hareketlilikleri olmakta, bu mücadelede zaman zaman etkili, kitlesel çıkışlar yapabilmektedir. Köylülük içinde çalışma yapan sendikaların gelişmesi, Aydın'da-Manisa'da-Tokat'ta büyük kitle mitinglerinin örgütlenmesi, Bismil'deki toprak işgali buna örnektir. Bu verilerin ışığında ülkemizin sosyo-ekonomik yapısının da belirleyiciliğiyle ülkemizde devrimci bir köylü hareketi yaratmanın koşullarının mevcut olduğunu vurgulayabiliriz. Yeni Demokrat Gençlik bunu gençlik cephesinde örmede kararlıdır.

Ülkemizde hâkim olan yarı-feodal sömürü en çok köylülüğü etkilemektedir. Ülkemizin önemli bir kısmında toprak sorunu devam etmektedir. Bununla birlikte ağa-tefecî/tüccar sömürüsü ve kimi yerde doğrudan despotik ağa baskısına varacak kadar ve taban fiyatlarının oldukça düşük verilmesi köylülüğün belini bükmemektedir. Özellikle son yıllarda ivmelenen emperyalizm patentli tarımın tasfiyesi amaçlı politikalar da, köylülüğün gün geçtikçe yoksullaşmasına neden olmaktadır.

Köylerde üzerinde önemle durmamız gereken bir diğer kesimse yarı proleter olarak niteleyeceğimiz tarım işçileridir. Daha çok mevsimlik olarak çalışan tarım işçileri genellikle iş bitiminde alacakları ücretin ne olacağını belirlemeden çalıştırılırlar. Mevsimlik işçiler genellikle Kürt kökenli olup, ulusal baskıyı yoğun olarak yaşamaktadır. Tarım işçileri üzerinde Çavuş (işçiler üzerinde emek sürecinde tahakküm hakkı-

na sahip kişi)-Elçi (emek-üretim sürecine girmemesine rağmen emeğin üzerinde tasarruf hakkına sahip olan kişi) sömürüsü yoğundur.

Köylü gençlik de ait olduğu sınıfın yaşadığı olumsuzluklar içerisinde bunları iliklerine kadar hisseden ve yaşayan gençliktir. Köylü gençliğin feodalizmde karşı karşıya kaldığı temel sorun emeğin feodal ve yarı feodal tarzda gaspıdır. Ve bu gasp yaşamdaki bütün ilişkilerini belirler.

Köylü gençliğin ülkemiz şartlarında düzenli bir yaşam şekli yoktur. O toprağa yarı bağımlı olduğu gibi köy işlerinin azaldığı zamanlarda büyük şehirlere giderek oralarda vasıfsız ve ucuz iş gücü olarak çalışmaktadır. Büyük şehirlere gitmesinin nedeni, tarım ve hayvancılıkta elde edilen gelirin (toprak ve hayvanları kendine ait olsa bile) ailenin yaşamını idame ettirebilmesi için yeterli olmamasıdır. (Buna emperyalist politikalar sonucu tarımın tasfiyesi, hayvancılığın yok edilmeye çalışılması neden olmaktadır.) Köylü gençlik büyük şehirlerde çalışarak elde ettiği gelirin önemli bir kısmını köye göndererek ailesinin geçimine de katkı sunar.

Köylü gençliğin önemli bir sorunu da eğitimidir. Ülkemizde bazı köylerde ilkokul bile bulunmamaktadır. Var olan ilkokulların önemli bir kısmında eğitim birleştirilmiş sınıflarda tek bir öğretmen tarafından verilmektedir. Bununla birlikte ailelerinden ve sosyal ortamlarından koparılan köylü çocukları yatılı okullarda öğrenim görmek zorunda bırakılarak gelişim süreçleri sekteye uğramaktadır. Bu kadarı bile eğitim noktasında köylü gençliğin temelde eğitim hakkından ne kadar yoksun olduğunu göstermeye yeterlidir. Köylü gençlik eğitiminin sürekliliğini, geçim sorunlarından dolayı ya da eğitim araçlarının yoksunluğundan yarıda kesmek zorunda kalmaktadır. Köylü genç kadın için ise, erkeğe nazaran feodalitenin şekillendirdiği toplumsal ahlak, din, evlendirme gibi ayrıca özel durumlarla ilintili olarak eğitimi yarıda kesi-

lir. Bunların yanı sıra eğitimin paralı olması, ortaokul, lise ya da dershanenin il ya da ilçelerde olmasının da payı büyüktür.

Sağlık her ne kadar genel bir sorun olsa da köylü gençlik de bundan ciddi anlamda etkilenmektedir. Çoğu köylerde sağlık ocağı yoktur. Sağlık ocağı olan köylerin birçoğunda ise doktor ve ebe bulunmamaktadır. Hasta olan bir birey bağlı olduğu ilde hastaneye gitmek zorundadır. Bu olgu da zaten kıt kanaat geçinen köylük bölgelerde ciddi bir ekonomik külfet getirmektedir. Bundan dolayı da büyük ölçüde sosyal güvencesi olmayan köylü gençliğin sağlık sorunları böylece daha da derinleşmektedir. Kimi zaman hasta olan birey kaderci bir yaklaşımla kendi haline bırakılmakta ya da ilkel yöntemlerle tedavi edilmeye çalışılmaktadır.

Köylü gençliğin sosyal yaşam olgusu (özellikle köylü genç kadında) feodalizmin katı hiyerarşisi içerisinde büyük oranda yok olmuştur. Köylü gençlik çalışma sürecinden arta kalan zamanlarda ya kahvelerin içerisinde tıkılıp kalmakta ya da evinin duvarları içerisinde hapsolmaktadır. Köyde herhangi bir sosyal aktivitenin bulunmayışından ötürü, köylü gençlik toplumsal olgulardan da uzak kalmaktadır. Köydeki gençlik gelenek ve göreneklerine genel anlamda bağlı kalmaktadır. Köylü gençlik büyük şehirlere çalışmaya gittiği zaman bile kendi gibi düşünen, kendi gibi konuşan ve kendisi gibi yaşayan (kültürel anlamda) insanların yanında yer alır.

Köydeki genç kadının yaşamın hiçbir alanında karar ve yetki hakkı yoktur. Erkeğin baskısı altında kendi kimliğini kaybeden kadın umudunu köy dışındaki bir yaşama bağlar. Feodal ilişkiler arasında kalan kadın namus olgusu içerisinde boğulup kalmaktadır. Ayrıca çocuk denebilecek yaşlarda evlendirilmesi ve tüm yaşamı boyunca erkeğe bağlı olarak yaşaması bir kader gibi sunulmuştur. Yaşamında çoğu zaman kendine ait özel talepleri olamaz. Köylü genç kadın için şöyle bir belirlemede bulunabiliriz: “Erkeğin kurtuluşu için bir

kez devrimci olması gerekirken, kadının iki kez devrimci olmak gibi zorunluluğu vardır.”

YDG öncelikle köylü gençlikle bağ kurabilmek için kendi bölgelerindeki kooperatif ve sendikalar vb. DKÖ’lerde yer almalı ve aktif çalışma yürütmeli; olmayan yerde ise kurmaya öncülük etmeli ve ayrıca şehirlerdeki yöre dernekleri içerisinde aktif bir şekilde çalışma yürütmelidir. Köyden şehirlere gelen köylü gençliğin yoğun olarak yaşadıkları ve çalıştıkları bölgelerde çalışma yürütülmelidir. YDG köylerde özellikle yaz süreçlerinde hem kendi örgütlülüğü açısından hem de köylü gençliği örgütlemek için köy çalışmalarına daha fazla önem vermelidir. Deneyimlerimiz de göstermiştir ki, köylü gençler kendileri gibi emek harcayan, yaşayan insanlarla daha rahat iletişim kurmaktadır. Köy çalışmaları bu anlamda köylü gençliği örgütlemeye büyük öneme sahiptir. YDG, köylü gençlik içindeki çalışmalarında kooperatif, sendika vb. örgütlemelere özel önem vermelidir. Bu yolla, demokratik köylü hareketinin yükseltilmesinde, köylülüğün öz örgütlülüklerinin oluşturulmasında adımlar atılacaktır.

3-Üniversiteli Gençlik

Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi

Ülkemizde gerek ulusal kurtuluş mücadelelerine, gerekse de devrimci hareketin gelişimine bakıldığında öğrenci gençliğin özellikle de üniversiteli gençliğin böylesi süreçlerde fitilleyici olduğunu görmekteyiz. TC tarihinde öğrenci hareketlerinin ilk olarak akademik, demokratik, ekonomik sorunlar eşliğinde oluştuğunu, gelişen süreçte bu örgütlenmelerin siyasi içeriğinin de arttığını söyleyebiliriz. Öğrenci dernekleri, FKF, Dev-Genç örnekleri bu ekseninde değerlendirilebilir. Bu gelişim, Türkiye Devrimci Hareketinin de gelişimini içerisinde barındırmaktadır. Yine ulusal hareketin de kuruluş ve

gelişim süreçlerinde (1974–1980) üniversitelerde yoğunlaştığını gözden kaçırmamak gerekir. Üniversiteli gençliğin toplumsal hareketlenmelerde çabuk taraf olması ve böylesi süreçlerde ilk harekete geçen olmasının nedeni onun yarı-aydın karakterinden ve toplumsal kesimler içerisinde gençlik olarak adlandırılan kesim içerisinde olmasındandır. Aldığı burjuva-feodal eğitime rağmen, üniversiteli gençliğin entelektüel yapısı, bu kesimin duyarlı olmasına neden olmaktadır. Üniversiteli gençlik, yine aynı yapısı itibarıyla diğer toplumsal kesimleri harekete geçirme kabiliyetine de sahiptir. Dev-Genç örgütünün geçmişi, bunun bir örneğidir.

Üniversiteli gençlik, toplumun diğer kesimlerinde olduğu gibi, kendi içerisinde belli bir sınıfın özelliklerini taşımak zorundadır. Bu, onun üretimden uzaklığı göz önünde bulundurularak yapılması gereken bir sınıf tahlili olmalıdır. Üniversiteli gençlik bu nedenle küçük burjuva sınıf karakterine sahiptir diyebiliriz. Egemenler ve ezilenler olarak ayrılan toplumsal yapıda üniversiteli gençlik sınıf karakteri nedeniyle ezilenlerin tarafındadır. Fakat yine aynı sınıfsal karakter nedeniyle içinde bulunduğu sisteme yedeklenme potansiyeli de taşımaktadır.

Doğal olarak da öğrenci gençlik egemenlerin akademik, ekonomik ve siyasi saldırılarıyla karşı karşıyadır.

Ezberci ve faşist eğitim anlayışından kaynaklı ortaya çıkan ulaşım, barınma, beslenme gibi sorunları, disiplin yönetmelikleri gibi saldırılara karşı, yarı aydın karakterli öğrenci gençliğin, akademik, demokratik mücadeleye yatkın olduğunu söyleyebiliriz.

En temel sosyal haklardan biri olan eğitim hakkı, ülkemiz egemen sınıflarının uyguladığı emperyalizme bağımlı politikalar nedeniyle her geçen gün daha da pahalı gelerek, halk geçliğinin geniş bir kesimi için giderek bir lüks halini almaktadır. Üniversitelerde öğrenciler adeta müşteri yerine konulmakta, har(a)ç paraları, döner sermaye uygulaması, tekno-

kentler ve üniversiteler özelinde yapılan özelleştirmelerle, eğitim-öğretim kurumu olan üniversiteler bir ticarethane mantığıyla işletilmektedir. Paralı eğitimin yanısıra üniversiteli gençlik buna bağlı olarak ulaşım, geçim, barınma vb. sorunlarıyla da karşı karşıya kalmaktadır. Bu ihtiyaçların devlet tarafından karşılanması gerekirken, tersine üniversiteli gençlik “serbest piyasa”nın kollarına bırakılarak, onun bu ihtiyaçları daha fazla kâr anlayışı ile ele alınmaktadır.

Eğitim sisteminin, burjuva-feodal devlet tarafından faşist bir anlayışla ele alınması, öğrenimin bilimsel olgulara göre değil disiplin yönetmeliklerine göre sürdürülmesi üniversiteli gençliğin başka bir önemli sorunudur. Sözde özgürce fikir yürütme, tartışma ortamı olan üniversiteler, egemenlerden farklı düşünen, farklı konuşan, farklı hareket eden hiçbir anlayışın barındırılmadığı “özgürlük merkezleridir” Toplumsal hareketin gelişiminde üniversiteli gençliğin üzerine düşen görevlerin ayrımında olan egemen sınıflar, kendi önlemlerini de bu gerçeğe göre üniversiteleri kışlaya, yurtları hapishaneye çevirmekte sakınca görmemektedirler. Diğer taraftan üniversiteli gençliğin hak alma mücadelesini engellemek için dönemsel olarak sivil faşistler engel olarak üniversiteli gençliğin önüne çıkarılmaktadır. Polis-idare-sivil faşist işbirliği ile üniversiteli halk gençliği zincire vurulmak istenmektedir.

1980 Askerî Faşist Cuntasından sonra kurulan YÖK, üniversite gençliğinin önünde duran en büyük sorundur. Faşist sistem bu kurumu, üniversiteli gençliğin meşru talepleri doğrultusunda örgütlenmesinin ve harekete geçmesinin önüne engel olmak için kurmuştur. Üniversiteleri adeta asker ve polis merkezleri haline getirmenin önünü açan bu kurum, üniversite gençliğinin yaşadığı akademik ve demokratik sorunların kaynağıdır. YÖK’ün kurulmasıyla birlikte özellikle taşra üniversitelerinde faşist saldırılar tırmanmış; demokratik ve meşru taleplerini dile getiren üniversite öğrencileri uzaklaştır-

malarla, okuldan atmalarla, faşist saldırılarla sindirilmeye çalışılmış; demokrat, ilerici öğretim görevlileri ya sürülmüş ya da işlerine son verilmiştir. Bu kurum, geldiğimiz aşamada, kendi görevini büyük ölçüde yerine getirebilmiştir. Bugün üniversiteli gençliğin örgütlenme, hak arama bilinci önemli biçimde dumura uğratılmıştır. Bunun yanı sıra YÖK, geldiğimiz aşamada önemli ölçüde teşhir olmuş, “meşruluğunu” yitirmiş bir kurumdur. Bugün hala bu kurumun ayakta durabilmesinin nedeni, üniversiteli gençliğin bir bütün örgütsüz olan duruşuyla ilintilidir. Bu nedenle YÖK’e karşı, birleşik bir mücadele vermenin önemi büyüktür. YÖK, ayrımsız, tüm üniversiteli halk gençliğinin ortak sorunudur. Bu nedenle ona karşı ayrımsız tüm üniversiteli halk gençliğini kucaklayacak bir örgüte ihtiyaç duyulmaktadır. Bu örgüt, üniversite gençliğinin öz örgütleri olan Öğrenci Dernekleridir.

Başta akademik ve demokratik olmak üzere, üniversiteli gençliğin her türlü sorununu çözmek için örgütlenebileceği bu kurumlar, önemli bir hak alma organıdır. Öğrenci dernekleri, kitlenin inisiyatifini hayata geçirebildiği oranda görevini yerine getirebilecektir. Bu nedenle derneklerde kitleleri küçümseyen, dışlayan, kendisini dayatan anlayışlara prim vermemek gerekmektedir.

Öğrenci dernekleri, esasta akademik demokratik mücadelenin araçları olmalarına rağmen, faşist nitelikteki devlet yapısı, bu kurumları kapatmak ya da etkisizleştirmek için elinden geleni yapmaktadır. Bu nedenle Öğrenci Dernekleri sonuç olarak sistemin farklı saldırılarıyla da karşı karşıya kalmaktadır. Ülkemizde, ekonomik mücadelenin, doğrudan siyasi mücadele ile bağları vardır. Bu nedenle öğrenci derneklerinin salt akademik, demokratik mücadele ile sınırlanmaması için çalışmalar yapmamız gerekmektedir.

YDG’nin görevi, içinde çalıştığı örgütleri, Yeni Demokratik Gençlik Hareketine göre şekillendirmektir. Ancak yukarı-

da da dediğimiz gibi, YDG'lilere bunu kendisini dayatarak değil, dernek bileşimini ikna ederek yapmalıdır.

Üniversitelerde söz ve karar hakkına sahip olmak için parasız, bilimsel, anadilde ve nitelikli eğitim hakkı için Demokratik Halk Üniversiteleri şiarının bugün daha fazla dilendirilmesi gerekmektedir.

YDG'nin üniversiteler özgülünde alternatifi Demokratik Halk Üniversiteleridir (DHÜ). Teoriyle pratiğin iç içe olduğu, sosyalist eğitim anlayışının hayat bulduğu DHÜ'lere düzen içi reformlarla ulaşmak mümkün değildir. Bu anlamda, üniversitelerde devrimci mücadeleyi yükseltmek, bu mücadeleyi geniş halk kitlelerinin mücadelesiyle birleştirmek, emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı halk demokrasisi/halk iktidarı talebini halk gençliği içinde yaygınlaştırmak önem kazanmaktadır.

4-Liseli Gençlik

Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi

A) Liseli Gençliğin Genel Durumu

Öğrenci gençlik içerisinde kendine özgü yanları bulunan ve bu özgünlükleri dikkate alınması gereken liseli gençlik, ülkemizde ortaöğrenimin dört yıla çıkarılması ile birlikte 15-18 yaş arası gençliği kapsamaktadır. Bu özelliğiyle bu gençlik kesimi, henüz kişilik özellikleri tam olarak oturmamış ancak; yeniye açık, merak eden, sorgulayan, çabuk tepki gösterebilen, dinamik bir karaktere sahiptir. Bu özellikleriyle birlikte egemen sınıfların ideolojik saldırılarından büyük oranda etkilenebilmektedir. Öyle ki; hem genel olarak tüm emekçi halka uygulanan karşı-devrimci propaganda sayesinde, hem de burjuva-feodal eğitim sisteminin etkisiyle, yeniye açık olma, sorgulayıcılık gibi olumlu özellikleri ya köreltilmekte ya da egemen sistemin çıkarları doğrultusunda yön-

lendirilmektedir.

Liseli gençlik, devlet-okul idaresi-aile çemberinde, aktif devrimci politikadan olabildiğince uzaklaştırılmakta, bunun yerine burjuva-feodal kültür, sanat, ahlâk anlayışının içine hapsedilmeye çalışılmaktadır. Bugün egemen sınıflar bunu gayet iyi yapmakta ve bunda başarılı olmaktadır. Liseli gençlik bugün, arabesk-pop kültürüyle kuşatılmış ve kaderci bir anlayışın çemberinde boğulmaktadır. Çeşitli hak ve taleplerini dillendirecek öz örgütlülükler kurma hakkı dahi sistem tarafından engellenmekte ya da çeşitli biçimlerde bastırılmaktadır. Dahası liseli gençliğin örgütlenme hakkından tümüyle mahrum olması söz konusudur. Bu temelde herhangi bir yasal hakkı söz konusu değildir. Yine devrimci politika yapmaktan çeşitli sebeplerle (devlet-aile-idare baskısı vb.) uzak durmaya çalışılmaktadır.

Zamanını ya ezberci bir mantıkla derslerine çalışarak ya da futbol, magazin, kadın-erkek ilişkileri vb. gündemlerle doldurmaktadır. Bunun dışında bizzat devlet tarafından okullara sokulan (sivil faşistler vb. aracılığıyla) uyuşturucu maddeler sayesinde, hem maddi olarak sömürülmekte, hem de düzene karşı örgütlenmesinin önü kapatılmaya çalışılmaktadır. Ayrıca üniformaların tek tip olmasıyla, öğrenciler hem fiziksel olarak, hem de düşünsel olarak tek tipleştirilmesi sağlanmaya çalışılırken; zorunlu din dersleri aracılığıyla da, idealist gerici düşünceler zorla benimsetilmeye çalışılmaktadır. Yine liselerin 4 yıla çıkarılmasıyla birlikte sorunlar da artmış ve sistem daha sıkı bir denetimi uygulamaya koymuştur.

Öte yandan, egemen sistemin uyguladığı eğitim-öğrenim anlayışı da liseli gençliğin okulundan mezun olduktan sonra “gerçek hayat” ile daha yeni yüzleşmesine ve işsizler ordusuna katılmasına neden olmaktadır. Egemen eğitim sisteminin baskıcı, faşist ve erkek egemen özelliklerinin yanında, anti-bilimsel, ezberci ve şoven karakteri liseli gençliği, tam da

sistemin istediği tarzda insanlar olarak yetiştirmektedir. Ülkemizdeki eğitimin anti-bilimsel ve şoven nitelikte olmasının en somut örneği ise anadilde eğitimin yasaklanmasıdır. Üniversiteyi kazanabilen küçük bir azınlık umut olarak gördükleri fakat gelecek vaat etmeyen eğitimlerine devam ederken, okulundan mezun olan neredeyse tüm liseliler deyim yerindeyse hayata yeniden başlamaktadır.

Değinmemiz gereken bir başka nokta da Ağırlıklı Orta Öğretim Başarı Puanı, Öğrenci Seçme Sınavı gibi uygulamalardır. Bu uygulamalarla öğrenciler arasında rekabet ortamı yaratılmakta, kolektif çalışma yerine bireysel çalışma ön plana çıkarılarak, öğrenciler arasında birlik ve beraberlik ruhu köreltmeye çalışılmaktadır. Özellikle ÖSS, sistemin adaletsizliğinin en bariz örneklerinden biri olması nedeniyle üzerinde durulması gereken bir uygulamadır. Geçtiğimiz yıl bazı biçimsel değişikliklerin yapıldığı, ancak özünden bir şey kaybetmeyen ÖSS uygulaması, üniversite okuma hayali kuran liseli gençliğin önünde büyük bir engel oluşturmaktadır. Üniversiteye girmek için her yıl yaklaşık bir buçuk milyon kişi ÖSS'ye hazırlanmaktadır. Bu hazırlanma sürecinde öğrencilerin büyük bölümü ÖSS'de iyi puan alabilmek için, sosyal yaşamdan kopmakta, ders çalışmak dışında hiçbir şeyle ilgilenmemektedir. Üç saate sıkıştırılmış bir sınavda da birbirleriyle kıyasıya yarışarak 'geleceklerini belirlemeye' çalışmaktadır. Üç saatte geleceklere yön vermeye çalışılan liseli gençlik, daha "iyi" bir yere girebilmek, bu adaletsiz yarışı daha ön saflarda tamamlayabilmek içinse dershanelere mahkûm edilmektedir. Dershaneye gitmeden üniversiteyi kazanmanın neredeyse imkânsız olduğu bu sistemde emekçi halk çocukları milyarlarca lirayı dershanelere ödemek zorunda kalmaktadır. ÖSS sistemi ve dershaneler eğitimin paralı hale getirilmesinin en önemli araçlarındanır.

Bununla birlikte ülkemizde eğitim hakkının gaspı son yıl-

larda daha da yoğunlaşmaya başlamıştır. Bunun bir yönü, çeşitli uygulamalarla eğitimin devlet okullarında paralı hale getirilmeye çalışılmasıyken, bir diğer yönü de bol kazançlı bir sektör olarak görülen eğitimin özelleştirilmesi politikalarıdır. Önümüzdeki dönem çıkarılması planlanan Özel Okullar Yasası bunun en somut örneği olarak karşımızda durmaktadır. Bu yasayla özel okulların faaliyetleri kolaylaştırılmakta ve halka bu okullar özendirilmektedir. Diğer taraftan mevcut anayasaya göre parasız olması gereken devlet okulları, zorunlu ‘bağışlar’, odun-kömür, spor, fotokopi, katkı, aidat vb. vb. sebeplerle toplanan paralarla ticarethanelere çevrilmektedir. Ülkemizde eğitim hakkının gasp edilmesi bizzat devlet eliyle gerçekleştirilmektedir.

Bütün bunlarla birlikte, ortaöğrenim içerisinde ayrı bir statüde olan meslek liseleri de, emek sömürüsüyle ön plana çıkmaktadır. Sözde mesleki eğitim verilerek staj adı altında, bu okullarda okuyan öğrenciler çok düşük ücretler karşılığında, sağlıksız koşullarda çalıştırılarak yoğun bir emek sömürüsüne tabi tutulmaktadır. Meslek lisesi öğrencileri, çalıştırıldıkları fabrika ve atölyelerde emek sömürüsüyle birlikte, onur kırıcı uygulamalara maruz kalmakta, angarya işler yaptırılmaktadır. Yine yatılı okullarda yaşanan bazı sorunlara da değinmek yararlı olacaktır. Bu okullarda diğer okullardan farklı olarak, öğrenciler üzerinde psikolojik baskı daha da artmakta, çeşitli yasaklarla sosyal yaşamdan koparılmakta, neredeyse askeri bir disiplin uygulanarak öğrenciler üzerinde tahakküm kurulmaya çalışılmaktadır.

B) Liseli Gençlik ve Örgütlenme

Görüldüğü üzere emperyalistlerin ve onların ülkemizdeki uşaklarının, emekçi halkımıza uyguladığı baskı ve sömürüden, liseli gençlik de payına düşeni fazlasıyla almaktadır. Liselerde yaşanan bu duruma karşı, ülkemizde liseli gençliğin mücadelesi, bugüne kadar sürekliliği sağlanmış, kendine

ait, kalıcı bir örgütlenme yaratamamıştır. Dönem dönem yoğunlaşan saldırılar karşısında (ekonomik-akademik-politik) önemli mücadeleler geliştirilebilmiş ancak bunun sonucunda kalıcı bir mevzi yaratılamamıştır. Bunun bir sebebi liseli gençliğin sınıfsal, kültürel, sosyal karakteristik özellikleriyken; ikinci ve esas sebebi, ülkemizde devrimci hareketin yaşadığı zaafılar ve hatalardan kaynaklı liseli gençliğin örgütlenmesinde yaşadığı sıkıntılardır.

Kitlelerin kendi örgütlülüklerini yaratmasının ve işlevli hale gelmesinin ülkemizdeki demokrasi mücadelesinde çok önemli bir yere sahip olduğu ortadadır. Bugün liseli gençlik böyle örgütlülüklerin yaratılamamış olmasının eksikliğini yaşamaktadır. Okulunda yaşanan birçok uygulamadan rahatsız olmakla birlikte, öz-örgütlülüklerin olmaması nedeniyle tepkilerini bireysel çıkışlarla ifade etmekte, doğal olarak da bir sonuç alamamaktadır. Liseli Öğrenci Birlikleri (LÖB) adını verdiğimiz örgütlenme bugün tam da bu ihtiyacı giderebilecek bir yapıya sahiptir. Üniversitelerdeki öğrenci derneklerine benzer şekilde, liseli öğrencilerin kendi inisiyatiflerini kullanabilecekleri, kendi içlerinde demokrasiyi uygulayıp, bu bilinci geliştirebilecekleri, okullarında yaşanan sorunlar karşısında birlikte hareket edebilecekleri ve hak kazanabilecekleri bir örgütlenme olarak LÖB, liseli öğrenciler için deyim yerindeyse biçilmiş kaftandır. Okullardaki bu sorunlar dolaysız olarak velileri de ilgilendirdiğinden, velilerin de örgütlenmesine yönelik çalışmalar yürütmek gerekmektedir. Bu yolla hak alma mücadelesinin daha rahat bir şekilde başarıyla sonuçlanması sağlanacaktır.

YDG olarak liselerde yürüttüğümüz faaliyet çerçevesinde, LÖB'lerin kurulması ve varsa işlevli hale getirilmesi bizler açısından önemlidir. YDG bu örgütlenmeler içerisinde mutlaka yer almalı ve bu örgütlenmeleri Yeni Demokratik Gençlik Hareketi doğrultusunda yönlendirmelidir. Bunu yaparken LÖB'ün gerçek işlevine uygun davranılmalı, dar-

grupçuluk, sekterizm gibi kitlenin birliğini bozacak anlayışlarla hareket etmemeliyiz.

Ayrıca, YDG faaliyet yürüttüğü liselerde, bugünün mevcut ortaöğrenim sisteminin alternatifinin Demokratik Halk Liseleri (DHL) olduğunun propagandasını da kesintisiz yapmalıdır. DHL yapısı ve işleyişi itibari ile demokratik, bilimsel, anadilde ve parasız bir lise şekli olarak mevcut sistemin tek alternatifidir. YDG olarak DHL talebimizin yükseltilmesi yalnızca belli süreçlerin değil her sürecin acil ihtiyacıdır.

C) Sonuç

Ülkemizde liseli gençlik bugün, paralı, anti-bilimsel, faşist ve şoven karakterde bir eğitim sisteminin kısıkcındadır. Liseli gençlik bugün bu durumdan oldukça rahatsız olmasıyla birlikte, aile-idare-devlet baskısı gibi sebeplerle, bırakalım aktif devrimci politikayı en basit hak alma mücadelelerine dahi uzak durmaktadır. Bununla birlikte bazı bireysel çıkışlar da sorunların çözümünü sağlayamamaktadır. Çünkü sorun bir sistem sorunudur. Bu sorunu çözebilecek tek araç kitlelerin kendi örgütlenmeleridir. Liseli öğrenciler açısından da bunun adı Liseli Öğrenci Birlikleridir. Bizler de YDG olarak, olmayan yerlerde LÖB'ü kurmayı, olan yerlerde ise işlevli bir hale getirmeyi önümüze görev olarak koymalıyız. LÖB içerisinde yer alarak bu örgütlenmeyi Yeni Demokratik Gençlik Hareketi doğrultusunda yönlendirmeliyiz. YDG'nin liselerdeki nihai talebi olan Demokratik Halk Liseleri şiarını her gün daha fazla yükseltmek ise her daim vazgeçilmez görevimizdir.

5-Ulusal Sorun

Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi

YDG, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı kayıtsız şartsız destekler, ulusların birbiri üzerinde tahakkümüne kar-

şı tam hak eşitliğini savunur.

Ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını doğru tanımlayabilmek için ulusal hareketlerin tarihi ve iktisadi koşullarının incelenmesi gerekmektedir. *“Bütün dünyada kapitalizmin feodalizme karşı zaferleri dönemi, ulusal hareketlerle ilgili olmuştur. Bu hareketlerin iktisadi temeli, meta üretiminin tam zaferini sağlamak için yurt-içi pazarı ele geçirmek zorunda olması, aynı dili konuşan bir halkın yaşadığı bölgeleri siyasal bakımından birleştirme zorunda olması gerçeğinde yatar ve bu dilin gelişip-kök salmasını önleyen bütün engeller ortadan kaldırılmalıdır... Modern kapitalizme uygun ölçüde, gerçekten özgür ve geniş ticari alışveriş için, ayrı ayrı sınıflar halinde ve özgürce gruplandırılabilmesi ve en sonu pazarda, büyük ya da küçük, satıcı ya da alıcı durumda her meta sahibiyle ayrı ayrı sıkı bağlar kurabilmek için en önemli koşullar, dil birliği ve dilin engelsiz gelişimidir... Onun için her ulusal hareketin eğilimi, modern kapitalizmin gereksinimlerini en iyi ölçüde karşılayabilecek olan ulusal devlet kurma eğilimidir.”* (Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı- Lenin, sy.52). Demek oluyor ki; ulusların kendi kaderini tayin hakkı demek, o ulusların yabancı ulusal bütünlerden ayrılma ve ulusal bağımsız devlet kurma hakkından başka bir şey değildir.

Emperyalist-kapitalist sistem krizlerinden bir nebze olsun uzaklaşabilmek için hemen hemen dünyanın her yerinde birçok ulusun topraklarını ilhak ve işgal etmekte, birçok ulus, ulus olmasından kaynaklı sahip olması gereken haklarından yoksun bırakılmakta, sistemli bir asimilasyon politikasına tabi tutulmaktadır. Keza emperyalist-kapitalist sistemde ulusların tam özgürlüğünün sağlanmasının imkânsızlığı yanında, bu Leninist ilkenin vazgeçilmezliği ve ulusal sorunda biricik çözüm olduğu gerçeği kendini şiddetlice hissettirmektedir.

Emperyalist sömürü biçimi aynı zamanda ulusal sorunu da

doğallığında doğurmaktadır. Bu, ister işgalle birlikte oluşan doğrudan sömürge durumunda olsun, isterse de yarı-sömürge biçimiyle olsun ulusal sorunu doğurur. Bu temelde ulusal sorunun aynı zamanda istikrarlı bir anti-emperyalist mücadeleden geçtiğini vurgulamak zorunludur. Emperyalizm güdümünde kazanılacak “bağımsızlık” doğrudan yarı-sömürge bir ilişkiyi kabul etmek anlamına gelecektir. Bu durum ulusal sorunu çözmediği gibi çeşitli biçimlere bürünerek derinleştirir. Bugün özellikle ulus devlet, bağımsızlık vb. olgular emperyalizmin sömürsünü ve tahakkümünü kabul ederek propaganda edilmektedir. Bu, emperyalizmin aynı zamanda milli meseleleri doğurduğu gerçeğini reddetmek anlamına gelmektedir.

Peki emperyalist sistemin yoğun saldırılarına proletarya engel olmak zorunda değil midir? Elbette proletarya sınıf düşmanlarına engel olmak zorundadır. Engel olmak çeşitli milliyetlerden proletaryanın sağlam bir iktidar aygıtından geçer. Bunun için proletaryanın bütünleşip birleşmesi gerekir. “Ayrılma özgürlüğüne en yakın ulus, ayrılma özlemine uzak olan ulustur” diyor Lenin. Kaldı ki farklı ulusları içinde barındıran proletarya arasına ayrılığı körükleyecek milliyetçilik tohumlarının ekilmemesi için ezen ulus proletaryasının bu hakkı olanca gücüyle savunması gerekiyor.

Ustaların ifade ettiği gibi ezilen ulusların milliyetçi hareketleri genel anlamda demokratik bir muhtevaya sahiptir. Bu muhtevanın varlık zemini, ulusal baskıya karşı verilen mücadeledir. Ezen ulus proletaryasının destekleyeceği yönler bu demokratik halkanın ötesine gidemez. İlerici yanları olmakla beraber gerici sınıfların gerici özellik ve istemlerini de içinde barındırır bu hareketler. Burjuva demokratik devrimini gerçekleştirememiş, tamamlayamamış ülkelerde de feodalizmin varlığı daha geri taleplerin bu hareketler içinde kök salmasına zemin hazırlamış olabilmektedir. Ancak hareketlerde geri yanların mevcudiyeti ulusların topraklarının zorla bir

devlet sınırına bağlanmasını, işgal/ilhak edilmesini meşrulaştırmaz. Ezilen ulus proletaryası da her koşul altında bir bütün olarak sınıf çıkarları gereği tavrını sergilemek durumundadır.

Koşullar ne olursa olsun temel politikamız, **“hangi milliyetten olursa olsun sınıf bilinçli proletaryanın şiarı da şudur: Bütün uluslar için tam hak eşitliği; ulusların kaderlerini tayin hakkı; bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının birleşmesi...”**dir.

YDG, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkının (UKKTH) tanınmasına ve kullanılmasına yapılacak her türlü saldırıya ve inkara karşıdır. Ülkemizde Türk hâkim sınıflarının Kürt ulusun ve azınlık milliyetler üzerindeki her türlü baskısına, inkâr ve asimilasyonuna karşı çıkar ve mücadele eder. Bu temelde yürütülen mücadeleleri destekler.

Ülkemiz açısından baktığımızda, özellikle Kürt ulusu üzerinde yoğun bir milli haksızlıkla karşılaşmaktayız. Kökleri TC tarihinden eski olan bu milli baskı günümüzde de Kemalist faşist iktidar tarafından olanca şiddetiyle sürdürülmektedir. Osmanlı ve TC tarihinin katliamlar tarihi olduğu gerçeği kendisini olanca sıcaklığıyla korumaktadır. Katliamlar sadece Kürtlere, Ermenilere, Rumlara değil, kendinden olmayan herkese karşı pervasızca gerçekleştirilmiştir. Osmanlı devleti ve daha sonra TC faşizmini kuran İttihat ve Terakki Partisi’nin kadroları bu yaklaşımlarının ürünü olarak Ermenilere karşı soykırım uygulamıştır. Yine Misak-ı Milli sınırları içinde yüz binlerce Rum’un ya göç etmesini sağlamış ya da katletmiştir. Süryani, Nesturi vb. gayri-müslim inanca sahip olanlar da benzer akıbete uğramışlardır. Yirminci yüzyılın başında Anadolu topraklarında milyonlarla ifade edilen bu uluslara ait nüfus binlere düşmüştür. Günümüzde, farklı milliyetlerin kendi dillerini, kültürlerini koruma/geliştirme yönlü her türlü çabası devlet tarafından tehlike olarak görülmekte ve “bölücülük”le suçlanmakta, engellenmektedir.

TC faşizmi tıkanan, şoven ihtiyaçlarını karşılayamayan sözde demokratik yasalarını bir kenara bırakarak tamamen illegal yönleriyle saldırılarını yoğunlaştırmıştır.

YDG, Kürt ulusuna yapılan bu saldırılar karşısında bir mücadele mevzisi olduğu gerçeğiyle hareket eder. Osmanlı-TC devletlerinin yüzyıllardır yarattığı bilinç bulanıklığına, özellikle Kemalizm'in körüklediği milliyetçiliğe karşı özelde halk gençliğine, genelde bütün halk kitlelerine propaganda yürütür. Milliyetçiliğin izleri silinmeden halk kitleleri arasında bütünleşme sağlanamaz. Stalin'in de belirttiği gibi milli baskı halkın geniş tabakalarının dikkatini sosyal meselelerden ulusal meselelere çevirir. Kitleler kendi sınıf gerçeklikleri gereği davranmaktan uzaklaşırlar.

YDG, devrim istem ve talebiyle hareket eden bir örgüt olması gerçeğiyle ülkemizde her ulustan halk gençliğinin, yaşadığı sosyal-ekonomik sorunlarda birleşmesi için özel önem gösterir. Hangi ulustan olursa olsun halk gençliğini örgütlemeye çalışır, örgütlenmeye davet eder.

YDG, ulusal sorunu emperyalizmden bağımsız düşünmez. Bu temelde emperyalizme bağımlı olan ülkelerdeki mücadelenin aynı zamanda ulusal bir mücadele olduğunu düşünür. Çözümün Demokratik Halk Devrimi perspektifi ile ele alınması gerektiği ve Demokratik Halk Devrimi'nin aynı zamanda emperyalizmle birlikte ezen-ezilen ulus sorununa da kökten çözüm olacağı fikrini benimser.

6-Avrupa Birliği ve Gençlik Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi

Birlik ve ayrılık sorununun, sınıflarla birlikte ortaya çıktığını söylemek, pek yanıltıcı olmaz. Ülkelerin birleştirilmesi hayalleri sınıfların ortaya çıkışına kadar uzanır. Devletlerin ortaya çıkışıyla birlikte, her güçlü devlet, diğer devletleri

kendi içinde eriterek birleştirmek hayallerini hep taşımış ve bu hayaller, hayal olarak kalmayıp, kanlı savaşlarla pratiğe de dökölmüştür

Avrupa Birliği'ni Doğuran Ekonomik Ve Siyasal Etmenler

Avrupa Birliği'nin tarihi çok eskilere dayanmaktadır. Kapitalizmin ortaya çıkışıyla birlikte bu hayaller daha da güçlendi. Ulus devletlerin ortaya çıkması, Avrupa'daki burjuvaziyi de iştahlandırdı. Çünkü kapitalizmin temelinde sömürü amaçlı pazarların bütünleştirilmesi yatar. Kapitalizm pazarları bütünleştirme pahasına her türlü yolu dener. Onun yaşması ve güçlenmesi, daha büyük pazarların ele geçirilmesinde kendini var eder. Ancak unutulmaması gereken en önemli nokta ise emperyalistler arası birliğin tali ve kendi aralarındaki mücadele ve rekabetin esas olduğudur.

Bir zamanlar birbirlerinin rakibi ölkeler yönetimlerinin, nasıl oldu da "barış" içinde bir birlik sağlamayı getirdi? Kapitalizmin karakteri mi değişti? Yoksa gerçekten emperyalist tekeller arasındaki çelişmeler ortadan mı kalktı? Sorun buna doğru bir yanıt vermekten geçiyor. Sermayenin yoğunlaşması büyük tekellerin ortaya çıkmasını, yani emperyalizmi ortaya çıkardı, ama serbest rekabetçi kapitalizmin karakteri olan rekabeti ortadan kaldırmadı. Emperyalizmin ortaya çıkması, rekabeti daha da keskinleştirdiği gibi, tekel hegemonyasının dünya çapında yayılmasına neden oldu ve eşişsiz gelişmeyi ortadan kaldırma yerine körükledi. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sürecinde hızla palazlanan ve büyük bir sermaye birikimine sahip olan ABD, diğer ölkelerin savaştan ya yenik ya da yıpranmış olarak çıkmasını iyi değerlendirerek, Avrupalı emperyalist tekelleri kendi desteğine muhtaç kıldı.

Bununla birlikte savaş sonrası dünyanın üçte birinde sosyalist rejimlerin kurulmasıyla dünya halklarında sosyalizme

karşı yükselen sempatinin durdurulması gerekmektedir. Ve bu da ancak geçmişin güçlü emperyalist ülkelerinin yeniden ayakları üzerine dikilmeleri ile durdurulabilirdi. Bu da Avrupa'nın yeniden ayakları üzerine dikilmesi anlamına geliyordu.

Batı Avrupa Birliği'nin (The Western European Union - WEU-) ilk oluşumu, 17 Mart 1948 tarihinde, Belçika, Hollanda, Luksemburg, Fransa ve İngiltere arasında Brüksel'de imzalanan anlaşma ile kurulmuş ve bu birliğe daha sonra sırasıyla, 1955'ten sonra Paris'te yapılan bir anlaşma ile Almanya ve İtalya dahil olmuşlardır. İspanya ve Portekiz BAB'ne 1988 Kasım'ında katılırken, Yunanistan ise 1992 Kasım'ında katılmıştır. Ve katılımlar bugüne kadar devam etti. BAB, esasta, ekonomik, sosyal, kültürel ve ortak savunma işbirliği amacıyla kurulmuştur. Avrupa Çelik Topluluğundan, BAB, AT ve en son 1993 yılında AB adını alan birliğin amacı; bütün Avrupa ülkelerini kendi denetimi altına almanın yanında, böyle bir gücü arkasına alarak dünyaya egemen olmaktır. Bu konuda ABD'ye karşı para birliği (Euro) ve askeri birliğin temelleri atılarak önemli ilerlemeler de sağladılar.

Avrupa Birliği İşçi Sınıfı Ve Avrupa Emekçilerinin Birliği Mi? Yoksa Emperyalist Tekellerin Birliği Mi?

AB'nin emperyalist bir birlik olduğunu kısaca da olsa yukarıda ortaya koyduk. AB'nin Avrupalı tekellerin çeşitli nedenlerle çelişmeli bir birliğinin somut varlığı olduğunu kabul etmemek, bunun başında da, bu birliği dayatan nesnel gerçekliği, emperyalizmin genel eğilimini yadsımak anlamına gelir. Emperyalist tekeller, birbirleri ile mücadelede kaçınılmaz olarak bloklaşmalara giderler.

İşte AB, emperyalist cephe içindeki bir bloğu temsil etmektedir. Bu cephe, başta ABD ve Japon emperyalist tekelleri

lerine rakip olarak ortaya çıkmışsa da, işçi sınıfı, ezilen halklar ve ezilen uluslar karşısında yer alan bir bloktur. Başta da Avrupa'daki işçi sınıfı ve halklarına karşı oluşturulmuş emperyalist bir birliktir.

Çünkü Avrupalı emperyalistlerin, sömürü ve egemenlik alanlarını genişletmeleri ve diğer emperyalist bloklara ya da tekellere karşı daha güçlü bir konumda olmaları ve kendi sömürücü ve egemenlik sistemlerini sürdürebilmeleri için, başta Avrupa'da ki işçi sınıfını susturmaları, onların mücadelesini çeşitli araçlarla engellemeleri ya da zayıflatmaları gerekiyor. Bunun başında da Avrupa'daki işçi sınıfının birliğini, birlikte mücadelesini engellemeleri, onların ortak örgütlenmesi önünde çeşitli engeller çıkarmaları gerekiyor. Görünüşte Avrupalıların AB içinde sınırları kaldırmaları, ulusal çitle-ri yıktıkları anlamına gelmiyor.

Özellikle son on yıldır emperyalizmin “ulus devletleri” kaldırdığı ya da böyle bir eğilim içinde olduğu vurgulansa da, emperyalizmin yaptığı, ulusal devletleri kaldırma bir yana, onları korumaya, ama emperyalist tekellere bütünüyle sınırlarını açtırmaya yöneliktir. Üretimin her alanında geçmiş yıllara nazaran kat kat artmasına karşın gerçekleşen bu birleşmeler neticesinde büyük bir işsizler ordusu yaratılmıştır. Diğer yandan tekellerin birbirini yutması sonucunda küçük ve orta halli üretim alanları, bu dev tekeller karşısında iflas etmiş, diğer kesimleri ise ya üretimine son vermiş veya büyük tekeller tarafından yutulmuştur.

AB Tekeller Burjuvazinin Birliği Olduğuna Göre, Buna Karşı Tavrımız Ne Olmalıdır?

Böyle Bir Birlik Desteklenmeli Mi Yoksa Karşı mı Çıkılmalı?

AB görünüşte Avrupalı halkların birliği gibi bir görüntü

sergiliyorsa da bu doğru değildir. AB, devletlerin birliği ve bir devlet çatısı altında birleşmesi değildir. Biz halkların birleşmesine ve eşit şartlarda bir arada yaşamasına karşı değiliz. Ancak bugün gerçekleştirilen bu değildir. Olan bir tek şey vardır. Avrupa pazarları, bugün tekellerin daha çok yararlanması, bu pazardan daha fazla kâr sağlanması ve bu coğrafyada bulunan devletlerin, bir ekonomik ve siyasi güç olarak diğer emperyalist devletlere (ABD-Japonya gibi) karşı güçlü durmayı ve rahat rekabet etmeyi hedeflemiştir. Ekonomik olarak güçsüz hatta bazıları bağımlı olan Yunanistan, Polonya, Çekoslovakya, Slovanya, Bulgaristan gibi ülkelerin birliğe dahil edilmesi, Türkiye'nin Birlik'e dahil edilme ihtimali (!) ekonomik ve siyasi olarak tam bir denetime alınmasından öteye gitmemektedir. Dolayısıyla bu birliğin işçi sınıfına getirdiği bir avantaj yoktur.

Emperyalist Köleliğin Yeni Adı; AB Aday Üyeliği Ve Türkiye

Türk egemen sınıfları, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası ABD'nin "Marshall Planı" ile yüksek refahı yakalayıp "Küçük Amerika" olacağız diyerek uzun yıllar Türkiye halkını oyalamaya çalıştılar ve bu yardımların ve NATO'ya girmenin bedeli olarak ABD'nin isteği doğrultusunda Kore'ye asker gönderdiler. Ve binlerce işçi ve emekçi orada, ne için ve ne uğruna savaştığını bilmeden kırıldı. Ve aynı Türk egemen sınıfları 40 yılı aşkındır, 1992'de "AB" adını alan AET'nin kapısını sürekli çalmaya başladı. Türk egemen sınıflarının AB'ye girmesinde çıkarları fazlasıyla mevcuttur. Ancak, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının bunda çıkarı olmadığı gibi, ülkenin emperyalizme fazlasıyla bağlanması, emperyalist sömürü ve baskı ağının olduğundan daha da ağırlaşması anlamına geliyor. "AB'ye girersek, insan haklarında iyileşme, sosyal haklarda gelişme olur" vb. propagandalar, AB emperyalist burjuvazisi-

nin halklara kendini şirin gösterme gayretlerinden başka bir şey olmadığı gibi, emperyalist tekellerin sömürü ve egemenlik alanlarını genişletmesini gizleme argümanlarıdır. AB açısından ise Türkiye'nin denetim altına alınmasının çok yönlü yararları mevcut. Bugün Türk egemen sınıfları esasta ABD emperyalizminin siyasi ve askeri denetimi altındadır. Avrupa, Ortadoğu ve Orta Asya'nın kesiştiği üçgende yer alan Türkiye'nin jeo-politik, jeo-stratejik konumu ve güçlü askeri yapısı dikkate alındığında, AB ile ABD arasında Türkiye üzerindeki egemenlik çatışması önemli bir yer tutmaktadır. ABD, AB'nin (özellikle Almanya'nın) tüm çabalarına karşın Türkiye üzerindeki egemenliğinin zayıflamasına karşı çıkıyor. Çünkü Türkiye, ABD için, Ortadoğu ve Kafkaslar açısından ileri bir karakoldur. ABD, bu ileri karakolu üzerindeki denetimini, yani egemenliğini yitirmek istemiyor. Ayrıca, Balkanlarda sular daha durulmadı ve yeni bir paylaşım için doğum sancıları çekmektedir. ABD'nin Türkiye'nin AB'ye girmesini desteklemesi, sorunun bir başka yönünü oluşturmaktadır. ABD, AB içinde kendini destekleyecek üye ülkelerin olmasını istiyor. Böylece AB içinde hem karışıklık çıkarmayı sağlayacak hem de kendi çıkarlarını zedeleyecek kararların alınmasını zorlaştıracaktır.

Avrupa Birliği Ve Gençlik

AB süreci her ne kadar medeniyetin beşiği ya da insanoğlunun tarih boyunca refah düzeyinin en yükseklerde olduğu süreç gibi söylemlerle süslenmeye ya da şirin gösterilmeye çalışılsa da aslında işin gerçekliğinin böyle olmadığını görmek çok zor olmuyor. Özellikle Avrupa'da genel anlamda işsizliğin ortalama %10'larda olduğunu düşünürsek ve buna AB emperyalist bloğunun lokomotif güçlerinden biri olan Almanya'da 5 milyon işsiz bulundğunu eklersek gerçeklerin çok daha farklı olduğunu görebiliriz. Bu işsizlikten el-

bet ki en fazla nasibini alan halk gençliğidir. AB ülkeleri ortalamasında bugün 18–25 yaş arası gençliğin işsizlik oranı % 18'lere tekabül etmektedir. Bu yüzdenin başını % 37 ile AB' ye girince refah düzeyi yükseleceği iddia edilen yeni ülkeler arasındaki Polonya çekmektedir.

İşsizliğe paralel olarak; “bu göçmenler gelip iş yerlerimizi ve işimizi bizden alıyor” politikasıyla el altından ırkçılığın geliştirilmesi de AB ülkelerinde söz konusudur. Kısa bir süre önce Avrupa'nın gündemine oturan Fransa İçişleri Bakanı Sarkozy'nin deyiimiyle “yüksek basınçlı suyla temizlenmesi gereken ayakçı takımlarının” ülkesi olan Fransa'daki gençliğin %21'inin işsiz olduğunu düşündüğümüzde yaşanan ayaklanmanın sürecin biriktirdiği birçok sorunun patlaması olarak algılanması çok daha doğru olacaktır. Diğer taraftan hem bu istatistiklerdeki işsizlik oranlarının her gün daha fazla yükselmesi ve hem de eğitim, sağlık, sosyal güvenlik ve kazanılmış sosyal haklarımızın budanması gençlik içerisinde gelecek kaygısı yaratırken neo-iberal politikaların sonuçlarına yönelik tepkiler de artarak sürmektedir.

Özellikle Fransa ve Almanya'daki eğitim noktasında yürürlüğe konulan yeni yasalarla birlikte halk gençliğine yapılan saldırılara karşı gençlik cevapsız kalmayarak, okul işgalleri, yürüyüşler, mitingler vs. örgütleyerek tepkilerinin dile getirmişlerdir. Ancak bunlar, yeterli olmamanın yanı sıra ya kendiliğindenci bir tarzda ya da tepkileri sistem içinde eritme politikası güden sivil toplum kuruluşlarının önderlikleri altındadır. Ancak bu tepkiler ve rahatsızlıklar artıkça, Paris varoşlarındakine benzer hareketlerin çoğalacağı kesin. Süreç içerisinde bu hareketler doğru yerlere kanalize edilecek önderliklerini yaratacaktır.

Ülkemizde işsizlik, geleceksizlik vb. sorunlarla karşılaşan halk gençliğinin sistemden duyduğu memnuniyetsizlik bilinen bir gerçektir. Çeşitli araştırmaların, kamuoyu yoklamala-

rının ortaklaştığı en önemli nokta halk gençliğinin gelecekten umutsuz olduğudur. Halk gençliğinin önemli bir kısmı ilk fırsatta ülkeyi terk etme fikrindedir. Sistemse halk gençliğinin beklentilerini/tepkilerini budamak için AB'nin propagandasını yapmaktadır. AB'ye girersek işsizlik çözülür, demokrasi gelir, serbest dolaşım mümkün olur vb. söylemlerle halk gençliğine sahte umutlar vaat edilmektedir. Ancak yukarıda da bahsettiğimiz gibi söz konusu sorunlar günümüzün en zengin ülkelerinin de temel sorunlarından ve sınıfsal eşitsizliklerin kaynağını yaratan emperyalist-kapitalist sistemin bu sorunları çözmesi mümkün değildir. AB, kendi içinde bu sorunları çözemezken, işsizlik artar, demokrasi ve özgürlükler budanırken, sınıf mücadelesinin daha keskin olduğu ülkemizde halk gençliğine umut olmaları mümkün değildir.

Yine, ülkemizde halk gençliğine AB üyeliği umutlarını benimsetmeye çalışan bir diğer kesim de reformist akımlardır. Bugün ülkemizde birçok reformist örgüt, AB ile demokratik devrimin gerçekleşeceğini hatta bazıları daha da ileri giderek demokratik devrimin gerçekleştiğini iddia etmektedir. Son dönemlerde yoğunlaşan faşist saldırılar, baskılar, eylemlerde gösterilen polis şiddeti vb. gerçeklikler, bu propagandanın hızını azaltsa da halen AB'ye girersek demokratikleşiriz iddiası savunulmakta, demokrasinin merkezi olarak emperyalizm gösterilmektedir.

Sistemin ve reformistlerin tüm çabalarına rağmen halk gençliğinin bağımsızlık, demokrasi, özgürlük ve sosyalizm mücadelesi kesintiye uğramayacaktır. Halk gençliği AB'nin gerçek yüzünü görecek, yüzünü halkının kurtuluşu için sınıfsal mücadeleye dönecektir. Bunun için de ülkemizde tutarlı bir anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal gençlik hareketine ihtiyaç vardır. YDG, bu iddiayı, cüreti taşımaktan onur duymaktadır.

7-F Tipi/Tecrit/Terörle Mücadele Yasa Tasarısı Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi

Hapishane Politikasının Egemenler Açısından Önemi

Emperyalist ülkelerde gerçekleşen ve süreklilik kazanan krizlerin faturası yarı-sömürge ülke halklarına kesilmektedir. Emperyalist sistemin krizlerini ihraç etme politikası bizim gibi ülkelerde sömürünün katmerleşerek artması, bugüne kadar kazanılmış demokratik ve ekonomik hakların tasfiyesi gibi sonuçlar doğurmakla birlikte buna bağlı olarak sınıf mücadelesinin keskinleşmesini de sağlamaktadır. Yarı-sömürge ülkelerin “devrimin fırtına merkezleri” olması da bundan kaynaklanmaktadır.

Emperyalist ülkeler ve yarı-sömürge ülkelerdeki uşakları, keskinleşen ve giderek yükselen bu mücadeleye karşı askeri, ideolojik, politik, örgütsel ve kültürel olarak nasıl bir önlem alacaklarını hem kendi sınıfsal deneyimlerine dayanarak hem de tarihsel sürece uygun olarak şekillendirirler. Doğaldır ki, egemen sınıfların ömürlerini uzatma kaygısıyla gündeme getirdiği politikaların hedefinde öncelikle örgütlü, diri, ilerici güçler, devrimciler ve komünistler bulunmaktadır. Egemenlerin sistemin işleyişini, güvenliğini herhangi bir biçimde tehlikeye sokanları engellemek için yaratmış olduğu hapishaneler, var olan sömürü düzeninin baş düşmanı devrimci ve komünistleri etkisiz kılmanın, kitlelerden soyutlamanın bir aracına da dönüştürmüştür. Bu bağlamda gerek bazı emperyalist ülkelerde gerekse de ülkemizde gerçekleştiren tecrit ve tredman saldırısı hapishaneleri daha etkili kılmanın bir aracı olarak ele alınmaktadır.

Devrimci ve komünist tutsakların hapishanelerde sergiledikleri örgütlü duruş ve kolektif yaşam, egemenlerin hapishanelere biçtiği misyonun uygulanamamasını beraberinde getirmiştir.

Egemenlerin “Cezaevleri sorununu çözmeden ülkedeki sorunları çözemeyiz” söylemi de sömürücü sisteme muhalif kesimlerin hapishanelerde kontrol altında tutulamamasından kaynaklı sistem açısından tehlike arz etmesiyle alakalıdır. Egemenlerin bu sözünden çıkarılması gereken diğer bir sonuç da: sistemin hapishanelerden başlayarak tüm halka genişletilecek bir saldırı planıdır. Ki bu yeni bir gelişme değildir. Egemenler örgütlü bir halkın neler yapabildiğini Rusya’da, Çin’de, Vietnam’da görmüştür. Hâkim sınıfların hapishanelere, devrimci, komünist örgütlenmelere saldırmasının nedeni halkın örgütlenmesinin önüne geçmektir. Bu nedenle hâkim sınıflar en küçük örgütlü duruşa, bir mahalle derneğine, herhangi bir öğrenci derneğine dahi saldırmaktadır.

Bizler bu nedenle yukarıda çerçevesini kısaca çizmeye çalıştığımız hapishanelerdeki saldırıların da halkın diğer kesimlerine yapılan saldırılarla bağlantılı olduğunu kabul etmekteyiz. Devamla hapishanelerdeki saldırıların, uygulamaların ve genel olarak egemenlerin hapishane politikasının YDG’nin aktif tavır geliştirmesi gereken önemli sorunlar olduğunu belirlemektediriz.

Tüm Halka Karşı Başlatılan Topyekün Saldırının Önemli Bir Ayağı Olarak Hapishaneler

Ülkemiz, yukarıda kısaca açmaya çalıştığımız yarı-sömürge ülke gerçekliğine çok “iyi” bir örnektir. Bu nedenle

Ülkemizde hapishaneler birçok saldırıya ve direniŖe tanık olmuŖtur. Ancak biz bunların hepsine değinmek yerine yakın sürecimize bakacağız. Hapishaneler sorununun bir bütün olarak devletin her türlü geliŖme karŖısında devamlılığını sağlamak için geliŖtirdięi politikaların dıŖında olmadığı gerçeğinden hareketle 19 Aralık 2000'de gerekleŖen katliam ve F Tipleri saldırısı halka yönelen diğer saldırılarla birlikte değerlendirilmelidir.

Ülkemiz özgülünde devrimci ve komünist tutsakların hapishaneler içerisinde sergiledikleri örgütlü yaŖam ve örgütlü karŖı koyuŖ devletin hapishaneleri istediği gibi kullanabildiği meknlar haline getirmesinin önüne gemiŖtir. Bu mekanlar devrimci ve komünistleri yıldıрма iŖlevini yerine getirmediğinden ve bu güçlerin halkla btnleŖtięinde ortaya çıkacak tablonun egemenlerin çıkarlarına olmadığını bildiğinden kaynaklı devlet, hapishaneleri kontrol altına alabilmenin hesaplarını uzun süre yaptıktan ve birkaç denemede bulunduktan sonra (1990'ların baŖında baŖlayan bu saldırı EskiŖehir tabutluğu diye bilinen örnek uygulama ile baŖlatılmıŖ devamında daha sistemli olarak 1996 yılında bir deneme yapmıŖ ancak karŖısında ölüm orucu ve süresiz açlık grevi silahını kullanan devrimci ve komünistleri ve güçlü bir muhalefeti bulmuŖtur.) yeterli bir güçle karŖı koyuŖun rlemediği 2000 yılında 19 Aralık'ta yaptığı katliamla birlikte F tiplerini hayata geirmiŖtir.

F tipleri; tek ve  kiŖilik hücrelerden oluŖan, hücre arkadaşları dıŖında diğer insanları görme koŖulunun devletin çizdiği sınırlara uyup uymamaya bağlı olduğu kısacası tecridin süreklilik kazandığı hapishanelerdir. Aynı mantıkla geliŖtirilen D (yerin altında, havalandırma hakkının olmadığı) ve L (zorunlu alıŖmanın dayatıldığı) tipi hapishaneler de devletin gündemindedir, ancak meselenin önemi burada değildir.

F tipi saldırısının önemi yukarıda da belirttiğimiz gibi tut-

saklara uygulanan tecrit ve izolasyon politikasının insan hak ve özgürlükleriyle kesinlikle bağdaşmaması gerçekliğinden çok bir bütün halka yönelik olan yalnızlaştırma politikasının parçası olmasından ileri gelmektedir. Bu amaçla devlet, örgütsüzlüğü medyası aracılığıyla övmekte, kolluk güçleri aracılığıyla dayatmakta, her kurumuyla hayata geçirmeye çalışmaktadır.

“İdeolojiler öldü”, “Tarihin sonu geldi” safsatalarını arkasına alarak geliştirilen bu saldırılarda hedeflenen yalnızlaşmış, örgütlülükten uzak, kendi sorunlarına dahi duyarsız bir toplum yaratmaktır. Bu amaca ulaşmak için hapishanelerin toplumu yıldırmakta bir araç işlevi görebilmesini sağlamanın adımları günümüzde Türk Ceza Kanunu (TCK), Ceza İnfaz Yasası (CİK), Terörle Mücadele Yasa Tasarısı (TMY) gibi yasalarla atılmaktadır.

Kısaca olsa da bu yasa ve yasa tasarıları hakkında bilgi vermek, somutu kavramamız açısından yararlı olacaktır.

1 Haziran 2005 tarihinden itibaren yürürlüğe giren TCK halkımıza “devrim niteliğinde gelişme”, “demokratikleşmenin adımı” olarak yansıtılsa da, hak ve özgürlükleri sınırlandıran birçok madde kanunla beraber uygulamaya konmuştur. Örneğin kolluk güçlerine ve istihbarat birimlerine oldukça geniş hakların verilmiş olması çarpıcıdır. Devlet bugüne kadar kendi yasalarını çiğneyerek yaptığı işleri böylece “yasal” bir çerçeveye içerisine sokmuştur. Yine yakın bir süreçte yürürlüğe konan Ceza İnfaz Kanunu (CİK), F tiplerini daha etkin kılmaya amaçlamaktadır. CİK, tecritin yasalaşmasıdır. Basit bir örnek de CİK’ten vermek gerekirse; “gereksiz yere slogan atmak” ceza gerekçesidir. Sloganın gerekliliğini, gereksizliğini belirleyen merci ise hapishane idaresidir. Her F Tipi ayrı bir cumhuriyettir. Birçok konuda inisiyatif, yasalaşan keyfiyetle yine hapishane idaresine bırakılmaktadır. Verilebilecek cezalar ise açık kapalı görüş yasakları, mektup yasak-

ları, ağırlaştırılmış (kasıt havalandırmasız tekli hücrelerdir) hücre cezaları vb. ile uzayıp gitmektedir. Şu an uygulamaya konmuş olan bu yasaların yanında İngiltere’de gündeme getirilen TMY’ye benzer (ama onu aratır cinsten) bir TMY yine ülkenin gündemine sokulmuştur. 1991 yılında uygulamaya konulan TMY’den (ki o da 1978 yılında İngiltere’de uygulamaya konulan yasa örnek alınarak hazırlanmıştır) daha anti-demokratik olan yasa tasarısı, zaten kısıntı halinde bulunan hak ve özgürlükleri de elimizden alabilecek niteliktedir. Yasa hükümleri ucu oldukça açık tanımlanmış, istenildiği yönde kullanılabilecek durumdadır. Örnek olarak devlet tarafından terör örgütü sayılan bir gücün amaç ve eylemlerini “meşru ya da mazur” göstermek 1-3 yıl arası ceza gerektirmekte eğer bu, basın yayın yoluyla yapılıyorsa ceza iki katına çıkartılabilmektedir. Ya da örgüt üyesi olunmasa dahi örgütün amaçlarının propagandasını yapmak örgüt üyesi olarak cezalandırılmayı gerektirmektedir. Görüldüğü gibi devlet hak ve özgürlüklere karşı fütursuz bir saldırı içerisinde. Bu yukarıda bahsettiğimiz toplumu örgütsüzleştirme saldırısından bağımsız değildir.

Yukarıda ortaya koyduğumuz gerçeklerin ışığında tavrını ezilen halk yığınlarından yana koyan YDG, devrimci ve komünist tutsaklara yönelen her türlü saldırının, bu içerikte çıkarılan, çıkarılmaya çalışılan her türlü yasanın karşısında aktif tavır takınır. Hapishanelere yönelik olan baskı ve tecrit politikasını halk kitlelerine uygulanan baskı ve sömürden bağımsız görmez. Bunların eş güdümlü ve bir merkezden çıkan biçimde farklılaşan uygulamalar olduğunu düşünür. Bu temelde hapishane koşullarının ve burada devrimci ve komünistlerin örgütlü hareket etme hak ve taleplerini savunmak ve sahiplenmek için mücadele yürütür. Hapishanelerdeki anti-demokratik uygulamaların teşhirini yapar, ülkemizdeki ve başka ülkelerdeki politik tutsaklarla dayanışma amacıyla dü-

zenlenen etkinliklerin katılımcısı ve örgütleyicisi olur. Aynı zamanda anti-demokratik tarzda tutuklanmış insanlar için özgürlük kampanyası yürütür.

8-Genç Kadın Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi

Üretim ilişkileri, toplumsal sistemlerde insanlar arası ilişkilerde belirleyici olmaktadır. Günümüzde “Kadın sorunu” olarak nitelendirilen kadının yüzyıllardır süre gelen ezilmişliği bu gerçeklikten bağımsız, salt cins farklılığına dayanan doğal bir çelişki değildir. Engels’in primitif (ilkel) komünizm diye adlandırdığı kadının toplumsal yaşamda erkekle eşit hak ve sorumluluklara sahip olduğu analık hukukuna dayalı anaerkil toplumsal yapısı; toplayıcılık, avcılık ve yerleşik üretime (tarım) geçiş sonucu sınıflı toplum yapısına evrilmiştir. Aile, özel mülkiyet, devlet yapısı esaslarına dayalı sınıflı toplumun köleci sömürü düzeni kadının toplumsal ve cinsel kimliğini; özel mülkiyetin en küçük birimi, yeniden ve yeniden üretim merkezi (aile) yapısının devamlılığı esası için ataerkil toplumun erkek egemen anlayışı ile ikinci kez köleleştirmiştir.

Egemen sınıflar tüm topluma varlığını ve “değişmezliğini” ideolojisi, ahlak, gelenek ve kültür anlayışıyla yerleştirir. Erkek egemen zihniyet kadını üretim sürecinden koparıp toplumsal ilişkilerden yoksun bırakarak ev işine, çocuk bakımına, kendini saklayıp “tertemiz” sunduğu beyaz atlı prens hayaline hapsedip, toplum dışına iterek kişiliksizliğe mahkûm eder. Zevk ve şehvet aracı “cinsel objeyi”, ancak ve ancak evliliği, ailesiyle toplumda varolabilen “kutsal anayı” hizmetkâr, kanaatkâr, aciz, korunmaya mahkûm “eşi” kadının zihni ve bedeninde kanıksatır.

Günümüz toplumlarının sosyo-ekonomik yapılarının

farklılığı sonucu kadınların yaşadığı bu **çifte sömürü** toplumdan topluma farklılık göstermektedir. Yarı-sömürge, yarı-feodal üretim ilişkisine sahip toplumumuzda kadına nimet olarak sunulmuş haklar egemenlerin sözde yasalarında kalmıştır. Kadınlarımız cins baskısına, şiddete, tacize ve tecavüze maruz kalmakta, başlık parası, berdel (kadının eşinin ölümü dahilinde, eşinin birinci dereceden erkek akrabası ile evlendirilmesi), kertme (kadının eşinin, çocukluktan kendi rızası dışında ailesi tarafından belirlenmesi) vb. feodal geleneklerle aşağılanıp; töre cinayetlerine kurban olmakta; ev kölesi olarak yaşayıp; cinsel köle olarak pazarlanmakta, ulusal kimliğine yabancılaştırılıp, faşist devlet terörüne; toplu kıyımlara, sürgünlere vb. saldırılara maruz kalmaktadır.

2005 yılı Mayıs ayında Ankara ilinde yapılan bir araştırmaya (1) göre araştırmaya katılan kadınların;

— 90’ı kocalarının kendilerine psikolojik şiddet uyguladığını; hakaret ettiğini, bağırdığını, küfür ettiğini,

— 40’ı kocalarının kendilerine fiziksel şiddet uyguladığını; tekme, tokat, dayak, bıçak veya silahla saldırdığını,

— 15’i ise kocalarının kendileri istemedikleri halde cinsel birleşmeye zorladığını belirtmişlerdir.

Ülkemizin büyük şehirlerinden biri olan Ankara’da aile içi şiddet bu derece vahimken bu çelişki kırsal bölgelerde daha yoğun sürmektedir.

Bununla birlikte çocuklukta aile içinde başlayıp “hayat bilgisi dersleri” ile ilkokulda toplumsal rolleri dayatılmakta; kılık kıyafet yönetmelikleriyle kölelik “gönüllü” hale getirilmeye çalışılmaktadır. Cinsiyetçi politikasıyla eğitim sistemi özü gereği ilkokul sıralarından, yurt koridorlarına kadar kadına yönelik sömürü düzenine hizmet ederken birçok genç kadın feodal değer yargıları, yoksulluk gibi sebeplerle eğitim dahi görememektedir. Özellikle yoğun göç alan büyük kentlerde, fason atölyelerde yahut kayıt dışı sektörlerde (eve iş

alarak, evlere işe giderek) ucuz iş gücü olarak genç işçi kadınlar güvencesiz çalıştırılmaktadır.

Bu tablo yalnızca coğrafyamıza ait değildir. Genel olarak emekçi kadınların yaşadığı bir sorundur. Bunu ortadan kaldırmak dünya emekçi kadınlarının sınıf içi hareketleri, erkek cinsine yönelik mücadelesi yahut burjuva-demokratik devrimlerle yürütülecek uzun erimli mücadeleler sonucu elde edilecek kazanımlarla ortadan kalkacaktır. Kadının kadın kimliğinden ötürü sömürsünün ortadan kalkması ancak dayanağı olan özel mülkiyetçi toplum yapısının ortadan kalkmasıyla mümkündür. YDG “Yeni Demokratik Devrim perspektifli bir mücadele olmaksızın kadının kurtuluş yolunun açılmayacağından hareketle, kadınların yaşadıkları sorunların çözümünü egemen sınıflara karşı yürütülen devrimci mücadele ile beraber ele alır.”(2) Bunun yanında kadınların mücadele arenasındaki yerini edinerek kazanacağı haklar kadın sorununu çözmekte yeterli olmayacaktır. Aynı zamanda mücadele içinde ortaya çıkan kadın sorununa ya da erkek egemen anlayışa karşı da kapsamlı ve sürekli bir ideolojik mücadele içinde olması zorunludur. Erkek egemen anlayışın bin yıllardır varlığı göz önüne alınırsa kadın sorununun çözümü için açılan yol olan yeni demokratik iktidar ve sosyalizmde de bu sorunun var olacağı görülecektir. Ta ki komünist topluma kadar varlığını sürdürecektir olan bu sorun ancak sınıfların ortadan kalkmasıyla tam olarak çözülecektir. Bu gerçeklikten hareketle YDG kendi örgütsel bünyesi içinde çeşitli biçimlerde erkek egemen anlayışın yansımalarına karşı bir ideolojik mücadele yürütme anlayışını benimser.

Bununla birlikte “YDG kadına yönelik her türlü cins ayrımcılığına; cinsel sömürüye, kadının bedenine yönelik metalaştırma saldırısına, erkek egemen anlayışına ve onun yansıması olan geleneksel kadın kişiliğinin halk gençliğine yönelik izdüşümlerine karşı mücadele eder...” (3)

Bu anlayışla YDG, faaliyet yürüttüğü alanlarda; DKÖ'lerde kadın komisyonları, yerel örgütlenmelerde yeni demokrat genç kadın komiteleri aracılığıyla örgütlenir.

(1) 2005 Mayıs ayı Kadın İnsan Hakları Çözümleme Vakfı araştırması

(2) (3) YDG Program Taslağı İlkeleri ve Amaçları madde: 10

9-Kültürel Yozlaşma ve Gençlik Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi

Gençlik toplumun en dinamik, en canlı kuvvetidir. Var olan kural ve uygulamaları benimsememesi ve yeni bir dünya arayışı, değerlendirilmesi gereken önemli bir yönüdür. Sınıf mücadelesinde gençliği ideolojisi ve politikası temelinde şekillendiren ve örgütleyen sınıf, bu kaçınılmaz mücadelede galibiyete daha yakın olan sınıf olur ve kazandığı mücadeleyi koruma ve geleceğe taşımada büyük bir avantaj elde eder.

Bu noktada gençliği işçi sınıfı başta olmak üzere tüm halkın çıkarları doğrultusunda örgütlemek ve mücadeleye katmak kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Çünkü gençliği kazanmak geleceği kazanmaktır.

“Her kültür belli bir toplumun siyaset ve ekonomisinin ideolojik bir yansımasıdır”(Mao). Özellikle sömürge, yarı-sömürge ülkelerde bu anlamda kültürel erozyon doruk noktaya ulaşmıştır. Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı yarı-feodal, yarı-sömürgeci. Bu durum ekonomik, ideolojik, siyasal ve kültürel ilişkilerde karmaşık bir yapıyı da hakim hale getirir. Emperyalizme bağımlı gelişen kapitalizm yani komp-rador kapitalizm feodal yapıyla ittifak halinde ve birlikte yaşamayı zorunlu kılan bir ilişkiyi oluşturmuştur. Bu durum emperyalizmin ülkeyi sömürmesi ve tahakkümü altında tutması için zorunlu bir ilişki biçimidir. Bu yarı feodalizm ola-

rak nitelediğimiz soyso-ekonomik ilişki adeta kitlelerin günümüzdeki en gerici en bağınaz sömürü çarkı içinde kalmasını, aynı zamanda bunun ürettiği gerici, yoz burjuva feodal kültür ve ahlakın cenderesine tabi olmasını beraberinde getirmektedir. Emperyalizme bağımlı burjuva-feodal kültürün iç içe geçtiği, olağanüstü bir ittifak kurduğu bir ağ kurulmuştur. Bu gerici ve bağınaz ekonomik yapı istikrarsız ve sürekli bir kriz içindedir. Bu durum, devletin yönetim biçimini faşizm olarak şekillendirmiştir. Faşizm burjuva feodal yapısının oluşturduğu bir kültür ve ahlak silsilesi benimser. Bunu zor da dahil her türlü yöntemiyle kitlelere dayatır. Bu yaşamın her alanında geçerliliği olan bir durumdur.

Kültürel yozlaştırmada gençliğin ilk hedef olarak alınması, toplumun geleceği olması gerçekliğinden kaynaklanmaktadır. İnsanın doğası gereği sosyal bir varlık olmasına dair ne varsa yozlaştırılmaya çalışılmaktadır. Birey toplumda yer edinmek, toplum tarafından benimsenmek için egemen ideolojiye uygun biçimde hareket etmek, davranışlarını ve düşüncesini ona göre şekillendirmek zorunda kalır, daha doğru ifade ile buna zorlanır. Özüne yabancı olan birçok davranış ve düşüncayı benimsemiş görünür. Bu, zamanla kanıksanarak yabancı olanın kendi özüyümüş gibi benimsenmesine neden olur. Ve bu süreç yaşananların insan özüne yabancı olduğunun kavranmasına kadar sürer. Burjuva-feodal kültürün kendi çıkarına olmadığını kavrayan her insan kendine dönmeyi yollarını aramaya başlar. Bu durum kendiliğinden bir hal aldığı taktirde, bu gelişme yeni bir tarzda düzen içinde “düzene muhalif” olarak yedeklenmekten kurtulamaz. Burada bilinçli iradi müdahale var olan yeniyi arama mücadelesinin ancak sistemli alternatif bir güce dönüşmesini sağlayabilir. Bunun için de yozlaşmanın nedenleri ve ortadan kaldırılmasının yol-yöntemi konusunda berraklaşmış bilincin olması gerekir.

Her sınıf kendi çıkarları doğrultusunda ortaklaşır. Çıkarlarını korumak ve geliştirmek için birlik olmak zorundadır. Bu nedenle en başta yozlaştırılmaya çalışılan ortak yaşamdır. Çünkü halkımızın dayanışması ve karşılaştığı zorlukların üstesinden ortaklaşa gelebileceği bilinci esasta vardır. Bu bilinç emperyalizm ve uşaklarının çıkarlarını zedelemektedir. Bu yüzden emperyalizm çeşitli ideolojik, politik saldırılarla ve örgütlenmelerle halkların bu bilincini yok etmeye çalışmaktadır.

Ortaklığı yok etmek için öncelikle insanların ortaklaşma ihtiyacını yok etmek gerekir. Burada ekonomik politikalar ve bencilliğin egemen hale getirilmesi çabaları devreye girmektedir. Kendinden başkasını düşünmeme ve başkalarının üzerine basarak ezmeyi “yükselme”nin temeline koyma kültürü bu anlamda sürekli desteklenmekte ve üretilmeye çalışılmaktadır. Bunun ilişkilere yansımaları ise vahşet boyutunda insani değerleri dışlayan, kendi çıkarları için insanı yok etmekten geri durmayan bir kültür ve ilişki biçimidir. Açıklık ve dürüstlüğün yerini üçkağıtçılık ve yalanın aldığı bir ilişki biçimi esas alınmaktadır.

Tarihin çöplüğüne gitmenin sınırlarında olan düzenlerini, biraz daha sürdürebilmek için insanların sürüleştirilip güdülmesinde maddi ve manevi uyuşturucular kullanılarak bilinçler bulandırılmaktadır.

Tüm bu karmaşa içinde insanlarda yoğun bir yılgınlık, güvensizlik, geçmiş deneyimlerin ileri yanlarının unutturulduğu, gericiliğin pohpohlandığı bir genç kuşak yaratılmak istenmektedir. Yine ilericilik ve modernlik adı altında “popüler” kültür cilâlanmakta, emperyalist-kapitalist sisteme ait her ne varsa gençliğe benimsetilmeye ve bu temelde şekillendirilmeye çalışılmaktadır. Bu durum gelecek alternatiflerini yozlaştırmış, kendi kültürünü ret eden ama bundan kopmayan ama bu şekillenişle egemenlerin düzeninin devam et-

mesini sağlayan bir içeriğe büründürölmüştür. Bu da gençlerde gelecek kaygısını yoğunlaştırmakta, yaşama sevinçlerini ve istemlerini ellerinden almakta, geleceğe dair umutları söndürölmektedir. Umutsuzluğın üst seviyelere varması yozlaşmayı derinleştirmektedir. Ancak umut, umutsuzluğın yoğunlaştığı yerde yeşerir. Bizim yapacağımız ise umutsuzluğın bağrını deşerek içinde gizlediği umudu açığa çıkararak büyütmektir.

Uyuşturucu ve alkol tüketiminin yaygınlaşması, çeteleşme ve fuhuşun artması vb. günümüz dünyasında ciddi bir sorunlardır. Ve bu devletler için bilinçli politik bir yaklaşımdır. Gençliğin dinamik oluşu ve öfkelerinin düzene yönelmeme-si için eteleşmelerine olanak sağlanmaktadır. Böylece gençler yanlış bir temelde ortaklaştığı gibi kendinden olana zarar vererek öfkesini yatıştırmaktadır. Futbol fanatıklığı, milliyetçilik, cinsellik vb. etmenler kitlesel öfkeyi yatıştırmada araca dönüştürölmektedir. Medya tüm gücüyle bunları yaygınlaştırmayı, derinleştirmeyi esas almaktadır.

Emperyalizm ekonomik-siyasal egemenliğinin sürmesi için her türlü sömürü ve zulmün yanı sıra kendi yoz költürü doğrultusunda toplumu şekillendirmeyi esas almaktadır. Bu nedenle emperyalizme, feodalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı mücadele de költürel anlamda mücadele de bir zorunluluktur ve gençlik bu gerçekliğin bilincinde hareket ederek donanmak, örgütlenmek zorundadır.

Biz halk gençliğinin en ileri-devrimci kesimi olarak költürel yozlaşmayı durdurabilir, alternatifinin yaygınlaştıırılıp, benimsetilmesinde önemli bir rol oynayabiliriz. Bunun için öncelikle Yeni Demokrasi Költürü'nü yaratmayı, kavramayı ve yaygınlaştıırmayı yaşamımızın temeline oturtmak zorundayız. Halkın geleceği biziz, bu nedenle birikimini edinmek ve geliştirerek ileriye taşımak sorumluluğu ve görevi omuzlarımızdadır. Bunun için;

Halkımızın kültürünün ileri yanlarını araştırıp inceleyerek ortaya çıkarmak, sosyalist kültürü inceleyerek ikisini harmanlamak, “kendi bacağından asılma” prensibine düşman olmak ve kolektif yaşamı içselleştirmek zorundayız.

İdeolojik olarak sağlamlaşmak, siyasal olarak gelişmek, örgütsel olarak yetenekli hale gelmek ve kültürel olarak zenginleşmek, sınıf mücadelesinin sorumluluk ve görevlerini kararlılıkla yerine getirebilmek için bilinçli olmak zorundayız. Ne yaptığımızı, ne için yaptığımızı ve sonucunun ne olacağını kavramak olarak özetleyeceğimiz bilinçli olmak; her zaman açık sağlam bir kafa yapısını zorunlu kılmaktadır. Çünkü ancak bu biçimde yaşamın somut koşullarını tahlil eder, yasalarını kavrar ve değiştirip dönüşmesi için sapmadan yol alabilir, kararlılığımızı sonuna kadar götürebiliriz. Sınıf bilinci berrak olmayan yani işçi sınıfının ideolojisini içselleştirmeyen hiç kimse sınıf mücadelesini sonuna kadar sürdüremez ve egemenlerin tuzağına düşmekten kendini alamaz. Bilinçli olmak ülkemiz koşullarında Yeni Demokrasi Kültürü ile donanmayı ve bu kültürle şekillenerek ayaklarımız üzerinde durmayı zorunlu kılar. Burada asıl olan toplumun yapı taşı olan bireyi kendi ayakları üzerine dikerek kolektif yaşamı içselleştirmesini sağlamaktır. Yani halkının çıkarlarını tüm kişisel çıkarlarının üzerinde tutan, halkının yaralarını sararak iyileştirmenin kendi yaralarını iyileştirmek olduğunu kavrayarak yaşayan insanı yaratmaktır. Toplum-birey diyalektiğini doğru temelde ele alan birinin gelişmesinin diğerini geliştirdiği gerçeğini kavrayarak hareket eden insanları çoğaltmaktır. Bu nedenle gençlik; yeni insanın oluşturulması, hamurunun yoğrulması ve biçimlendirilmesinde en elverişli toplum katmanıdır.

Bir toplumu değiştirip dönüştürmek sistemin değişmesiyle mümkündür. Bunu yapmak içinde değişimi kavrayan kafalara ihtiyaç vardır. Var olan durumu sorgulayan ve olumsuz-

lukların giderilmesi için kafa yoran bilinçli insanların olması mücadelenin sürmesi ve başarıya ulaşmasının belirleyici yanını oluşturur. Biz bu nedenle düşünen, sorgulayan, araştırıp inceleyerek, yaşamın yasalarını kavrayan ve bu çerçevede yaşamımıza yön veren insanlar olmak zorundayız.

Bir halkın mücadelesinin başarıya ulaşmasında kültür ordusunun olmasının da gerekli olduğunu kavramak ve bu orduyu da büyütmek zorundayız.

Emperyalizm ve onun yerli uşaklarının-işbirlikçilerinin her türlü saldırılarını boşa çıkarmak, ezilen emekçi yığınların kurtuluşunu bu günden yarına örmek ancak ve ancak bu saldırılara karşı durarak, örgütlenerek ve savaşıarak mümkündür.

**Yeni Demokrat Gençlik Konferansı'na
Enternasyonal Örgütlerden Sunulan
Sunumlar ve Mesajlar**

MEPR (HALKIN ÖĞRENCİ HAREKETİ)

BREZİLYA

Beş yüzyıllık hakimiyet altındaki Brezilya, Birleşmiş Milletler verilerine göre Amerika kıtasının en eşitsiz ülkesidir. 180 milyonluk yerleşik nüfusuyla, yoksulluk sınırı altında yaşamakta olan 56 milyon insana, 20 milyon işsize, aşırı kalabalık hapisanelere ve nüfus yoğunluğu en yüksek topraklara sahiptir. Brezilya dünyanın en gelişmemiş ulusları arasındadır.

Tüm bu tablo, işsizlik, yoksulluk ve geleceksizlikten tamamen yoksunlukla yüzyüze olan gençlik üzerinde özel bir etkiye sahiptir. Üniversiteye düzenli olarak gidemedikleri, çalışamadıkları veya herhangi bir kültürel eğitime ulaşamadıkları için, genç insanlar uyuşturucu bağımlılığı, cinayet ve depresyonlarla kuşatılmakta ve bu kuşatılmışlığın düzeyi her geçen gün yükselmektedir.

Derin sosyal krize, Brezilya devletinin yanıtı ise daha fazla baskı olmaktadır. Yoksulluğun suça dönüştürülmesi faşist politikalarıyla hükümet, tutuklamaları artırmakta ve Rio de Janerio'nun en yoksul bölgesinden 29 kişiyi öldürmek gibi polis kırımlarını yükseltmektedir. Bu katliamda ölenlerin arasında 7 yaşında bir çocukla, 13-14 yaşlarında iki de genç bulunmaktaydı.

Brezilya devletinin faşistleşmesindeki yükseliş öğrencilerin mücadelesinin bastırılmasında daha açık olarak görülmekte, eylemlere karşı birçok tutuklama yapılmakta ve soruşturma açılmaktadır. Polisin üniversiteleri son işgali öğrenci ve profesörlerin sergisini bastırmak içindi.

Kırsal kesimde, toprak mücadelesi devlet tarafından terörist eylem olarak muamele görmektedir. Birçok köylü hapisaneye konulmakta ve birçoğu korkunç hapisanelerde adaletsiz bir şekilde kalmaktadır. Daha çok Russo olarak bilinen ve Rondo-

nia Yoksul Köylü Ligi'nin koordinatörlerinden biri olan **Wenderson Francisco dos Santos**'un davası buna bir örnektir. Toprak beyleri adına polis ve silahlı adamlar köylü liderlerini sistematik bir şekilde öldürmektedirler. Devlet, tarımsal çelişkide silahlı güçlerden faydalanmayı sürdürmektedir.

Üniversiteye gidebilen çok az sayıdaki Brezilyalı gencin sadece çok azı kendi mesleklerinde iş bulabilmekte ve en az kaliteyle ucuz işgücünü oluşturmaktadır.

Brezilya'da eğitimin durumu Brezilya toplumundaki günümüzde var olan çelişkilerin açık bir resmi durumundadır. Ülkedeki ilk üniversite 1920'de kuruldu, yani Amerika kıtasındaki ilk üniversitenin kuruluşundan dört yüzyıl sonra. Bu yüzyıllık geriliğin yanı sıra, üniversitelerimiz hiçbir zaman gerçek bir reform geçirmemiş ve ülkedeki bürokratik kapitalizmin ihtiyaçlarıyla uyumlu bir şekilde emperyalizmin çıkarlarına göre gelişim göstermiştir. Günümüzde Brezilya'da genç nüfusun sadece % 5'i üniversiteye gitmektedir ve kurumların % 89'u özel üniversitelerdir.

Halk üniversitelerinde öğretim elemanlarının düşük ücretleri ve çok kötü binalar ve teçhizatın yanında, öğrencilerin ücretlerini üstlenen kurumların içindeki özel fonlara muazzam bir bağımlılık mevcuttur ve araştırmalara ya da yatırımlara gidecek paranın tahsis edilmesine de bunlar karar vermektedirler.

Brezilya'daki eğitimin bu kaotik tablosu, bu yıl ülke tarihindeki en büyük greve neden olmuştur ve grev bu hafta, 112 gün sonra sona erdi. Bu önemli ulusal grev, üniversitenin üç önemli sektörünü durdurdu; profesörler, çalışanlar ve öğrenciler –ve bu grev radikalleşme ve savaşa karakterize oldu. Kitlelerin politikleşmesinin önemli bir anı oldu ve öğretim görevlilerinin, grevcilerle görüşme yapmayı reddeden ve grevi durdurmak için her şeyi yapan Lula hükümetiyle kopuşunu ortaya çıkardı.

MEPR'nin Kuruluşu

MEPR (Halkın Öğrenci Hareketi) anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-faşist karakterde demokratik, devrimci bir harekettir. Bizler Stalin yoldaşın gençlik için ortaya koyduğu şu ilke için mücadele ediyoruz: “Devrimin yedek ve vurucu öncü kolu olmak.”

Bizler gençlik mücadelesini, onların haklarını savunmak ve onların ekonomik ve demokratik kazanımlarını örgütlemek istiyoruz. Ülkemizdeki öğrenci hareketi oportünizme karşı mücadelenin kopmaz bağı içinde gençliğin demokratik mücadelesini örgütlüyoruz.

Bizler anti-emperyalist mücadelenin parçası olarak uluslararası dayanışmayı örgütlemeye ve geliştirmeye çalışıyoruz.

Mart 2003'te hareketimiz Rio de Janerio'daki Amerikan Konsolosluğu'na Irak'a emperyalist saldırganlığa yanıt olarak onlarca molotof kokteyliyle bir saldırı örgütledi. Gösteri, Brezilya'daki ve dünya çapındaki barışçıl hareketlerle büyük bir fark teşkil ettiği için ulusal çapta büyük bir etki yarattı.

Tüm kalbimizle halka hizmet etme ilkesine uygun olarak destek kampanyaları ve öğrencilerin tatillerinde köylü yerleşimcileri ziyaretlerini örgütleyerek köylü hareketi ile dayanışmayı ve bunun yanında toprak mücadelesine öğrencilerin aktif katılımını örgütlemeye çalışıyoruz.

Hareketimizin on yıllık tarihi boyunca, birçok arkadaşımız kırsal alana gitti ve bugün köylülerle birlikte yaşamakta; yoksul köylülerin politikleştirilmesi ve okuma-yazma öğrenmesi için açılan kırsal alandaki halk okullarının örgütlenmesine katılmaktalar. Bizler bunu öğrencilerle halkın el sıkışması olarak değerlendiriyoruz.

20 yıldan fazla bir zaman boyunca, Brezilyalı öğrenci hareketi, öğrenci mücadelesi için gerçek bir “deli gömleği” olarak çalışan seçim-kökenli revizyonizmin hegemonyası altın-

daydı. Bugün, bu kesimler Lula hükümeti içinde yeniden birleşmiştir. Bununla birlikte, Lula hükümetinin halk karşıtı önlemleri ve Brezilya devletine ulaşan büyük politik kriz ile birlikte, bu hegemonya kağıttan bir ev gibi yıkılmıştır.

Haklarını savunmak için çoğunlukla da şehir otobüs ücretlerinin yükselişine karşı yapılan birçok çatışmalı bağımsız öğrenci gösterisi tüm ülkede patlama yapmıştır. Bu son olarak 7 kentte meydana gelmiştir: Fortaleza, Salvador, Florianopolis, Brezilya, Recife, Rio de Janeiro e Goiania.

Bu gösteriler öğrencilerin polisle büyük karşılaşmalarıyla mücadelenin radikalleşmesiyle karakterize olmuştur; birçok otobüs tahrip edilmiş ve onlarca öğrenci tutuklanmıştır. Henüz devrimci önderlik ile birleşmemiş olsalar da, bu öğrenciler eski oportünist yönelimi reddetmekte ve parlamento partilerinin onların gösterilerine müdahalesini kabul etmemektedirler.

Brezilya'daki Politik Kriz

Bu yıl 2005'te, çok büyük bir kriz ülkeye ulaştı ve tüm resmi politik partileri büyük bir çürüme planı içinde sardı. Bu politik kriz ülkedeki bürokratik kapitalizmin yapısal krizinin bir yansımasıydı. Ve bu kriz, 2006'daki başkanlık seçimleri için zaten çatışma içinde olan yönetici sınıfların özündeki ayrım düzeyini açığa vurmuştur. Oylar, Lula'nın yenilgisine işaret etmektedir.

Ülkemizdeki durum sürekli ekonomik, politik ve sosyal bir krizdir. Bu, somut bir şekilde, büyük burjuvazi ve toprak beylerinin, esas olarak da Kuzey Amerikalı emperyalizmin uşaklarının eski ve çürümüş devletin ahlaki krizi olarak kendini ifade etmektedir.

Bu nedenle, tarımsal ve ulusal problemler henüz çözülmemiştir ve hiçbir zaman çözülmemiştir; bunlar yoksul

emekçi kitlelerin en gayretli sömürü ve baskı altına almasını sağlamlaştıran engellerdir ve ulusu emperyalizmi bağımlı kılmaktadır.

Tüm bunlar devrimci durumun gelişimini belirleyen objektif koşullardır ve kitleleri mücadeleye itmektedir.

2006 boyunca, bu dayanıksız durum, bu nedenle, özellikle de köylülerin ülkedeki büyük toprak işgalleri için hazırlandığı kırsal alanda devrimci hareketin gelişimi için son derece uygun bir koşul yaratarak ülkedeki kitle hareketinin büyük radikalleşmesine öncelik etmelidir.

Öğrenci hareketi, toprağa sahip olmak ve mevcut toprak sahipliğini ortadan kaldırmak için verilen köylü mücadelesine tam destek vermelidir. Ve işçi sınıfı, yoksul köylüler ve küçük demokratik burjuvazi ile birlikte devrimci birleşik cepheye aktif bir rol almalıdır.

Latin Amerika'daki Sömürü Durumu

Brezilya devleti üzerinde yıkıcı etkisi olan kriz Latin Amerika ülkelerini saran birçok krizle benzer objektif zemine sahiptir: Bu ülkelerde milyonları en mutlak yoksulluğa sürükleyen yarı-feodal, yarı-sömürge hakimiyet vardır.

Bununla birlikte Latin Amerika'da bu kitlesel halk ayaklanmaları neredeyse tamamıyla seçimlere doğru saptırılmışlardır.

Latin ülkelerde krizin derinleşmesinden önce ve yankiler için Irak petrolünü sömürmenin imkansızlığından dolayı (Irak'ın kahramanca direnişi nedeniyle), ABD "kendi mülkü" olarak kabul ettiği kıta üzerinde kontrolünü daha fazla garanti altına alabilmek için Latin Amerika'ya dikkatini yoğunlaştırmaktadır. Bunu yapmak için ya kıtanın tamamen askerileştirilmesine ya da karşı-reformları derinleştirmeye ve Venezüella'da olası bir askeri müdahale de dahil halk karşıtı

önlemleri derinleştirmeye çalışmaktadır.

Sözde sol olarak sunulan Uruguay'da Tabare Vazquez, Ekvador'da Lucio Gutierrez, Arjantin'de Nestor Kishner, Brezilya'da Lula ve şimdi de Bolivya'da Evo Morales'in başkanlık seçimlerini alması emperyalizmin kitleleri devrimci yoldan saptırmak için kullandığı etkili bir silah olmuştur.

Bu senaryo Nikaragua ve diğer Orta Amerika ülkelerindeki teslimiyetlerden sonra kıtadaki devrimci hareketin güçsüzlüğünü göstermiştir. Ve şimdi kıtadaki en önemli devrimci sürecin, Peru devriminin geri çekilmesi kötü rüzgarlar esmektedir.

Askeri merkezi teori, kıtada devrimcilerin yenilgisini ortaya çıkardı. Ve Peru devriminin yüzyüze olduğu problemler tüm dünyadaki ve şimdi kitle ayaklanmalara karşı seçim yolunun savunulduğu Latin Amerika'daki devrimci mücadeleyi etkiledi.

İşte bu nedenle, subjektif problemin çözümü yani Latin Amerika'da gerçek devrimci önderliğin ortaya çıkmasının koşullarının gelişimi esas ve acildir.

Kıtada tüm devrimcileri harekete geçirecek ilkesel mücadele bu olmalıdır. Özellikle de objektif koşulların yerel olduğu kadar uluslararası da olgunlaştığı ve sistemin genel krizinin derinleştiği günümüzde.

Kısacası,

Brezilya'daki halk öğrencileri ve devrimci hareketi adına, hareketinizi ve mücadelenizi tanımak, deneyimlerimizi paylaşmak ve enternasyonalist dayanışma bağlarımızı geliştirmek üzere Türkiye'ye davetiniz için teşekkür ediyorum.

MEPR adına tüm Türkiye gençliğini üstlendiği önemli direniş mücadelesi, demokratik ve anti-emperyalist mücadele için selamlıyorum.

KJÖ AVUSTURYA KOMÜNİST GENÇLİK

Biz KJÖ Avusturya Komünist Gençlik olarak maddi sorunlardan kaynaklı YDG'nin Konferansına katılamayacağımızı belirtiyor ve bundan dolayı sizlere bu mesajı iletiyoruz.

Anti-emperyalist mücadeleleri organize etmek, sadece anti-emperyalist kurumların ve grupların bir araya gelip tartışıp anti-emperyalist mücadelenin devamını getiren önemli sonuçları çıkarmasıyla olur.

Ve biz KJÖ olarak bunun sadece MLM bilimiyle (emperyalizme, kapitalizme) feodalizme karşı enternasyonal gelişmelerle birlikte mücadele edilerek mümkün olduğu düşüncesindeyiz. Ve bugün YDG bu konferansıyla Yeni Demokrasi mücadelesini ilerletmek için bir adım daha atmış bulunmaktadır. Bu adım anti-emperyalist mücadeleyi ileriye taşıyacaktır. Ancak bu sadece günümüz koşullarındaki mücadelemizde MLM bilimini doğru kavrayıp ve MLM ideolojisini enternasyonal alandaki anti-emperyalist mücadele içerisinde yaşatarak mümkündür. Ve YDG tüm bunları MLM'ye olan inançla devrime yönlendirecektir.

Tüm katılımcı yoldaşları selamlıyor ve mücadelenizde başarılar diliyoruz.

YUNANİSTAN MİLİTAN ÖĞRENCİ HAREKETİ

**Yunanistan Militan Öğrenci Hareketi'nden
Yeni Demokrat Gençlik Konferansı'na militan selamlar,**

Yoldaşlar,

Günümüzün ve geleceğin halkçı ve devrimci hareketleri

açısından gençliğin önemi büyüktür. Her zaman denildiği gibi “gençliği kazanan geleceği de kazanır.” Gençliğin ruhu ve coşkusu, kurulu düzeni sorgulama eğilimi şayet emperyalizmin ve kapitalizmin sömürücü ve baskıcı niteliğini öğrenmesiyle ve siyasi eylem bilincinin gelişmesiyle birleştiğinde işçi sınıfının ve halk hareketlerinin kapitalist ve emperyalist zincirlerini kırma mücadelesinde önemli bir rol oynamasını sağlayacaktır. İşçi ve devrimci hareketin savaşı bir gücü olması için bunu başarmak zorundayız. Gençliğin büyük bir kısmı ezilen kitlelerin çeşitli sosyal tabakalarına dahildir ve gençlik, işçilerin ve ezilen kitlelerin geleceğini oluşturmaktadır. İşte bu nedenledir ki halk hareketleri gençliği kazanmak için ciddi bir mücadele vermekte ve gençlikle birlikte kapitalist-emperyalist sistemin ve temsilcilerinin hak gasplarına karşı ortak mücadele etmektedir.

Gençlik herhangi bir sınıfı veya sosyal tabakayı temsil etmemektedir. Eğitim sürecinde zorlandığı durumlar haricinde üretimin dışındadır. Ancak çok sayıda ortak niteliğe sahip olan toplumsal bir kategoridir. Ancak bu sınıflarüstü toplumsal bir kategori olduğu anlamına gelmemektedir. Gençlik savaşmakta, büyümekte ve kapitalist-emperyalist sistemin politikalarının sonuçlarından etkilenmektedir. Diğer yandan gençlik, toplumu yöneten sınıf ayrımını ezilenlerin karşılaştığı oranda hissetmemektedir. Son olarak, gençliğin duruşuna niteliğini veren sınıf mücadelesinin sonuçlarıdır. Peki, sınıf mücadelesi gençliği nasıl etkilemektedir. Sınıf mücadelesine özünü veren, onu şiddetlendiren nedir? Hangi siyasi ve ideolojik akımlar ve eğilimler hakim olmakta ve bu gençliği nasıl etkilemektedir? Açıktır ki bu sorular gençliğin bir bütün olarak homojen olduğu anlamına gelmemektedir. Sosyal kökenlerine, toplumsal ve mesleki perspektifine uygun olarak farklılıklar taşımaktadır. Bu nedenle sınıf mücadelesi tüm gençliğe aynı şekilde yansımamakta ve her bir parçada aynı

sonuçları vermemektedir.

Gençliğe yönelik uzun dönemli saldırılar emperyalizm ve kapitalizmin tüm halka yönelttiği saldırıların bir parçasıdır. Çağımızın büyük görevlerinin çıkardığı savaşlar ve emperyalist işgallerin ilk kurbanı gençlik olmaktadır. Gençlik hem emperyalist ve burjuva orduların harcanabilir bir aleti hem de sivil olarak ilk kurbanı olmaktadır. Aynı zamanda, gezegenimizdeki mültecilerin ve göçmenlerin de büyük kısmı gençliktir. Emperyalizm gençliğin doğduğu yerde yaşamasına, gelişmesine, insanca bir yaşam sürmesine izin vermemektedir. Emperyalizm ve kapitalizm genç mülteci ve göçmenlere ırkçı bir şekilde, haktan ve ihtiyaçtan yoksun yarım insanlar olarak davranmaktadır. Aynen eski sömürgecilerin yaptığı gibi.

Paris'teki "sefillerin" son isyanı yalnızca mültecilerin ikinci ve üçüncü nesline yönelik ırkçı duruşun bir sonucu değildir. Aslında sistem savunuculuğunu yapanların saklamaya çalıştığı daha derin bir gerçeği yansıtmaktadır. Söz konusu olan, kapitalist metropollere kadar ulaşan kapitalizmin ekonomik krizidir ve gençliğin daha geniş kesimlerini işsizliğe, sefalete ve geleceksizliğe sürüklemektedir.

Gençlik daha çok küçük yaşlardan itibaren eğitim alanında sınıf ayrımcılığı politikasıyla karşılaşmaktadır. Özellikle yoksul ve emekçi tabakalardan gelen gençler eğitim sürecinde engellemelerle karşılaşmakta ve bu engeller (lise ve üniversite gibi daha üst aşamalarda) daha fazla artmaktadır. İşsizler, yarım işlerin, part-time çalışanlar, sigortadan/sağlık hizmetleri haklarından yararlanmayanların büyük bir kısmı gençliktir. Sistem, geçen yüzyılda gerileyen devrimci ve işçi hareketinin gençlik özgülünde yarattığı boşluğun sonuçlarını güçlendirmeyi hedeflemektedir. Yeni nesillere Ortaçağ'dan kalma iş ilişkileri dayatılmaktadır. Gençliğin yaşadığı ve eğitim gördüğü her yerde, okullarda, üniversitelerde, semtlerde gençlik üzerinde özgür düşünme ve hareket etmeye yönelik

baskılar sürekli artmakta, gençlik mücadelesi karşısında cezalarla karşılaşmaktadır.

Aynı zamanda, sistem gençlik kitlelerinin beynini yıkamakta ve gençliğin hükmetme yetilerini köreltme yönlü çalışmalar yapmakta, öte yandansa gençliği tarafsızlaştırmaya ve manipüle etmeye, aldatmaya çalışmaktadır. Günümüzde “batılı yaşam tarzını” geliştirme adı altında emperyalist kültürü benimsetme amaçlı büyük bir operasyon düzenlenmektedir. Sistem gençliğin boş zamanını çalmakta ve bu zamanı kâr elde edebileceği bir ana dönüştürmektedir. En önemlisi ise sistem bu boş zamanı yeni nesillerin tarafsızlaştığı, bireyselleştiği bir zamana dönüştürmektedir. Sistem kendi yarattığı ve ölümcül sonuçlar veren uyuşturucuyu gençlik içinde yaygınlaştırmakta, gençliği gerçeklerden uzaklaştırarak onun daha iyi bir yaşam için mücadele etmesini engellemek de istemektedir.

Sistem, gençliği güçsüz ve zararsız bir araca dönüştürerek sistemi korumayı ve dünya çapında hakimiyetini geliştirmeyi amaçlamaktadır. Gençliğe itaatkar olmayı öğretmektedir. Sistem gençliğin tarihin sonunun geldiğini ve kapitalizmin sonsuz olduğunu kabul etmesini istemektedir. Gençliğin gücünün gezegenin istediği yerini işgal etme hakkını ve her insanoglunun yaşamında ve ölümünde söz sahibi olmasını kabul etmesini istemektedir. Elbette bunu başaramayacaktır!

Eğitim, burjuvazinin ellerinde gençliği manipüle etmede, ona hakim olmada ve gençliği kapitalist üretime, sistemin koyduğu şartlar altında, uymasında temel bir araç görmektedir. Burjuvazi, eğitim yoluyla kapitalist sistemin değerlerini gençliğe benimsetmeye çalışmaktadır. Burjuvazi eğitimi bir araç olarak kullanmak temel toplumsal sınıf karakterini üretmekte ve benimsetmekte gençliği çeşitli toplumsal tabakalara bölerek (kalifiye-kalifiye olmayan işçi, devletin ve şirketlerin alt-orta-üst tabaka yöneticileri gibi) bu durumu nesnel bir gerçeklik haline getirmektedir. Eğitimi bir araç olarak kullana-

rak, burjuvazinin sömürüye ve kâra dayalı toplumsal değerlerini yükseltmektedir. (“Senin ölümün benim yaşamamdır” ve “boyun eğ ve sabret”) Medyanın ve çeşitli ideolojik araçların yardımıyla yaşama yönelik gerici yargıları, kaderciliği, dini ve metafizik batıl inançları benimsetmektedir.

Yoldaşlar,

Yunanistan’da gençliğin büyük çoğunluğu eğitimin çeşitli kademelerindedir. Yalnızca üniversitelerde ve teknolojik enstitülerde 500 bin öğrenci bulunmaktadır. Son 15 yılda yaşam ve okuma koşulları büyük oranda kötüleşmiştir. Eğitimdeki sınıf ayrımcılığı yoksul halk tabakalarından gelen öğrencilerin sayısı artmış olsa da, bu herhangi bir iş imkanı olmayan ve işsiz yetiştiren çok sayıda yeni bölümün açılması sayesinde olmaktadır.

Son yıllarda, Bologna’da, Prag’da ve Berlin’de toplantılar yapan Avrupa Birliği eğitim bakanları özellikle eğitimin 3. Aşamasına yeni üniversitelere ve teknik enstitülere yönelik bir dizi gerici karar almıştır. Bu kararların hedefi gençliğin eğitim, iş ve özgürlük haklarını tamamen ortadan kaldırmaktır. Onlar gençliğin toplumsal bir hakkı olan eğitimi bireysel bir mesele olarak ele almaktadır. Böylece herkes ekonomik statüsüne uygun olarak eğitime devam edecek ya da son verecektir. Öğrenci birliklerini yıkmaya, özgür düşüncenin yayılmasını engellemeye, gençliğin haklarını yok etmeye ve hakları için mücadele etmesini önlemeye çalışmaktalar. Onlar gençliği sermayenin dilediği gibi çalıştıracığı esnek ezilenler olarak yetiştirmektedir.

Ülkemizde gençlik hareketi hükümetin ve Avrupa Birliği emperyalizminin eğitim ve iş haklarına, demokratik özgürlüklerine karşı geliştirdiği saldırılara karşı mücadele etmektedir. Aynı zamanda gençlik, halk hareketine dahil olarak emperyalistlerin, özelde ABD emperyalizminin özellikle Balkanlar’daki savaş yanlısı saldırgan politikalarına da karşı

çıkılmaktadır. Gençlik bunlarla birlikte yükselme ihtimali olan şovenizm tehlikesine karşı da mücadele etmektedir.

Yoldaşlar,

Ege'nin iki yakasındaki halklar ve yeni nesil açısından anti-emperyalist dayanışmayı yükseltmek ve ortak düşmanlarımıza karşı ortak mücadelemizi geliştirmek oldukça önemlidir. ABD, burjuvalarımız arasında sözde "Yunan-Türk dostluğunu" kurmaya çalışmaktadır. Bu çaba bizi bir anlık bile olsa kandırmamalıdır. Yanlıştır çünkü ABD emperyalizminin hakimiyeti altındaki iki ülkede bu durum her an zıddına dönüşme olasılığına sahiptir. Bununla beraber, görece durgun zamanlarda, Yunanistan ve Türkiye burjuvaları silahlanmaya da hız vermektedir.

Yalnızca dostluk, dayanışma ve her iki halkın emperyalist bağımlılığa ve onların uşağı yönetici sınıflara karşı ortak mücadelesi halklarımız için barış ve refah dolu bir geleceği yaratabilir. Bu mücadelede, her iki halkın gençliğinin ortak sorumlulukları ve umutları bulunmaktadır. Her iki halkın gençliği yönetici sınıfların sahte dostluğunu teşhir etmeli, halklarımızı ayıran şovenist hikayelere karşı çıkmalı ve savaş yanlısı ve katil emperyalistleri ülkelerimizden ve Balkanlar'dan kovmak için birlikte mücadele etmeliyiz.

Yoldaşlar,

Militan hareketler gençliğin mücadelesi içinde direniş mevzileri geliştirerek direnmekte ve saldırıları püskürtmeye çalışmaktadır. Üniversitelere yönelik gerici saldırıları püskürtmek ve parasız eğitimle iş hakkını korumak için kendiliğinden mücadelenin yanında geniş katılımlı inisiyatifler de geliştirilmektedir. Üniversite gençliğinin demokratik hakları koruma amaçlı genel mücadelenin bir parçası olan öğrenci haklarını korumak için mücadeleyi geliştirmektedir.

Savaş karşıtı ve anti-emperyalist inisiyatifler ve eylemler aracılığıyla barış, dostluk ve halkların kardeşliği için müca-

dele verilmektedir. Gençlik ve emperyalistlere ve onların her ülkedeki uşaklarına karşı çıkmakta, kahraman Irak direnişiy-le ve Filistin intifadasıyla dayanışmayı yükseltmektedir.

Bu çok taraflı katılım ve gençliğin mücadelesinin geliş-tirilmesi gençlik hareketinin ideolojik, politik ve örgütsel tıka-nıklıklarını aşmasının en önemli yoludur. Bu tıkanıklıklar ha-reket içindeki burjuva ve reformist yaklaşımlar sonucu oluş-maktadır. Mücadele, gençliğin haklarını elde etmesinin ve insanca bir yaşam kurmasının tek yoludur. Bu, gençlik hare-ketini işçi ve halk hareketleriyle birleştirmenin ve kendimiz-ce ant olan bir dünya için katıldığımız muzaffer “uzun yürü-yüş”ün başarısının tek yoludur.

Bizler Yeni Demokrat Gençlik Konferansı’nı selamlıyo-ruz.

Tüm kalbimizce ve yoldaşça çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Militan Türkiye gençliğinin ve halkların sosyal ve de-mokratik haklarını koruma ve genişletme yönlü uzun dönem-li mücadelesini biliyoruz. Aynı zamanda işçiler, köylüler, ezi-len kitleler ve halk gençliğinin daha iyi bir gelecek kurması için verdiğiniz mücadeleyi de biliyoruz.

Tüm kalbimizle ve yoldaşça, zorlu ama şanlı mücadele-nizde başarılar diliyoruz.

Bizler sizin yanınızdayız! Eminiz ki kazanacaksınız!

Yazımızı bir şairinizin, bir şairimizin, halklarımızın ve gençliğimizin şairi Nazım Hikmet’in sözleriyle bitiriyoruz.

“Ben yanmasam

sen yanmasan

biz yanmasak

nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa!”

Militanca selamlar
Militan Öğrenci Hareketi

RED BLOCK-KIZIL BLOK(İTALYA)

Yoldaşlar, dostlar!..

Bizler İtalya'dan en sıcak devrimci selamlarla geldik konferansınıza...

Özellikle, buradan emperyalist burjuvazinin karanlık hapishanelerindeki siyasi tutsakları sıcaklıkla selamlıyoruz.

Böyle bir devrimci gençlik konferansına konuk olmaktan onur duyuyoruz. Ve burada bulunarak, emperyalist bir ülkede yaşayan biz devrimci gençler sizlerin mücadele deneyiminden öğrenme şansı buluyoruz.

Maskesi düşen Irak'taki emperyalist savaş baştan başa bütün insanlığa acı vermektedir. Bombalardan sonra Irak'ta emperyalizm, ağır askeri hakimiyetini gayri meşru temeller üzerine inşa etmeye başladı. Emperyalist saldırganlık Irak'ta akıl almaz derecede utanç vericidir. Ebu Garib Hapishanesi'ndeki insanlık dışı uygulamalar, Felluce'de gerçekleştirilmek istenen katliam emperyalizmin gerçek yüzüdür.

Bu savaşta ABD emperyalizmi askeri saldırıların yanında sosyal, psikolojik ve ideolojik saldırılarıyla hakimiyetini pekiştirmeye çalışmaktadır. Yeni Dünya Düzeni diye dünyaya sunulan şey ABD emperyalizminden başka bir şey değildir.

ABD, Irak'ta en büyük payı almak için askeri gücünü amansızca kullanmaktadır. ABD, petrolü ve Irak'ın yeniden inşasını Amerikan-Avrupalı büyük tekellerin hakimiyetine vermek istiyor. ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in sahibi olduğu Halliburton ve İtalyan ENI şirketleri bu tekellere örnektir. Bush'un sınır tanımayan savaşı ABD demokrasisinin gerçek yüzünü gözler önüne seriyor. Ki tarih o kadar açık ki farklı bir şey beklemek olanaksızdır.

Tabi ki İtalya da bu pastadan payını almak için Bush'un kirli savaşının ardından gitmiş, Irak'a asker göndermiştir. İtalya'nın Ortadoğu'daki enerji kaynaklarına ihtiyacı vardır

çünkü. İtalyan askeri bölüklerinin Nassra yöresinde küme-
lenmiş olması tesadüf değildir. Burası enerji kaynakları açı-
sından büyük tekel petrol tekeli ENI için en elverişli bölge-
dir çünkü. İtalyan emperyalizmi bu doğrultuda hareket edip,
Irak halkına uyguladığı zulümden, Irak halkına yönelik kat-
liamlardan dolayı birinci dereceden sorumludur.

İtalyan devleti de İtalya'da geliştirdiği reflekslerle askeri
bir kültürü yaşama geçirmeye çalışıyor. Kitleler içinde en ge-
ri milliyetçi, şovenist duyguların yaşam bulmasını sağlıyor.

Kâr hırsıyla donanmış katil emperyalizm Irak'ta katliam-
lara katılıp ölenleri kahraman ilan ediyor, isimlerini sokakla-
ra, caddelere, meydanlara vererek ölenler şahsında emperya-
lizmi kutsuyor.

Bütün bu ideolojik-askeri saldırılar karşısında umut veren
şeyler de var, İtalya'da, Irak ve Afganistan'da gayri-meşru
savaş yürüten, katleden emperyalizme karşı kitleler sokakla-
ra dökülerek kinini tepkisini ortaya koyabiliyor.

ABD emperyalizminin bütün yalanlamalarına rağmen
Irak halkı direniyor. Direnen Irak halkı, gerçeklerle bütünle-
şerek emperyalizmi yargılıyor aslında.

Irak halkını isyana yönelten kin, son dört yıldır çamura
saplanmış ayaklarla yürüyen devin hücumlarını püskürtüyor.
Hemen hemen hergün ABD ve Avrupalı emperyalistlerin kış-
lalarına, petrol kaynaklarına yapılan onlarca saldırı, direnişin
Irak'ta kitleler arasında kök saldiğını gösteriyor. İşte tam da
bu nedenle Irak'ta barışı sağlamak demek Irak halkının dire-
nişini desteklemek demektir.

Irak'ta batağa sürüklenen ABD bununla akıllanmayıp ka-
ra liste hazırlamıştır. Anti-emperyalist kitle hareketlerinin,
devrimci hareketin geliştiğı ülkeler "kara liste"nin başında
yer alıyor. Özellikle Maoistler öncülüğünde Halk Savaşının
geliştiğı Nepal, Peru, Hindistan, Türkiye... Bütün bu dene-
yimler bizlere, her ne kadar emperyalist-kapitalist bir ülkede

yaşıyor olsak da, devrimci şiddetin kaçınılmazlığını, devrimci şiddet olmadan mücadelenin büyüymeyeceğini gösteriyor. Ve inanıyoruz ki Halk Savaşı emperyalizmi bozguna uğratacaktır.

Üzerinde durmamız gereken gerçek şudur: Emperyalist sistemin şiddeti sürecektir. Ancak bu şiddet kendi sonunu hazırlayacak olan halk isyanlarını da beraberinde getirecektir.

İtalya'da, Berlusconi hükümeti işçi sınıfı karşıtı, halk karşıtı politikalarını artırmaktadır:

- Biagi Kanunu ile iş güvencesinin kaldırılması,
- İşsizlik fonuna ayrılan ödeneğin küçültülmesi, emeklilik ücretinin düşürülmesi,
- Hazine reformuyla büyük-burjuvaziye sağlanan kazançlar,

Yükselen fiyatlarla yaşam koşullarının dayanılmaz olması,

- Okulların ve sağlık gibi çeşitli sosyal hizmetlerin özelleştirilmesi,

Doğal kaynakların, büyük şirketlerin çıkarları uğruna tahrip edilerek, tahrip edilen yerde yaşayanların evsiz kalmalarına yol açılması...

- Bossi-Fini kanunu ile göçmenlerin sınır dışı edilmesi...
- Katolik fanatizmi ve faşist baskılar kadının yaşamda özne olmasını engellemekte,

-Anti-terör adıyla çıkarılan yasalar temel hak ve özgürlükleri kısıtlamaktadır. Bu kısıtlama yalnızca göçmenlere değil tüm muhalif sosyal kesimlere yöneliktir.

Bütün bunlar gösteriyor ki faşist polis devlet kendisini terörizmle mücadele temeli üzerine meşru kılmaya çalışıyor.

Mevcut hükümet merkezi elden büyük para-babalarının vergisini düşürürken, işçiler işlerinden atılıyor, halkın çoğunluğunu oluşturan fakirler ise ekonomik krizlerin pençesinden kurtulamıyor.

İşçi-öğrenci hareketleri tarihinden genel olarak proletarya tarihinden öğrenecek olan halk kitlelerinin mücadeleyi ertelemesi bir çözüm değildir.

Nisan 2004'te Melfi'de bulunan Fiat Otomotiv fabrikasındaki işçiler 21 gün boyunca ağır emek sömürüsüne, kendilerine ve ailelerine zarar veren çalışma ritimlerine karşı direniş gerçekleştirdiler. İşçiler resmi bir sendikanın adı bir toplu sözleşme sonrası maaşlarında % 20 düşüşe yol açmasından sonra ilk defa işçi ücretlerinin artırılması için mücadele ettiler.

Melfi'deki 21 direniş günü önemlidir. Önemliydi çünkü Fiat'ın emek sömürüsünün örtüsünü kaldırıp atmıştı. Örgütlülüğümüz sınıf birliği gereğince sendikasını oluşturmuştur. Yani mücadelemiz işçi sınıfı karşıtı politikalara karşı, sarı sendikalizme karşı öncüsünü de doğurmuştur. Mücadelemiz patronların planlarını bozabileceğimizi, emek sömürüsüne dur diyebileceğimizi kanıtlamıştır.

İşçi sınıfının mücadelesi patronlar ve onların resmi uşaklarına karşı doğru politik hattı yakalayacaktır. Mücadele her zamanki gibi mümkün ve acil bir ihtiyacıdır.

Melfi direnişi büyük derslerle doludur. Bu direnişten etkilenen metal işçileri dirençleriyle mücadeleye, halka yönelik tehlikelere, işsizleştirmeye karşı mücadeleye! İş güvencesi ve iş güvenliği için mücadeleye!

Ayrıca öğrenciler cephesinde de yoğun bir hareketlilik var. Hükümetin ekonomik saldırılarının bir parçası olan eğitim reformlarına karşı bugün öğrenciler kitlesel yürüyüşler gerçekleştiriyor. Eğitim-öğretim hakları ve halk için kaliteli eğitimin mücadelesi veriliyor.

Eğitim reformları kamu okullarının sermayeye peşkeş çekilmesidir. Bu politikanın iki amacı vardır. Birincisi düşük tahsilli, ucuz işgücü sağlamak. İkincisi okul kapılarının sadece burjuva çocuklarına açık olmasıyla burjuvaziye yakışır

eğitim verebilmektedir.

Bunun gibi reformlar keskin sınıf ayrışmasını sağlayacaktır belki. Kaliteli okullarda burjuva çocukları okuyacak, kötü okullarda emekçi aile çocukları okuyup, işsiz kalacak.

Aynı zamanda bu reform üniversitelere yani bilime ayrılan ödeneğin küçültülmesidir. Bu saldırılar karşısında birçok protesto eylemi gerçekleştirildi. Red Block da eylemlere proleter devrimci ruhla örgütleyici olarak katıldı.

Maoist gençlik örgütü Red Block daha çok Sicilya ve Palermo'da iyi bir kitleselliğe kavuşmuştur.

Ravenna'da da iyi bir gücümüz var. Görevimiz anti-faşist mücadeleyi nerede örmeyi gerektirirse orada bulunuruz. Son bir yıl içinde devlet futbol stadyumlarında ırkçı, faşist dalgalar yaratmaya çalıştı. Bu çirkin metodlar karşısında bizler de anti-faşist bilinçle stadyumlarda propagandamızı yaptık.

Red Block (İtalya)

ÖZGÜR IRAK KOMİTESİ (NORVEÇ)

1. Savaş ve Savaş Karşıtı Hareket

Gençlik her zaman savaş ve emperyalizm karşıtı hareketin ön saflarında yer almıştır. Norveç'in İsveç egemenliğinden kurtulduğu 1905 yılında Norveç'e karşı saldırganlığa en çok karşı çıkan İsveç gençliğiyken, Norveç'in ilerici gençliği de savaş politikasına karşı mücadele etmiştir. Bu ülkemize özgü bir gerçeklik değildir. Genel bir durumdur. 60'lı ve 70'li yıllar boyunca Vietnam, Filistin gibi ülkelerdeki kurtuluş mücadelesinin en ön saflarında gençler bulunuyordu. Bu dönem ülkemizin ABD emperyalizmine bağlılığı konusunda toplumsal uzlaşmanın kırıldığı bir dönemdir. Bu uzlaşmayı ilk sorgulayan ve bu-

na karşı çıkan ise gençlikti ve Amerika'nın savaş güçlerine karşı muhalefet hareketini örgütleyen de gençlikti. Bu hareket aynı zamanda Batı Avrupa'da olduğu gibi Norveç'te devrimci ve ilerici güçlerin gelişmesinde de bir merkez olmuştur.

Bu özellikler günümüzde de devam etmektedir. Irak'ta savaş başladığında hareketin en ileri ve militan kesimini gençlik oluşturdu. Bütün İskandinavya ülkelerinde binlerce öğrenci savaşı protesto etmek için okullardan çıkıp eylemlere katılmışlardır. Irak savaşına katılan tek ülke olan Danimarka'da meclis bir gün boyunca ablukaya alınmıştır. Ancak gençliğin savaş ve emperyalizm karşıtı bu isyanı anti-emperyalist hareketin büyümesinde yeterli bir etki bırakmamıştır. Bu durum Batı Avrupa'nın büyük bölümünde bu şekilde olmuştur. Bugün Irak işgaline karşı eylemlere katılanların sayısı binlerle ölçülmektedir ve savaşın ilk dönemlerinde sokağa çıkan milyonlardan uzaktır. Devrimci güçlerin güçsüzlüğünün yanı sıra birçok farklı neden bu sonucu doğurmuştur. Aynı zamanda bu gerçeklikle bağlantılı olarak savaş karşıtı hareket savaştan sonra geri çekilmiş ve işgal karşıtı protestolar iptal edilmiştir. Bu, savaşa karşı tüm muhalefetin sona erdiği anlamına gelmemektedir. Ancak savaş karşıtı çağrılarının merkezi güçleri artık işgali değiştirmeyecek bir gerçeklik olarak kabul etmektedir.

Savaş karşıtı hareketteki kriz, Avrupa'da son yıllarda militanlıkta görülen genel krizden bağımsız değildir. İçinden geçtiğimiz sürece Clinton'da somutlanan liberal rüya damgasını vurmaktadır. Ancak bu sarhoşluğu bir baş ağrısı takip edecektir. Liberal burjuvazinin kaybettiği uzlaşma siyasi kârları azaltmakta, militanlığı artırmaktadır. Biz bunu tüm Avrupa'da gözlemliyoruz. Militanlık ve örgütlenmenin yerini bireycilik ve sivil toplum örgütlerinin belirlediği siyasal eylemler almaktadır. Paradoks olan şudur ki, bu gelişmeler ülkemizde görülen siyasi ve kültürel krizle aynı zamanda yaşanmaktadır. Sisteme inanç ve toplumsal uzlaşma uzun sür-

meyecektir. Ve bu sistemin temellerini hedef alan uzlaşmaz bir harekete dönüşecektir.

Sivil toplum örgütleri halkın Afganistan’da ve Irak’ta olduğu gibi işgale direnme hakkını da reddetmektedir; bu durumun tarihsel bir benzerliği de bulunmaktadır 70’li yıllarda İskandinavya’daki Vietnam savaşı karşıtı hareket ikiye bölündü. Çelişki “halk kurtuluş cephesi zaferi elde edecek” sloganını atanlarla “Vietnam’da barış” sloganını atanlar arasındaydı böylece işgal ve işgalci olmayınca çelişki de bitecektir. Bugün de benzer bir şekilde Irak ve Afganistan’da halkların özgürlük için mücadele hakkını veya ulusun geleceğini yıkan ve öldüren vahşi ezenler yokmuş gibi davranıyorlar. O zaman da bugün de bu düşüncenin etkisini kırmaya önderlik eden kesim gençlik olmuştur. Net bir görüş açısı olmadan savaş ve emperyalizm karşıtı bir gençlik yaratmak mümkün değildir. Gençliğin protestolarına önderlik yapılmadığı müddetçe, bunlar yalnızca protesto olarak kalacaktır, siyasi bir etkisi olmayacaktır.

2. ABD Emperyalizmine Karşı Bir Cepheye İhtiyacımız Var

Irak’ta devam eden cehennemin sorumlusu ABD’dir. İşgalin üzerinden 2 yıl geçmesine rağmen Amerikan koalisyonunun ve işgali destekleyen Iraklı unsurların neler yapabildiklerini görmekteyiz. İşgal nedeniyle yüz binden fazla insan hayatını kaybetmiştir. Bunların büyük çoğunluğu ise sivil halktır. Yaklaşık 50 bin kişi işgal ve hükümet milisleri tarafında hapis edilmiş, çok sayıda insan kaybedilmiştir. Ebu Garip’te bildiklerimiz buzdağının yalnızca görünen kısmıdır. Askeri hapishaneler varlığını sürdürmektedir. Burada insanlar Ebu Garip’e göre daha vahşi ve insanlık dışı uygulamalara maruz kalmaktadır. Irak’ın işgaliyle işkence bir kural olmuştur.

Ocak ayında Türkiye’de gerçekleşecek savaş karşıtı seminere katılacak olan kahraman bir insandan bahsetmeme izin verin ismi Haj Ali al-Qaysi. O Ebu Garip’te çekilen ünlü fotoğraflarda, basma kukuleta örtülmüş, rabce üzerinde bekleyen kişinin kendisidir. Bugün o Irak’taki siyasi tutsakların birliğinin içinde faaliyet yürütmektedir ve direnişin sözcülerinden birisidir. Norveç Özgür Irak Komitesi onunla bir görüşme yapmış ve sözleri farklı dillere çevrilmiştir. Al-Qaysi şöyle demektedir:

“Irak’ta olup bitenler tüm bu şiddete verilen çok doğal bir tepkidir. Saddam döneminde 13 hapisane vardı. Şu an hükümet tarafından 36, hükümet askerleri tarafından 200 hapisane işletilmektedir. Irak hapisaneleri daha da kötüleşmiştir. Bizler tırnak çekme vb. uygulamaların ABD hükümetinin bilgisi dahilinde gerçekleştiğini belgeledik. Kimyasal silahların kullanıldığı kanıtlanmıştır. Ayrıca Amerikan askerlerinin, elleri havada yerde yatan bir adamı soğukkanlılıkla öldürüşünün fotoğraflarını gördük.”

Fakat bu burada sona ermemektedir. Daha da önemlisi 8 Kasım 2004’de Felluce’ye yönelik fosfor bombardımanıdır. Fosfor, birçok açıdan napalma benzeyen bir kimyasaldır ve napalmin savaşlarda kullanımı yasaktır. Amerika ve müttefikleri zamanında yalnızca direnişin ve Zarkavi’nin peşinde olduklarını söylüyorlardı ancak sonradan öğrendik ki Felluce işgalinde işgalci güçlerin ilk olarak işgal ettiği yer şehir hastanesidir.

Ve bizler biliyoruz ki, Irak, ABD veya ABD’nin desteklediklerinin, demokratik ve sosyal hakları için mücadele eden halklara uyguladığı terörün en kötü örneğidir. Bizler CIA’in insanları kaçırdığını ve dünyanın her yerinde işkence merkezi kurduğunu biliyoruz. Hatta onların kendi yasalarına dahi uymayarak, kendi vatandaşları için de istihbarat topladıklarını biliyoruz.

Ancak, Amerika savaş suçlularının tek sorumlusu ABD’li siyasetçiler değildir. Bununla birlikte, emperyalist savaşa ABD’nin yanında katılan diğer devletler de sorumludur. Bir örnek olarak Norveç’e bakalım: Norveç, Irak işgalinde büyük ve önemli bir ülkedir. Hatta hükümet savaş eylemine yönelik muhalefet dahi etmiştir. Ve şu an Irak’ta askeri bulunmaktadır. Norveç askeri güçleri sözde Irak ordusuna eğitim vermektedir. Norveç bu işi yapan tek ülke değildir. Almanya, Fransa ve diğer batılı devletler de Irak işgaline muhalefet ettikleri halde benzer destekleri sunmaktadır. Özellikle 2005’te İstanbul’da düzenlenen NATO zirvesinin ardından Irak’a asker gönderme haricinde işgale her türlü yardımı yapma kararı alınmıştır. Bu muhalefet kötü bir şaka olarak dahi adlandırılmaz.

Özgür Irak Komitesi (Norveç)

AFRİKA SOSYALİST HALK HAREKETİ YENİ DEMOKRAT GENÇLİK'TEN YOLDAŞLARA "UHURU!"

“Uhuru”, Batı ve Orta Afrika’da özgürlük anlamına gelmektedir.

Bizler kendi kaderini tayin etme hakkının demokrasinin en üst düzeyde ifade edilmesi anlamına geldiğine inanıyoruz. Bizler “Uhuru” diyoruz. Çünkü Afrikalı kimliği Avrupa emperyalizmi tarafından en çok tahrif edilen ve iftira atılan kimliktir. Tüm siyah halklar emperyalist saldırganlıktan dolayı dünyanın dört bir yanına dağılmak zorunda kalmıştır.

Uluslararası Afrika Kurtuluş Hareketi’nden selamlar!

Afrika Sosyalist Halk Partisi’nin kurucu önderi Omali Yes-hitelo’dan selamlar. Partimiz Afrika halkının kurtuluş ve mut-

luluğu için verilen 500 yıllık mücadeleyi tamamlamak için strateji geliştirmekten sorumludur.

Etkinliğinize bizi davet ettiğiniz için teşekkürler. Ancak bu tarihlerde katılmamız mümkün olmuyor. Ancak diğer sefere katılacağımıza söz veriyoruz. Davetiniz anlamlıdır çünkü emperyalizmi ve yeni-sömürgeciliği devirmek için ezilen uluslar ve halkların mücadelesi önemlidir ve kapitalizmi yok etmek için birbirimizle bağ içinde olmak gereklidir.

Bizler Afrika'da, ABD'de, Karayipler'de ve Avrupa'da örgütlenen ve emperyalist saldırganlık sonucu kaybettiğimiz özgürlüğü kazanmak için Afrika devriminin tüm cephelerinin birliği için mücadele eden Afrika Sosyalist Halk Partisi'yiz. Afrika kurtuluş mücadelesi dünyadaki en eski kurtuluş hareketlerinden birisidir. Bu mücadele Avrupalıların Afrika kıtasına ayak bastığı ve halkımızı köleleştirdiği ilk andan itibaren başlamıştır. Ve bu mücadele Afrika işçi sınıfının önderliğinde işçi-köylü ittifakına dayanan özgür, birleşik ve sosyalist Afrika kurulana kadar devam edecektir.

Afrika Sosyalist Halk Partisi 1972 yılında ABD'de, 60'lı yıllarda askeri olarak bastırılan Siyah devrimi devam ettirmek için kurulmuştur. Bu saldırıların en önemlileri 1965 Malcolm X, 1968 Martin Luther King ve 1968 Fred Hampton suikastleridir. Asata Shakur gibi önderlerimiz sürgün edilmiştir. Kara Panterlerin yüzlerce lideri hapsedilmiştir. 30 yıl geçmesine rağmen halen hapiste olan yoldaşlarımız bulunmaktadır. 60'lı yıllardaki siyah devrimi, ABD sömürgeci toplumunu temellerinden sarsmıştır. Hatta FBI başkanı Edgar Hoover "Kara Panter Partisi ABD'de iç savaştan sonra en büyük iç tehdittir" demek zorunda kalmıştır

Bizler sosyal adalet için varız. Bizler kendi kaderimizi tayin hakkı için varız. Bizler Filistin'deki, Kolombiya'daki, Filipinler'deki, Afrika'daki, Meksika'daki uluslar, ABD'li yerlilerin kendi kaderini tayin hakkı için varız.

Bize göre bu koşullarda “savaşa hayır” demek yeterli değildir. Ezilen dűnya halkları birleşmelidir. Bu barışı elde etmenin tek yoludur. Sadece barış istememeli, safımızı da netleştirmeliyiz.

Dayanıřma mesajımızı Afrikalı kurtuluř hareketinin bűyűk ۆnderi Kwame Nkrumah’tan bir alıntıyla bitirmek istiyorum.

“Dűnyadaki siyah devrimcilerin temel gۆrevi Afrika’nın birlięini tűm Afrika Sosyalist Hűkűmeti ile kurmak olmalıdır. Ancak bu řekilde Afrikalıların ۆzűnde yűzyıllarca sűren zulmű son bulacaktır. Bu aynı zamanda uluslararası sosyalist devrimi de geliřtirecektir. Ve herkesin ihtiyaına gۆre alacaęı koműnrist topluma ulařtıracaęız.”

Irak’taki, Afganistan’daki, İran’daki, Pakistan’daki, Filipinler’deki, Tűrkiye’deki tűm halklar iktidara!

Luwezi Kinshasa
Uluslararası İlişkiler Sorumlusu
Afrika Sosyalist Halk Hareketi

DİRENİş DESTEKLEME KOMİTELERİ- KOMűNİZM İÇİN-İTALYA

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK’TEN TűM YOLDAřLARA,

Sevgili yoldaşlar,

24-25 Aralık’ta dűzenledięimiz Konferansa istedięimiz halde, çeřitli nedenlerle katılamıyoruz. Umuyoruz ki ilerde konferanslarınıza katılma imkanını yaratırız. Yine de, Tűrkiye’deki halk kitlelerini savunma amacıyla Tűrk rejimine karřı savařan ۆrgűtűnűzű ve dięer tűm gűleri dayanıřma duygularıyla selamlıyoruz. Konferansınızın bařarıyla geçmesi için en iyi dileklerimizi iletiyoruz. Bizler, emperyalizme ve

faşizme karşı verdiğiniz ortak mücadelede yanınızdayız.

Yoldaşça selamlar

Paolo Babini

**Direnış Destekleme Komiteleri-Komünizm İçin-İtalya
Uluslararası İlişkiler Sorumlusu**

TÜM PAKİSTAN SENDİKALAR FEDERASYONU

EN SICAK DAYANIŞMA DUYGULARIMIZLA YDG'Yİ SELAMLIYORUZ;

Tüm Pakistan Sendikalar Federasyonu ve Federasyonu-
muzun binlerce üyesi adına, 24-25 Aralık'ta düzenlediğiniz
YDG Konferansını en derin ve güçlü dayanışma duyguları-
la selamlıyor, faaliyetinizde büyük başarılar kazanmanızı di-
liyoruz.

Küreselleşme ve özelleştirme dünya çapında kitlesel iş-
sizlik yaratarak kapitalistlerin sınırsız kâr elde etmesine hiz-
met etmektedir. Bu durumlarla bağlantılı olarak da IMF ve
Dünya Bankası gibi uluslararası kapitalist kurumlar aracılı-
ğıyla artan sömürüye, saldırganlığa, faşizme ve sömürgecili-
ğe karşı, dünyanın dört bir yanındaki gençlik bilinçlenmekte
ve sesini yükseltmektedir.

Kötüleşen koşullara karşı verdiğiniz büyük mücadele için
sizleri kutluyor ve mücadelenizde başarılar diliyoruz.

Dayanışma duygularıyla

Nasır Chaudhary

Enformasyon-Uluslararası İlişkiler Sekreteri

Tüm Pakistan Sendikalar Federasyonu

ATİK (AVRUPA TÜRKİYELİ İŞÇİLER KONFEDERASYONU)

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK KONFERANSINA

Sevgili Genç Arkadaşlar:

ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) adına düzenlemiş olduğunuz konferansa katılan tüm dostları selamlar, konferansın başarılı geçmesini dileriz! Günümüzde gençliğin yozlaştırılmaya, kişiliksizleştirilmeye, sınıfından uzaklaştırılmaya çalışıldığı bir süreçte, sizlerin böylesi bir konferans ile karşı koymanız ve Türkiye çapında gençleri örgütleyerek bu konferansa katmanız önemli bir başarıdır.

Konferansınızı düzenlediğiniz bu süreçte dünyada gençliğin geleceğini karartacak birçok gelişme yaşanmaktadır. Yarıbaşımızdaki Irak işgal edilerek, binlerce insan katledildi ve katledilmeye devam ediliyor. Bunu da gençliği kullanarak, militarize ederek birer savaş makinesi haline getirmeye çalışmaktadırlar. Ama nafile. Nasıl ki Filistin’de İsrail siyonizmine karşı İntifadaya duranlar varsa, işgalin ilk gününden beri Irak gençliği işgale karşı direniş meşalesini yakmış ve bu meşaleyi gün be gün daha da parlatmaktadır. En modern silaha sahip olan ABD emperyalizmi ve onların yandaşlarına kök söktüren, yılmadan ayağa doğrulan Irak halkının bu direnişini selamlamak da bu konferansın görevi olmalıdır.

Yine, Dünya Ticaret Örgütü’nün önderliğinde uygulamaya konulan GATS projesiyle yoğun bir özelleştirme programı uygulanmaktadır. Bütün kamu hizmetleri ve kamu sektörleri özeleştirilerek tekellere peşkeş çekilmektedir. Yine GATS projesinin bir diğer ayağı da eğitimin özelleştirilmesidir. Yani gelecekte dünya çapında parası olanın okuma hakkı olan bir sistem yaratmak istemektedirler. Bu uygulamayla emekçi halk gençliğinin okumasını engellemek ve “elit” ta-

bakanın okuyabileceği bir sistem yaratmak istenmektedir. Bu uygulama geçmişte esasta yarı sömürge ülkelerde uygulanırken, bugün Avrupa ülkelerinde de uygulanmaya sokulmuştur. Artık Avrupa ülkelerinde de parası olanın okuyabileceği bir sistem yaratılmaya çalışılmaktadır.

Bununla birlikte, Avrupa'da işçi sınıfına ve emekçilere yoğun bir saldırı söz konusudur. Bu saldırının başında emekçilerin geçmişte kan pahasına verdikleri mücadeleyle kazandıkları sosyal hakları ellerinden alınmaya çalışılmaktadır. Bu saldırılar Avrupa Birliği'nin planı doğrultusunda tüm Avrupa'da uygulanmaktadır.

Diğer önemli bir saldırı da Avrupa'da yaşayan göçmenlere yönelik gerçekleştirilmektedir. Ayrımcı, ırkçı yabancılar yasaları sertleştirilmekte ve ayrımcılık kitleler içerisinde giderek yaygınlaştırılmak istenmektedir. Özellikle de Avrupa çapında tüm ülkelerde yeniden sertleştirilen anti terör paketleriyle başta göçmenler olmak üzere, tüm ezilen halklara önemli saldırılar söz konusudur. Tabi ki bu saldırılardan en çok gençler etkilenmektedir.

Ama tüm uygulamalara karşı başta yarı sömürge ülkelerde olmak üzere, dünya çapında işçi ve emekçilerin mücadelesi de gelişmektedir. Bu mücadele Avrupa'da da yavaş yavaş kıpırdamaya başlamıştır. Bugün Avrupa'nın birçok ülkesinde işçiler kendi hakları için greve gitmektedir. Yine öğrenci gençlik eğitiminin özelleştirilmesine ve haraçlara karşı sokakları zaptetmektedirler.

Bugün görevimiz, el ele omuz omuza vererek bu mücadeleyi geliştirmek olmalıdır. Yani emperyalist burjuvazinin ve onların işbirlikçilerinin kalelerine proletaryanın sınıf bayrağını dikmektir görev. Bu görev bilinciyle geleceğini eline alacağını inandığımız Yeni Demokrat Gençlik'in mücadelesinde başarılar diliyor ve konferansa katılan tüm gençleri selamlıyoruz.

**Kahrolsun, emperyalizm, faşizm ve her türden gerici-
lik!**

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

Birlik-Mücadele-Zafer!

ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu)

18. Dönem Genel Konseyi

24 Aralık 2005

TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ

MERHABA DOSTLAR,

Egemen sınıfların toplumun her kesimine yönelttiği saldırıların önemli hedeflerinden biri olan halk gençliği de bu saldırıların girdabında boğulmak istenmektedir. Şunu bir kez daha ifade etmek istiyoruz ki; halk gençliği geleceğini yaratmak için emperyalizm ve yerli uşakları karşısında örgütlenmeli ve emekçi sınıfların yanında mücadeleye katılmalı, en ön saflarda yerini almalıdır. Bu onurlu mücadelede önemli bir mevzi olan Yeni Demokrat Gençlik “Biz kendimizi dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adadık” şiarıyla 17 yıldır kendi iradesini halk gençliğinin çıkarlarından yana ortaya koymaktadır.

Yeni Demokrat Gençliğin sekiz aylık bir çalışmanın ürünü olarak bu gün bizleri bir araya getiren konferansı içinde bulunduğumuz süreç açısından azımsanmayacak bir öneme sahiptir. Bu önem; Yeni Demokrat Gençliğin halk gençliğinin örgütlü gücünü yaratabilmek ve bu gücü kendi geleceğini yaratma mücadelesine seferber etmenin araçlarından olan program tartışmalarının nitel ve nicel bir aşamaya gelmesinde saklıdır. Bu anlamlı çalışma; dahil edebildiği kesimi halk gençliğinin sorunları ve çözümleri konusunda seferber et-

mekle kalmamış, büyük bir özveriyle, kolektif bir çalışmayla, enternasyonal bir ruhla ülkemizin ve dünyanın bir ucundan dostlarımızı bir araya getirmiştir. İnanıyoruz ki bu gün burada bilincimizden ve yüreğimizden süzülenler insanlığın haklı mücadelesinde bize ışık olacaktır.

Tohum Kültür Merkezi olarak “Emperyalizm köleleştirici kültürüne karşı Yeni Demokrasinin özgürleştirici kültürünü kuşan” şiarıyla sürecin başından beri Yeni Demokrat Gençlikle omuz omuza olduk, konferans çalışmalarının bir parçası olmaya çalıştık.

Türkiye halk gençliğinin demokrasi mücadelesinde önemli bir mevzi olan Yeni Demokrat Gençliğin yapmış olduğu konferansı ve konferansa katılan tüm dostlarımızı, yoldaşlarımızı, temellerinden sarsılmış, sınıfsız ve sınırsız bir dünyaya olan inancımızla selamlıyoruz.

Tohum Kültür Merkezi

ILPS AVRUPA KOORDİNASYON KOMİTESİ

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK KONFERASINA

**Değerli YDG Militan ve Taraftarları,
Değerli Delegasyonlar ve Misafirler**

Öncelikle hepinizi ILPS Avrupa Koordinasyonu adına en içten devrimci duygularımızla selamlamak istiyoruz.

ILPS Avrupa Koordinasyon Komitesi 26-27 Kasım tarihleri arasında gerçekleştirdiği Uluslararası bir konferansla Koordinasyon Komitesini kurmuş bulunuyor. Uzun bir çalışma-

dan sonra kurulan ILPS Avrupa Koordinasyon Komitesi ILPS'in Avrupa'da gelişmesi ve güçlenmesi bakımından tarihi öneme sahip bir konferans oldu. Konferansımız bir çok konuyu tartışarak somut politikalar belirledi. Konferansımızın sonuçları en kısa zamanda tüm kamuoyuna duyurulacaktır.

Değerli Genç Yoldaşlar

Uzun bir dönemdir program çalışmasını devam ettiren YDG, düzenlediği bu konferansla bu çalışmanın sonuna gelmiş bulunuyor. Büyük bir emek ve çaba sarf eden YDG, bu çalışmasını sınırlı ve dar tutmamış en geniş gençlik kesimine ulaştırarak ve kendi için de uyguladığı demokrasiyle örnek bir çalışma yürütmüştür. Bu çalışmasını uluslararası bir çalışmaya dönüştürerek, dışındaki anti-emperyalist gençliğin deney ve tecrübelerinden yararlanarak programına son şeklini verme istem ve arzusu YDG'yi ileri bir mevziye taşıyacaktır. Bu çalışma ve emekten dolayı tüm YDG çalışanlarını kutluyoruz.

Yoldaşlar

Sınıf mücadelesi tarihinde gençlik önemli bir yer tutmaktadır. Gençlik kimdeyse gelecek de onlardır sözü bugün de doğrudur. 1968 gençlik hareketinin emperyalistleri ve uşaklarını nasıl sarstığı unutulmuş değildir. Dünya çapında öne çıkan gençlik önderlerinin militan duruşları sınıf mücadelesinde unutulmaz tarihler yarattı. Türkiye'de gençlik içinden kopup gelen İbrahim Kaypakkaya, Deniz Gezmiş ve Mahir Çayan dönemin gençlik hareketinin simgeleşmiş önderleri olarak, yarattıkları geleneğin ardılları gençler, Türkiye sınıf mücadelesinin aktif militanları olarak faşizme karşı kararlı duruşlarını devam ettiriyorlar.

Sınıf mücadelesinin tarihi deneylerimden gelen miras bugün de gençliğin elinde bir bayrak olarak dalgalanmaktadır. Türkiye'de, Filipinler'de, Nepal'de, Hindistan'da, Peru'da, Brezilya'da, Yunanistan'da gençlik, sınıf mücadelesinin genç

dinamiklerini oluşturmaya devam ediyor. Ve yine gençlik, anti-emperyalist mücadelede ABD’de, Avrupa’da ve diğerköğrafiyalarda en önde sloganlarını haykırmaya devam ediyor. Ve bugün gençlik Irak’ta işgalci ABD emperyalizmine karşı korkusuzca savaşmaktadır.

Değerli yoldaşlar

Emperyalizm ezilen dünya haklarına top yekûn bir saldırı içindedir. İçine girdiğı krizi işgaller yaparak, saldırarak ve içte kazanılmış hakları bir bir gasp ederek atlatmaya çalışıyor. Saldırganlık, katliam, işgal ve kriz demek olan emperyalizmin doymak bilmez isteğı dünyamızı mahvetmektedir. Nükleer denemeler, doğanın tahribatıyla bozulan denge dünyamızda büyük ve geriye dönüşü olmayan sorunlarla insanlığı karşı karşıya getirmektedir. Yoksulluk, işsizlik ve açlık emperyalizmin yarattığı sonuçlarıdır.

Emperyalistler yeni suçlar işleyerek insanlığa zarar vermeye devam ediyorlar. Çıkartılan ‘Anti-Terör’ yasaları gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin ezilmesine yöneliktir. Emperyalizmin saldırırganlık ve işgallerine karşı gelişen karşı koyuşlar emperyalistleri alabildiğine korkutmaktadır. Bu korku onları daha da saldırırganlaştırmaktadır.

Türkiye’nin Avrupa Birliğine alınmasının ilk adımı olarak lanse edilen 3 Ekim müzakere tarihiyle, Türkiye’ye demokrasi geleceğı, işsizliğı aşağılara çekileceğini, ulus ve azınlıklara haklarının tanınacağını sanmak, bir aldatmacadan ibarettir. Avrupa Birliğı Türkiye’de sadece Avrupa Tekellerinin ve sermayenin rahat dolaşmasının önündeki engellerin kaldırılmasını istiyor. Tüm çabası budur. Şimdiye kadar Türkiye burjuvazisine “ev ödevi” olarak verilen 34 yeni değışikliğin önemli bir bölümü Avrupa Tekellerinin istem ve talepleriyle ilgilidir.

Türkiye’de insan hakları ihlalleri, katliam ve baskılar devam ediyor. Hakkari’de yaşanan son olaylar bile her şeyi an-

lamaya yeterlidir. Devletin bizzat örgütlediği Jitem'in adam kaçırmaya, faili belli cinayetleri, F-Tipi cezaevlerinde yaşananlar, devrimci tutsakların zorla tek kişilik hücrelere konması, hasta tutukluların ölümüne terk edilmesi, Kürtler üzerindeki baskı ve katliamlar, öğrencilere yönelik hak gaspları, özelleştirmelerle sokağa atılan işçiler, köylülerin her geçen gün daha yoksullaşması, kadınlar üzerindeki baskılar, işsiz ve hiçbir geleceği olamayan yüz binlerce gencin uyuşturucu alışkanlığı ve diğer toplumsal olaylar Türkiye'nin gerçekliğidir. Yaşananları ortadan kaldıracak olan Türkiye'deki sınıf mücadelesidir. Bu mücadelede gençliğe çok büyük görevler düşüyor. YDG bu mücadelenin öznesi olarak Türkiye sınıf mücadelesine büyük katkılar sunmuş militan bir gençlik örgütü olarak, bundan sonra da üzerine düşeni yapacaktır.

YDG, bu konferansla, tüm tecrübe ve birikimleri toplayarak bir adım daha ileri gidecektir. Konferansın başarılı geçeceğine olan inancımızla hepinizi bir kez daha selamlıyoruz.

ILPS Avrupa Koordinasyon Komitesi

**YDG KONFERANSI
SONUÇ DEKLARASYONU**

ULUSLARARASI KAMUOYUNA

Dünyanın çeşitli ülkelerinden bizimle aynı mücadeleyi paylaşan yoldaşlar, devrimci dostlarımız;

Yeni Demokrat Gençlik 17 yıllık mücadele tarihinde Türkiye halk gençliğinin anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal öz-örgütlülüğü olma misyonuna uygun olarak belli bir mücadele rotası izledi. Bu 17 yıllık mücadele tarihinde kimi zaman güçlü adımlar atmış, kimi zaman hata ve zaafllara düşmüş olan YDG, köklü tarihindeki mücadele kararlılığını asla yitirmemiştir. Bugün bu tarihin de tecrübeleriyle bezenmiş olarak, süreç açısından Türkiye halk gençliği için önemli ve önemli olduğu kadar da mütevazı bir adım da atarak Konferansını gerçekleştirmiştir.

Yeni Demokrat Gençliğin 7 aylık program tartışmaları sonucu, Türkiye'nin çeşitli illerinden delege ve katılımcıların, misafirlerin, demokratik kitle örgütleri temsilcilerinin ve ilerici sendikaların katıldığı Konferansımız büyük bir coşkuyla gerçekleşti.

Konferansımızda **Demokrasi Mücadelesinde Gençliğin Rolü**, Anti-emperyalist Mücadele ve Enternasyonal Dayanışmanın Önemi, **YDG Programı ve Örgütlenme Meseleleri** başlıkları altında sunumlar ve serbest kürsüler dahilinde delege ve misafirler arasında dolu dolu bir bilgi alışverişi gerçekleşti. Ayrıca **İşçi Gençlik**, **Köylü Gençlik**, **Üniversiteli Gençlik**, **Liseli Gençlik**, **Ulusal Sorun Ve Gençlik**, **Kültürel Yozlaşma Ve Gençlik**, **Genç Kadın**, **AB Özgülünde Emperyalizm Ve Gençlik**, **Tecrit**, **F Tipi ve Terörle Mücadele Yasası** gibi Türkiye halk gençliğinin çeşitli katmanları ve sorunlarına ilişkin YDG'nin anlayışının ortaya konulduğu Çalışma Gruplarının toplantıları gerçekleşti. Ülkemizin farklı illerinden gelen delegelerin katılımlarıyla gerçekleşen Çalışma Grubu toplantıları yoğun tartışmalarla sonuçlandı.

Yine ülkemizden çeşitli devrimci dostlarımız, demokratik

kitle örgütleri temsilcileri Konferansta üç ana gündeme ilişkin görüş ve önerileriyle Konferansımıza katkılarını sundular. Bununla beraber, yurtdışından gelen misafirlerimizin katılım ve sunumları anlayışımız gereğince oldukça önemlidir.

Devrimci bir gençlik hareketi yaratma iddiasıyla geleceğe daha cüretli atılım gerçekleştirecek olan YDG, Konferansını gerçekleştirecek bu iddiasını pekiştirmiştir.

Elbette biz biliyoruz ki, Türkiye’de devrimci bir gençlik hareketi yaratmak Türkiye’de anti-emperyalist mücadeleyi yükselterek gerçekleştirecektir. Yine anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmenin yolu da ülkemiz faşist iktidarına karşı mücadeleyi yükseltmekten geçer. Bu görev yerine getirilirken, uluslararası alanda kendi ülkelerinde mücadele yürüten halk gençliği hareketleriyle dayanışmak ve ortak anti-emperyalist mücadele cephesi geliştirmek vazgeçilmez önemdedir.

YDG, bugüne kadar enternasyonal dayanışma anlayışı doğrultusunda üzerine düşen görevleri gücü dahilinde her daim yerine getirmeye çalışmıştır, bundan sonra da bu bilinçle hareket edecektir. Bu anlamda Konferansımızın sürece dair önemi ayrı bir yerde durmaktadır. Öncesinde olduğu gibi Konferans sonrasında da görevlerimize daha bir sıkı sarılarak, devrim mücadelesindeki yerimizi alacağız.

Bizlerle bu önemli günümüzde dayanışma temelinde aramızda yer alan ve konferansımıza katılmak istemesine rağmen çeşitli nedenlerle katılamamış fakat devrimci duygularıyla her daim yanımızda olduğunu bildiğimiz devrimci dostlarımız ve yoldaşlarımızı Konferansımızın coşkusuyla selamlarız.

Cüreti Kuşan İsyanı Her Tarafa Yay!

Şan olsun YDG Konferansına!

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın dünya halklarının anti-emperyalist mücadelesi!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Yeni Demokrat Gençlik
P R O G R A M I

İlkeleri ve Amaçları:

1- Yeni Demokrat Gençlik; toplumun sınıflardan oluştuğu bilinciyle hareket eder. Toplumda var olan siyasal, demokratik, ekonomik, ulusal, kültürel, akademik vb. sorunların sınıflı toplu gerçeğinden bağımsız olmadığını görerek, demokratik bir kitle örgütü niteliğiyle ezilen halkların safında yer alarak mücadele yürütür.

2- Yeni Demokrat Gençlik; Türkiye’de halk gençliğinin bağımsızlık ve yeni demokrasi mücadelesini kendine örgütlenme sahası olarak kabul eder ve bu doğrultuda mücadele yürütür.

3- TC kuruluşundan bu yana yarı-feodal, yarı-sömürge toplumsal yapıya sahiptir ve iktidar biçimi Kemalist faşist diktatörlüktür. Yarı-feodal, yarı-sömürge sosyal ve ekonomik yapı; emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizm ittifakının üretim tarzındaki genel iz düşümüdür; feodal ve kapitalist ilişkilerin bin bir şekilde iç içe geçmesiyle oluşmuştur. Emperyalizmin, ülkemizin ekonomik, politik, askeri, kültürel bağımlılık anlamına gelen yarı-sömürgesi haline getirmek için ülkemizdeki en gerici üretim ilişkilerini temsil eden feodalizmle ittifak kurmuş ve tamamen kendisine bağımlı olan komprador kapitalizmin gelişmesinin önünü açmıştır. Yarı-feodal yapıdaki kısmi çözülme ve değişim bununla alakalıdır ve esasa ilişkin değildir. Özellikle yarı-feodal yapıda var olan değişim ağır ve yavaş bir seyir izlemektedir. Ki bunda en büyük etken TC’nin kuruluşundan önce ve sonra ülkemizin emperyalizmin tahakkümü altında olmasıdır. Ülkemizdeki kapitalizm komprador nitelikte olup emperyalizme bağımlılığı ve feodalizmle ittifak halinde olmasından dolayı gerici dir. Bu gerici yapıya karşı gelişen devrimci-

demokratik hareketler Kemalist faşist diktatörlük tarafından sürekli ezilmeye çalışılmaktadır. Bu nedenlerle ülkemizdeki devrimci-demokratik toplumsal hareketliliğin ana yönü Demokratik Halk Devrimidir.

Yeni Demokrat Gençlik; Halk demokrasisi perspektifini bu nedenle benimser, bu yöndeki gelişim içerisinde yer alır.

4- Mevcut düzenin feodal, bürokratik ve işbirlikçi karakterini ve bu karakterin sosyal tabanı olan gerici sınıf ve tabakaları daha ileri bir toplumsal düzenin önünde engel kabul eder ve bunların her alandaki varlığına karşıdır.

Yeni Demokrat Gençlik, anti-feodaldır.

Feodalizm Türkiye'nin mevcut sömürü düzeninin belirleyici zeminidir ve tüm gericiliğin, bağınazlığın kaynaklarından biridir. Bu temelde, bu gerici ve bağınaz sistemin gerek ekonomik gerekse kültürel anlamda oluşturduğu her türlü ilişkiyi birincil hedef olarak kabul eder ve buna karşı mücadele yürütür.

Yeni Demokrat Gençlik, anti-emperyalisttir.

Çürüyen kapitalizm olan emperyalizm talan, yağma ve sömürü üzerine kuruludur. YDG bu temelde emperyalist sistemi halkların düşmanı olarak görür ve buna karşı mücadelenin içinde yer alır. Emperyalizmin ekonomik-politik-askeri-kültürel saldırılarına ve tahakkümüne karşı mücadele yürütür.

Yeni Demokrat Gençlik, anti-faşisttir.

Faşizm, emperyalizmin en gerici odaklarının çıkarlarına uygun olarak toplumun her açıdan sürekli baskı altında tutulduğu bir burjuva devlet biçimidir. Ülkemizde faşizm; feodalizm-komprador kapitalizm ve emperyalizm ittifakının yuka-

rıdan aşıya örgütlenmiş diktatörlüğüdür. Demokrasinin reddi anlamına gelen faşizm ölkemizde kendini halk üzerinde en koyu diktatörlük, ırkçılık, şovenizm vb. biçimlerde gösterir. YDG faşist iktidarlara karşıdır ve faşizme karşı mücadeleyi benimser.

5- Yeni Demokrat Gençlik halk gençliğinin sorunlarının ve çıkarlarının halkın sorunlarıyla ve çıkarlarıyla bir olduğu bilinciyle geniş halk yığınlarının mücadelesinin bir parçası olarak hareket eder. YDG başta gençlik olmak üzere, tüm halk kesimlerinin her türlü demokratik, ekonomik, akademik mücadelesini destekler, içinde yer alır ve örgütlemeye çalışır. Bu anlayışla, ana dilde eğitim gibi demokratik, ilerici reformları savunur, bu yönlü talepleri yeni demokratik devrime kanalize eder. Devrimci demokratik istem ve taleple hareket eden kitle örgütleri ile birlikteliğe özel önem verir. Bu amaçla kurulu örgütlenmelerle ortaklaşma çabası verir.

6- Yeni Demokrat Gençlik; işçi gençliğin düşük ücret, sendikasızlık/örgütsüzlük, esnek çalışma, zorunlu mesai, sigortasız ve iş güvenliğinden yoksun çalışma gibi yaşadığı ekonomik ve demokratik temeldeki sorunlarını sahiplenir ve bunun için mücadele yürütür. İşçi gençliğin sosyal kültürel yaşamının geliştirilmesi için yapılan çalışmaları teşvik eder ve düzenlenmesi için çaba harcar. YDG, işsizleştirmeye ve çocuk işçilerin sömürülmesine karşıdır. İşsiz gençliğin iş talebi ile mücadele etmesini destekler ve bu mücadelenin içinde yer alır.

7- Yeni Demokrat Gençlik; köylü gençliğin, ölkemizin sosyo-ekonomik yapısı sonucu kır-kent ilişkisinin çarpık gelişmesi ve emperyalizmin tarım politikasındaki dayatmaları temelinde ortaya çıkan; emeğinin toprak ağası, tefeci ve dev-

let bürokrasisi ağı içerisinde azgın gaspı, gerici feodal kültür yozluğu, eğitim-sağlık ve sosyal olanakların yoksunluğu ve yoğun örgütsüzlük, tarım kredilerinin kesilmesi ve üretime konulan kota gibi sorunlarını sahiplenir ve bunlara karşı mücadele yürütür.

8- Yeni Demokrat Gençlik; öğrenci gençliğe dayatılan ezberci, anti-bilimsel, baskıcı, şoven, faşist, erkek egemen eğitim-öğrenim anlayışına ve eğitim-öğrenim hakkının gasp edilmesine karşıdır. YDG, üretim süreciyle iç içe ve uygulamaya dayanan, kafa ve kol emeğinin birbirinden koparılmayacağı, beden ve zihin eğitiminin birbirini destekleyeceği bilimsel yönetime dayalı sosyalist eğitim anlayışını savunur. Bu temelde paylaşmaya, üretmeye ve sorgulamaya dayanan, yalnızca gençliğe değil tüm topluma, yalnız parası olana değil tüm topluma eşit ve ücretsiz ilkesine sahip, öğrencilerin de söz ve yetki sahibi olduğu bilimsel-demokratik ve özerk temellere dayalı, demokratik halk eğitim merkezleri, demokratik halk liseleri ve demokratik halk üniversitelerini şiar edinir. Bu talebin dillendirilmesinde kendini mücadele mevzisi olarak görür.

9- Yeni Demokrat Gençlik; egemen sınıfların yarattığı yoz, burjuva-feodal ve emperyalist kültür-sanat-ahlak anlayışıyla çeşitli milliyetlerden halkın kültürel-sanatsal ve ulusal değerlerinin yozlaştırılmasının, yok edilmesinin karşısındadır. Bununla paralel bir şekilde halkın kültür ve sanat anlayışını ileri taşımayı amaçlar. Bu temelde yeni demokrasi kültür-sanat-ahlak anlayışını benimser. Bu doğrultuda halk gençliğinin içerisinde faaliyet yürütür, yeni demokrasi kültürünü geliştirmeye önem verir, etkinlikler organize eder ve kurumsallaşma çalışmaları yürütür. Benzer faaliyet yürüten kişi ve kurumları destekler, sahiplenir.

10- Yeni Demokrat Gençlik; cinsiyet ayrımcılığına, cinsel sömürüye, kadın bedenine yönelik metalaştırma saldırılarına, erkek egemen anlayışa ve onun yansıması olan geleneksel kadın kişiliğinin halk gençliği içindeki izdüşümlerine karşı mücadele yürütür. YDG, kadının ezilen cins olmasının sınıflı toplum gerçeğinin bir ürünü olduğu bilinciyle hareket eder. Yeni demokratik devrim perspektifli bir mücadele olmaksızın kadının kurtuluş yolunun açılmayacağından hareketle, kadınların yaşadıkları sorunların çözümünü egemen sınıflara karşı yürütülen devrimci mücadele ile birlikte ele alır.

11- Yeni Demokratik Gençlik; işçi sınıfının ve ezilen halk yığınlarının devrimci demokratik mücadelesi içinde egemen sınıflar tarafından haksızca hapsedilen politik tutsaklarla dayanışma ve onları sahiplenme anlayışı ile hareket eder.

12- Yeni Demokrat Gençlik; emperyalist-kapitalist sistem ve uzantıları tarafından kâr hırsı ve haksız savaşlar yoluyla doğanın ve çevrenin (ekolojik sistem) tahrip edilmesine karşı olduğunu ilan eder ve doğanın her türlü tahribattan korunması için mücadele yürütür.

13- Yeni Demokrat Gençlik; ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını kayıtsız şartsız savunur; ulusların birbiri üzerinde tahakkümüne karşı tam hak eşitliğini savunur. Bu hakkın tanınmasına ve kullanımına yapılacak her türlü saldırıya ve inkara karşıdır. Ülkemizde Türk hakim sınıflarının Kürt ulusunun ve azınlık milliyetlerin üzerindeki her türlü baskısına, inkar ve asimilasyonuna karşı çıkar ve mücadele eder. Bu temelde yürütülen mücadeleleri destekler ve sahiplenir.

14- Yeni Demokrat Gençlik; enternasyonal dayanışma

anlayışıyla ile hareket eder. Bu temelde dünya halklarının emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı verdiği mücadelelerini destekler ve sahiplenir. Ortaklaştığı uluslararası gençlik kurumlarıyla birlikte mücadeleyi benimser. Yine politik hattına uygun olan, emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı oluşan demokratik platformların kurulmasını önemser ve bu zeminde ortaya çıkan kurumlar içerisinde faaliyet yürütür.

15- Yeni Demokrat Gençlik; tıpkı işsiz gençlik gibi sistem tarafından üretimin dışına itilmiş ve “sokak çocukları” olarak tanımlanan, potansiyel suçlu ilan edilen (tinerciler gibi) gençlik ve gençlik adaylarının sorunlarına sahip çıkar.

16- Yeni Demokrat Gençlik; ekonomik, demokratik, akademik ve sosyal sorunlardan kaynaklı oluşan göçmen ve mülteci gençliğin sorunlarını kendi mücadele programının bir ögesi olarak kabul eder. Bundan dolayı göçmen ve mülteci gençlik ve onun örgütlenmeleri ile dayanışmayı benimser.

17- Yeni Demokrat Gençlik; din konusunda her türlü istismara karşıdır. Emperyalizmin ve faşizmin dinsel-mezhepsel ayrılıkları ön plana çıkartarak emekçi halk ve halk gençliğini birbirine düşürmeye çalıştığını ortaya koyar. Bu konuda bireysel inanç ve ibadet özgürlüğünü tanır.

Niteliği, Örgütlenmesi ve Çalışma Tarzı:

1- Yeni Demokrat Gençlik; gönüllü birlikteliğe dayanan demokratik bir kitle örgütüdür. Örgütsel bağımsızlığını her koşulda koruma anlayışına sahiptir. Demokratik merkezizetçilik ilkesini tüm çalışmalarında rehber edinir.

2- Yeni Demokrat Gençlik; demokratik, ekonomik, akademik hak ve talepler için devrimci-demokratik bir mücadele hattı benimser. Bu temelde istem ve taleplerini özgürce dillendirme zorunluluğunu benimsediği için kendisini yasallıkla sınırlamaz, meşruluğunu esas alır. Bunun yanında meşru ve demokratik bir politik hatta sahip olmasından dolayı yasal olanakları kullanma ve kazanmayı önemser ve bu yönlü bir yönelimi reddetmez.

3- Yeni Demokrat Gençlik; demokratik işleyişin önemi-ne uygun bir hareket tarzı benimser. Bu temelde faaliyet alanlarında faaliyetçilerinin düzenli toplantılarla faaliyetlerini örmesini ve yönelimi yaşama geçirmesini benimser. Kolektif çalışma, üretme ve hareket etme tarzını benimseyerek pratiğine yön verir. Eleştiri-özeleştiriye gelişimin dinamiği kabul eder.

4- Yeni Demokrat Gençlik; diyalektik ve tarihsel materialist dünya görüşünü rehber alır. Olayları, olguları bu görüşün süzgecinden geçirerek politikalarını oluşturur. Somut şartların somut tahlili ilkesine göre hareket eder. Her alanın özgün sorunları ve özgün şartlarına uygun çalışma tarzını yaşama geçirmek gerektiğini savunur. Bu temelde genel yönelimi alan özgünlüğüne indirgeyecek kolektif bir düşünüş ve uygulama pratiğinin yaşama geçmesini benimser.

5- Yeni Demokrat Gençlik; kitlelere rağmen faaliyet yürütmediği gibi niteliğine ters yönelimlerden de uzaktır. Bu temelde kitlelerin sınırlı tepkilerini geliştirip politik mücadeleye katılması yönünde çalışır. Kitlelerden kitlelere anlayışını benimser. Kendiliğinden gelişen mücadelelerin içinde yer alır. Ondan öğrenir ve onu örgütlemeye çalışır.

6- Yeni Demokrat Gençlik; akademik-demokratik-ekonomik mücadelelerde öz-örgütlülüklerin (dernekler, sendikalar, kooperatifler vb.) önemini ve gerekliliğini savunurken bu örgütlülüklerde çalışmayı benimser. Anlayışının ve yöneliminin bu örgütlerde yaşam bulmasını sağlayarak bu örgütlerin politik niteliğini değiştirme mücadelesi verir. Bu mücadele içerisinde parça bütün diyalektiğine ve siyasi yönetime önem verir.

7- Yeni Demokrat Gençlik; genç kadınların hak kazanması, bilinçlendirilmesi, eğitilmesi ve örgütlenmesi için kendi içinde ve çalışma yürüttüğü örgütlerde kadına özgü örgütlülükler (kadın hakları, komisyonları, komiteleri, bölümleri vb.) oluşturur. Bu amaçla mücadele yürüten diğer devrimci ve demokratik kurumlarla ortaklaşmayı önemser.

8- Yeni Demokrat Gençlik; halk gençliğinin sosyal, kültürel, sanatsal, sportif vb. yaşam alanlarında alternatif yaratmak, bu alanlarda müdahaleci olma anlayışıyla komisyon kurmak, sergi, turnuva ve panel örgütlemek, anma ve kutlama vb. etkinlikleri düzenlemek anlayışına sahiptir. Çeşitli mesleki ve sanatsal dallarda özel çalışma birimleriyle uzmanlaşma yönelimini benimser. Bu çalışmaları Yeni Demokratik Gençlik Hareketi ve Yeni Demokrasi Kültürü perspektifiyle ele alır.

9- Yeni Demokrat Gençlik; demokratik ve devrimci zeminde eylem birlikteliğini savunur ve bu anlayışı uygulamak için çalışma yürütür. Eylem birliklerinde ortak yönleri açığa çıkarmak ve kuvvetlendirme, farklılıkları ise eylem birliğinin önüne geçirmeme anlayışını benimser. Eylem birliklerinde “eylemde birlik ajitasyon ve propagandada serbestlik” ilkesi-

ni benimser. Eylem birlikteliklerinde somut koşulların somut tahlili ilkesine uygun olarak tutucu ve sekter değil, esnek ve birleştirici olma anlayışını benimser.

10- Yeni Demokrat Gençlik; mali politikasında kendi gücüne dayanma ilkesini benimser. Mali sorunlarını örgütlü bünyesinde ve kitlelere dayanma anlayışı ile çözer.

SEMPOZYUMDAN...

ISBN 975-7919-35-7

9 799757 919352